

ရွှေစာ:

ကြယ်စင်ပျားဝေ

ငွေလမင်းရဲ့ သံချပ်ကာအင်္ကျီ

ငွေလမင်းရဲ့ သံချပ်ကာဒဏ်ကျီ

ကြယ်စင်မှူးခေ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၁၇၈၀၂၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၂၄၈၀၂၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဲစုတေ)

အမှတ် (၆၆)၊ (၆) လမ်း၊ လမ်းမတော်။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၈၄-ဘီ)၊ ဥပဒေလမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ချစ် (စန္ဒာမိုး)

အမှတ် (၂၀၀)၊ ဥပဒေလမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေခြင်း

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မေလ၊ ပထမအကြိမ်

အုပ်ချုပ်

၅၀၀

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

ရွှေကားစာပေ

အမှတ် (၇)၊ ဗြဟ္မပုံ (၇)လမ်း၊

မြယမုံကမ်းသာယာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတကျွန်းမြို့နယ်။

ဖုန်း-၀၉၅၀၀၆၀၇၈

ငွေလမင်း

သံချပ်ကာဒဏ်ကျီ

အချစ်

ပင်လယ်ပြာလေးရေ

ငါ့ကောင်းကင်တွေ ညိုမှောင်ရိတုန်းပေါ့

မှန်တိုင်းအလှလှ၊ ချိုလင်းပြာကလေး

ညက်ညက်ကြဲ အတောင်ပံတွေ

တစ်ခုရဲ့ တဖျပ်ဖျပ်

ကပ်ကပ္ပာအသံချေ့ ဆုံးစေတော့လေ။

အသက်ငင်နေတဲ့ လမင်းပြာလေးရေ

မင်းတောင်တန်းတွေ ငြိမ်းချမ်းဖို့

မှော်ဆရာရဲ့လက်နဲ့ တံတားဖွင့်

ငါ့ နှလုံးသားတွေ စတေးပေးဆက်ခဲ့ဖူးတယ်။

သို့သော်လည်းကောင်း၊ ဤကိစ္စသည်မှာ
 ပြုလုပ်ရန်အတွက် အလေးထားရမည်။
 အပိုင်း (၁)
 ပြုလုပ်ရန်အတွက် အလေးထားရမည်။
 ပြုလုပ်ရန်အတွက် အလေးထားရမည်။
 ပြုလုပ်ရန်အတွက် အလေးထားရမည်။
 ပြုလုပ်ရန်အတွက် အလေးထားရမည်။
 ပြုလုပ်ရန်အတွက် အလေးထားရမည်။

စောစောပင်စောစော
 ဝိညာဏ်ပင်စောစော ဝိညာဏ်ပင်စောစော
 ဝိညာဏ်ပင်စောစော ဝိညာဏ်ပင်စောစော
 ဝိညာဏ်ပင်စောစော ဝိညာဏ်ပင်စောစော
 (၁)

ဤကိစ္စသည်မှာ အလေးထားရမည်။
 ဤကိစ္စသည်မှာ အလေးထားရမည်။
 ဤကိစ္စသည်မှာ အလေးထားရမည်။
 ဤကိစ္စသည်မှာ အလေးထားရမည်။
 ဤကိစ္စသည်မှာ အလေးထားရမည်။
 ဤကိစ္စသည်မှာ အလေးထားရမည်။
 ဤကိစ္စသည်မှာ အလေးထားရမည်။
 ဤကိစ္စသည်မှာ အလေးထားရမည်။
 ဤကိစ္စသည်မှာ အလေးထားရမည်။
 ဤကိစ္စသည်မှာ အလေးထားရမည်။

ဝေးခေါင်မယျာ အသိအကျွမ်းမရှိသည့်အကွက်ကို ကောင်းကောင်း
ခံစားရင်း အိုင်စပ်မှ ချိုင်းလတ်တစ်ကောင်ပုံ မပေါက်အောင် မနည်း
ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

ဝေးခေါင်မယျာ ဟောမိဟောရာ ကြည့်ရင်း ယခုတော့ သူ နေသာ
ကျန်မက မျက်စိမျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်၊ အာရုံငါးပါးစလုံး ပွင့်လန်း
လာခဲ့ရချေပြီ။

ဟိုမှာလေ ဟိုမှာ။

ဒီလောက်ဆူညံသာယာ ကမ္ဘာပျက်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်
မှာ သက်မဲ့အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ချထားသလို မလှုပ်မယှက် တွေစေ
ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကောင်မလေးဟာ လူစင်စစ်မှဟုတ်ချဲ့လား။ ဘယ်လို
သောကတွေ ကြီးစိုးနေရှာပါလိမ့်။

စုံထောက်ကြီးဦးစံရှားကတော့ အလုပ်ရချေပြီ။ မှားတဲ့အခါ
လည်း မှားပေမပေါ့ရအောင် အသေအချာ အလေးဂရုပြုရဦးမည်၊
ခုတော့လည်း ချောတစ်လှည့်၊ ခြောက်တစ်ခါ ဒီတိုအာထာသုံးပြီး
စေလွှတ်လိုက်သည့် မေမေကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရတော့မလို၊ သက်စ
ယမင်းရုပ်ကလေးက သိပ်ကိုသနားစရာ၊ ချစ်စရာကောင်းလှသည့်
မဟုတ်ပါလား။

ရှေးရေစက်ကြောင့် ထင်ပါရဲ့ကွယ် ... မြင်မြင်ချင်း သနား
ကရုဏာသက်မိတာ မင်းလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသေးရဲ့။

ထောင့်စွန်းစားပွဲလေးတစ်ခုမှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည့်
ကောင်မလေးပုံက ရှိုးတိုးရှုနဲ့တစ်တော့ မရှိ။ သူကောက်ချက်ဆွဲလိုက်
ပါသည်။ (မှားတဲ့အခါမှ မှားရောနော်) ဒီကောင်မလေးဟာ ဒီအိမ်ကပဲ
ဖြစ်ရမည်။

ကြည့်ပါလား။ သူမကလည်း မည်သူ့ကိုမျှ သွားရောက်
မနှုတ်ဆက်။ အဲ ... သူမကိုတော့ ကြီးကြားကြီးကြား လာရောက်
နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

မနေ့တစ်နေ့ကမှ သည်မြို့သို့ရောက်လာသော မေမေသည်
စိန်ရွှေရတနာကုန်သည်ပီပီ အဟော် လူပေါင်းဆန်ချင်သည်။ ဒီမြို့သို့
ရောက်လာသည့် သက်တမ်းနှင့်စာပါက မေမေ၏ အပေါင်းအသင်း
များသည် အရေအတွက်ကို ချစ်မက်သူမဟုတ်။ အရည်အချင်းကိုသာ
ပိုမိုမြတ်နိုးတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း မေမေ၏သားသမီးငါးယောက်ထဲမှာ သား
အလတ်ကလေးသူဟာ အမြဲတမ်း ကြားချောင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်လောက်
သည်။ မမနှစ်ယောက်နှင့် ညီမလေးနှစ်ယောက်ကြားမှာ သူကတော့
ခွကဘွဲ့ကိုပိုက်ရင်း အဘိုးအဘွားများထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
သားလေးတစ်ယောက်တည်းမို့ ချစ်တော့ချစ်ကြသား။

ယခုတော့ သူ ဆွမ်းခံရင်ငှက်သင့်လေသလား။ ဒီလိုလည်း
မခိုင်းနှိုင်းရက်ပါဘူးလေ။ စားရက်ကြုံလို့ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲ။ အဲဒါလည်း
မဟုတ်သေးဘူး။ သူ ကောင်မလေးကိုစိတ်ဝင်စားတာ စားဖို့ပါးဖို့လည်း
မဟုတ်။

အဘိုးအဘွားများရှိရာ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းမှ မိဘများ
ရှိရာမြို့သို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိလာသည့် ဝေးခေါင်မယျာ သည်
သောင်ယံမှ မခွာရက်နိုင်တယ်တော့ ဖြစ်ရပါချေပြီ။

ပြောစကားဆိုစကားများအရတော့ ဒီကောင်မလေးဟာ မိဘမဲ့
လေးဆိုပါလား။ အမှန်ကလေးဆောင်တာ မိထွေးရဲ့မောင်ဆိုပါလား။ မိဘ
များထားခဲ့သော အမွေအနှစ်ကြောင့်သာ ဘေးမရောက်ရရှာပေမယ့်

(၂)

“မမနာမည်က ဖွေးဖွေးခန့်၊ ဘွဲ့ရပြီးသား အိမ်ထောင်မရှိ ... ဟုတ်လား”

လျှောက်လွှာမှာပါပြီးသားကို ထပ်မေးနေသောကြောင့်ထင်။ မဖွေးဖွေး မျက်မှောင်လေးကြူတ်သွားသယောင်။

“ပိုပြီးသေချာအောင် နှင်းက မေးတာပါ။ မမကိုတော့ မြင် မြင်ချင်း ခင်တယ်။ အရည်အချင်းတွေကိုလည်း ကြိုက်တယ်။ ကရာတေး တတ်တယ်ဆိုလို့ ပိုသဘောကျတယ်။ အဲ ... မျက်လုံးလည်း ပြုံး မသွားနဲ့ဦးခန့်၊ နှင်းမှာ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးဦးခေတ် က သက်တော်စောင့်အဖြစ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို ထားပါဆိုလို့

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းမှာ အဖော်လိုတာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဖေဖေခွဲမေမေ မရှိတော့ကတည်းက”

ပြောရင်း ဆွတ်ယုံမဝမှောင်သွားသော ‘ဆွတ်ယုံနှင်း’ ၏ မျက်နှာလေးက တိမ်ခိုလှမ်းနယ် ညိုရိသွားခဲ့သည်။ ဖွေးဖွေးကတော့ စကားမပြောတတ်သူလို သူမသို့ ငေးကြည့်နေ၏။ စကားနည်းလိုက်တဲ့ မမရယ်။ နှင်းကတော့ အဲလိုမျိုးမှ ကြိုက်တယ်။

“ဦးဦးခေတ်ကို သိလား ... နှင်းတို့ရဲ့ရှေ့နေပါ။ သဘောလည်း ကောင်းတယ်။ သမာသမတ်လည်း ရှိပါတယ်။ ဖေဖေတို့ရှိစဉ်ကတည်း

က အရေးကိစ္စရှိရင် ဦးဦးခေတ်ပဲ ဆောင်ရွက်ပေးရတယ်လေး။

မြန်မာပြည်မှာ သက်တော်စောင့်ထားရတယ်ဆိုတော့ နှင်း၊ စိတ်ထဲမှာ ရယ်စရာကြီးလို ဖြစ်နေတယ်။ ဟိုလေ တကယ်တော့ အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... နှင်းက လောလောဆယ် ခြေထောက် ဒဏ်ရာရထားတယ်။ ဒါ ... မကြာခင် ပျောက်မှာပေါ့။ ဦးဦးခေတ်က အဲဒီကိစ္စကို အက်ဆီးဒင့် (accident) လို့ မထင်ဘူး။ တမင်တကာ တစ်ယောက်ယောက်က ကြံစည်တယ်လည်း သူက ထင်နေတယ်။

ထားပါတော့လေ။ ပြီး ... နှင်းက ငယ်သေးတော့ ကုဖော် လောင်ဖက် မနီနေကုာပေါ့ခန့်၊ အဲ ... အဖော် ... အဖော် အဲလိုမျိုး သူက ရှိစေချင်တယ်။

မနီနေကုာနေရာထားဖို့ဆိုတော့လည်း နှင်းက ဘာမှမဟုတ် တာကြီးကို သွားသွား ... လာလာ ... ကုန်ညှိနှိမ့်တဲ့ မိန်းကလေးဖော် လိုချင်တာနဲ့ သူ့စဉ်တာ လက်ခံလိုက်တာ။

မသိပ်ငယ်ဘူးခန့်၊ မမဖွေးဖွေးအလုပ်က နှင်းရဲ့မနီနေကုာ ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ P.A ဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ သက်တော်စောင့် လည်း ဟုတ်တယ်။ နှင်းအတွက် သိပ်အရေးပါမှာ”

တော်တော်မာနကင်းသည့် ယမင်းရင်ကလေးပါလား။ ပူပူ ပန်းနှင့် နှမ်းနယ်နေသည့်ကြားမှာပင် လူတစ်ဖက်သားကို ဓနရာပေး ဓနလိုက်တာ။ အလေးထားဓနလိုက်တာ။ ဖွေးဖွေးရင်ထဲမှာ အတွေး များက ဂယက်ထ၊ ပလုံစီနေသည်။

“ဒါဆို လစာသုံးမျိုးပေးပေါ့”

ခပ်တည့်တည့်ပြောပေမယ့် ဖွေးဖွေးရဲ့စကားက ဓနာင် ပြောင်ခြင်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကို သူမလည်း သိပါသည်။

"ပေးပေး... ပေးပေး... မပေးပေး... လိုချင်သလောက်ပြော နှင်းကလည်း အချက်အတန့်လေး ငှားမှာပဲနော်၊ ငှားလည်း တစ်နှစ် ပြီးမှ ငွေပေးမလေလဲ ဟေ့နော်၊ ပေးပေးမလေချေ၊ ပေးပေးမလေချေ... အဲဒီလိုနဲ့ ပြောတာပါနင်း။ အဲ... ဆွတ်ယုံကြီးကြီးအား တုံအတိုင်း တစ်သောင်းပေးပါ။ တစ်ပတ်မှာ နားရက်တစ်ရက်နော်၊ ညအိပ်ရော မလိုဘူးမဟုတ်လား။"

အသံလေးအစ်အစ်ရှုရှုနှင့် မေ့မေ့ကွဲကွဲကြည့်ရင်း တူမ သဘောကျနေပါသည်မှာ ထိုမဟာ နိုင်ငံခြားသို့တစ်သောင်းကျော် ဖြင့်မား ဖျပ်ဖျပ် ဖြစ်သည်။ ... ဝယ်လေ ... လေ ... ခုခပ်ပိုမိုချော့ခပ်စိုမ ဝတ်ယုံလေး

ထက်လာသည်မှာလည်း ကြည့်။ အကိုလက်ကုပ်ခေါက်ခေါက်နဲ့ နှင်းကောင်းဘိရည်နှင့်... အောက်တော်ခေတ်မိသည့်မေ့ ခြစ်မည်။ သွက် လည်းသွက်၊ ထက်လည်းထက်လည်း...

ဆွတ်ယုံနှင်းတို့လည်း တစ်ခါကတော့ ဆွက်ခုံ ထက်ခွန်း ဝါသည်။

ယခုတော့ အခါတစ်ရာလောက် အလျော်အဖွဲ့ခွဲခွဲမဲ့ပဲပဲ။ လက်နီးရတ်ပမာ လောကခံကြံ့ခိုင်ခြင်းလက်မှာ ခြေထုတ်ယုံယုံ၊ ခြေစွယ်ကျိုးမှု ဖြစ်နေရပြီ။

အရွယ်လေးငယ်ငယ် မှန်တိုင်းကကြမ်းကြမ်းမို့ မနည်းတမ်း ရသည်ကြားထဲ ခြေထောက်တစ်ဖက်က သွင်သွင်ကျိုးခွဲရသေးသည်။

ကျောက်ပတ်တီးစည်းထားတာ ဖြည့်ပြီးပေးမယ် ခြေထောက်က မသန်မာသေး။ သုံးလို့မရသေး။ တစ်နေရာရာမှာငြိမ်ရင်း လူပိုကြီး ဝမာ ဖြစ်နေသည်။ သူမအိုကျွတ် တယ်တော့လည်းမသက်သာ။

"ညမအိပ်ပါနဲ့။ ဂုဏ်တယ်။ နှင်းအနားမှာနေပေးပြီး နှစ်"

လိုအပ်တာ ကူညီပေးပါ။ ဟိုလေ စယ်ရှယ်နှစ်တော့လည်း မဟုတ် ပါဘူး။ တစ်ဝက် ... တစ်ဝက် ... နှစ်တစ်ဝက်၊ သက်တော်စောင့် တစ်ဝက်ပေါ့နော်။

ဘယ်နှယ်လဲ မပေးပေးပဲ။ ... စိတ်ပျက်သွားပြီလား။ လုပ် ကြည့်ပါဦး... နှင်း မတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမှ အကူအညီတောင်းမှာပါ။"

လျှောက်လွှာအများအပြားထဲမှာ မပေးပေးပေးပေးကို သဘော ကျမိခြင်းသည် မြင့်မားသောကိစ္စဖြစ်ကြောင်း အားကိုးမိခြင်းလား။ မြူစင်သဘောကောင်းပုံရသည် မျက်နှာပေးကြောင့်လား။ ဘာလဲတော့ သူ မသိ။ သဘောကျမိတာကတော့ အမှန်။ ... အမှန်ပေး

အဖို့ပျဲ မပေး ကိုယ်လုပ်ပေးမှာပါ။ ဆွတ်ယုံကို စိတ်ချရသောအောင် အတတ် နှိပ်ဆုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ်။ ဒီကုန်ပစ္စည်း မိခင်က လုပ်ငန်း အလုပ် ပေးပေး ခြင်းပြီး မျက်လွှာချသွင်းသည်။ မေ့မေ့သို့ သူမ အံ့အား

တံသင့် ကြည့်မိခဲ့သည်မှာ မပေးပေးပေးပေး ကံတိရကာကွဲ လှိုက်လှဲ လွန်းလိုဖြစ်သည်။ ... တစ်ခါကတော့ အလုပ်ပေးပေးပေးပေးပေး

အသံသားကြားပင်လား မိခင်ကလေး ငွေပေးပေးပေးပေးပေး

လူပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေး

ပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေး

(၃)

ကြယ်တွေ ပိုနေသလား။
မဟုတ်သေးပါဘူး မြို့နင်းပွင့်တွေပါ။

မေမေရေရ . . .

ဝိညာဉ်တွေသေဆုံးနေတဲ့ ခန္ဓာရုပ်ကလေးကို မေမေ မြင်ဖူး
ရဲ့လား။ ဘဝမှာ အခါခါ ဆုံးရှုံးနာကျင် သမီး သေချင်မိပါရဲ့ မေမေရယ်။
ကလေးဘဝ ဆယ့်လေးနှစ်သမီးလေးရဲ့ မြင့်မိုန်ပြိုင်ခဲ့တာပဲ။
ဒဏ်ရာတွေနဲ့၊ သွေးစက်တွေနဲ့ အရောရောအထွေးထွေး။ ပီဇင်ရင်ခွင်
ဝေးခဲ့ရတဲ့ ငှက်ကလေးလေး။ နာလနိမထူနိုင်အောင်ပဲ။ မေမေရယ်။

အသည်းအသက်တွေ ဆတ်ဆတ်ခါ လောင်းကြေးထပ်နေ
တတ်အောင် နေခဲ့ရပေမယ့် ဘဝမှာ မပျော်တော့ဘူးပေါ့။ ပြတင်းဝမှာ
ထိုင်နဲ့လေးစော်သို့ သူမ ခက်မဲပပ်နန်းစွာ လျှောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကကြည့်ခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခလနဲ့ ပါရီကလိုတော့
ကြိုးစာနိုးလေးတွေနဲ့ မလျှောက်နိုင်သေးတဲ့ ဘဝ။ ထုံထုံနိုး တရွတ်ရွတ်
သွေးမလျှောက်သေးသည့် ခြေတစ်ဖက်ဟာ သူမအတွက် ကြီးစွာသော
ဝဋ်ဒုက္ခပါပဲ။

လုံးဝပြတ်ထွက်မသွားသည့် ခြေထောက်ကို ကျေးဇူးတော့
တင်နေရပါသေးသည်။ တကယ်ဆို သူမအဖြစ်က ဒီထက်ပိုဆိုပါ။

ရွှေဝကာ၊ တပေ

ဝေလစင်းရဲ့ ထံချစ်ထားတင်္ကီ

သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကားအက်ဆီးဒင့်လေ။

“နင်း . . . မအိပ်သေးဘူးလား။ အပြင်ခဏထွက်ခဲ့ပါဦး”

သူမအခန်းအပြင်မှ မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်မေကြည်ဦး၏ အသံ
ကြောင့် သူမ အနည်းငယ်မက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ကျွန်မ အခန်းဝကို လာလို့မရဘူး ပြတင်းပေါက်မှာ ရောက်
နေတယ်”

“ပြတင်းပေါက်တောင် သွားနိုင်တာပဲ။ အခန်းဝလည်း ကြိုး
စားပြီးလာခဲ့ပါဦး”

“ကျွတ်”

သူမ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့သည်။ လူတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ်
ချင်းမစာတတ်ကြဘူး။ ခြေတစ်ဖက်ကျိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝဋ်ကြေးကို သူတို့
မစာနာတတ်ကြဘူး။

“မရတော့ဘူး။ အဲဒီပြတင်းပေါက်ကို သွားလိုက်ရလို့ ခွန်
အားတွေ ကုန်သွားပြီ”

ကဲ . . . မှတ်ကရော။ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ . . .။ ကလေး
ဆန်ဆန်ပြုံးလိုက်ရင်း သူမ အနည်းငယ်စိတ်ချမ်းသာသွားခဲ့သည်မှာ
ဒေါ်မေကြည်ဦးကို ကဏ္ဍကောစလုပ်လိုက်ရလို့ ဖြစ်သည်။

“အေး . . . ငါက စေတနာနဲ့သတိပေးမလို့ခေါ်တာ၊ တိုးတိုး
ပြောရမယ့်ကိစ္စ ခုနစ်သံချိုဟစ်နေလို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . . နေတော့”

ဒေါ်မေကြည်ဦး စိတ်ကောက်သွားပြီ။ အေးလေ ၂၈ နှစ်
ဆိုတာ ဘယ်အရွယ်ရှိသေးလို့လဲ။ ဖေဖေယူတဲ့မိန်းမက လှတာ၊ ငယ်
တာထက် သဘောထားမပြည့်တာကိုပဲ သူမ၊ မကြိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အင်း . . . ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှသားသမီးများဟာလည်း

ရွှေဝကာ၊ တပေ

မိတ္တေသိတာကြီးကို မနှစ်သက်ကြဘူးထင်ပါရဲ့။

ဒီမျက်နှာပုံကို တပ်ဆင်လိုက်ရတာနဲ့ အရာအားလုံး အကျည်းတန်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ဒေါ်မေကြည်ဦးကို မနှစ်သက်ပါ။

အကြောင်းမှာ ...

ဒေါ်မေကြည်ဦးသည် သူမရဲ့မိတ္တေသိတာတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

(၄)

သင်းယုံချိုကြည်သော စံပယ်ပန်းရနံ့လေးနှင့်အတူ သူမ အိပ်ရာက နိုးထခဲ့ရသည်။ နာနီကြည့်လိုက်တော့ မနက်ရှုမ်နာဇီ။

မြတ်စွာဘုရား။

ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုးလား။ သူမ၊ စားခဲ့ရတဲ့ အစာတစ်ခုထဲမှာ အိပ်ဆေးအခတ်ခံရတာလား။ အလိုလိုကြောက်ရွံ့နေမိတာ မဟုတ်ပေမယ့် သူမ၊ စိတ်ထဲ ဝေဝေဝါ။ ယခုလည်း အိပ်ချင်မှူးတူးရှိတုန်း ဖြစ်သည်။

ညက ဘာစားခဲ့ရသလဲ။ သူမ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

နွားနို့ ...။ နွားနို့ပူ တစ်ခွက်။ ဒါပဲ။

ဒေါ်ညို လာပို့တာ။

“ဆွတ်ယုံ... နိုးပြီလား။ ကိုယ့်ကို တံခါးဖွင့်ပေးနိုင်မလား”

အော် ... မမဖွေးဖွေး ရောက်လာချေပြီကို။

အိပ်ရာထက်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံကြောင့် သူမ၊ နိုးနေမှန်း အပြင်မှသိသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ ခေါ်၍နိုးချေပြီ။

ချိုင်းထောက်ကလေးကို ဝိုင်းပြီး သူမ တံခါးထဲသို့ရောက်သွား ခွင့်ပေးလိုက်တော့ မမဖွေးဖွေး အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။ ဒီနေ့တော့ ကောက်ရှည်ကြီးနဲ့ ဖြစ်သည်။ လှလည်း လှသည်။

“နင်း ဆေးမိတာထင်တယ်၊ အိပ်လိုက်တာ နိုးကိုမနိုးဘူး”

အခုလည်း အိပ်ချင်တယ်၊ မမဖွေးဖွေး စောင့်နေပေ။ နှင်း စိတ်ချ လက်ချ အိပ်ပစ်လိုက်မယ်”

တကယ်တော့ ကျိုးနေသည့်ခြေထောက်ကလေးက ငြိမ်ငြိမ် နေရာမှာဖြစ်ပေမယ့် သူမ အနည်းငယ်အသုံးပြုနေရသည်။ တံခါးဝမှာ ရှုံ့မဲ့နာကျင်နေမိသည်မှာ အကျိုးခြေထောက်ကလေး နာကျင်လို့ ဖြစ် သည်။

ဖွေးဖွေးလက်ထဲက စံပယ်ပန်းစည်းကိုကြည့်ရင်း ဒါ ... ဘယ် သူ့လဲတောင် မမေးတော့။ သူမ နှစ်ဦးကရဲဝံ့စွာပင် ဆွဲယူပစ်လိုက်သည်။ အနိုင်ကျင့်ခြင်းထက် ခင်မင်ခြင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူမစကားကြောင့် ဖွေးဖွေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ သူမက ဆွတ်ယုံနှင်းရဲ့ သက်တော်စောင့် မဟုတ်ပါလား။ ဆွတ်ယုံနှင်း ဝဋ်ကြွေးခုက္ခများကို ကယ်တင်ဆောင်ရွက်ဟန်တားပေးရမယ့်သူလည်း ဖြစ်သည်။

စွေခနဲပွေ့ချိန်လောက်အောင် ဖွေးဖွေးက သန်မာလှပါသည်။ ကလေးတစ်ယောက်နယ် အချိန်နေရရင်း သူမ စဉ်းစားမိသည်မှာ သူမ ငယ်ငယ်က မေမေ့ရဲ့အယုအယများကို ဖြစ်ပါသည်။ ဖွေးဖွေးရဲ့ အကြိမ် နာမျက်ဝန်းများကလည်း မေမေ့မျက်ဝန်းများနှင့် အသွင်သဏ္ဍာန် တူ သယောင်ယောင်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ နေသားတကျချပေးပြီး ညအိပ်ဂါဝန်လှလှ လေးကို ဆွဲလွှဲဖုံးဖိပေးနေလိုက်သေးသည်။ အဲဒါလည်း မေမေနှင့် တူပြန်သည်ပါပဲ။

“ဒါ သေချာရဲ့လား ဆွတ်ယုံ ... ဒါဆို ကိုယ် ဒီအိမ်မှာနေပေး ရမလား”

ဖွေးဖွေး၏စကားကိုတောင် သူမ လက်ခံမစဉ်းစားနိုင်။ တစ်ခါပြန်ပြီး အိပ်ပျော်သွားမိခဲ့ပြန်ပါသည်။

အိပ်မပျော်ခင်စဉ်ကြား သူမကြားလိုက်ရတာက သူမရဲ့ ဦးလေး ဦးဘရှင်းရဲ့အသံ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဦးလေး အလုပ်မသွားသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။

သူနဲ့လည်း စာရင်းတွေရှင်းရဦးမယ်။ ဖေဖေဆုံးကတည်းက အရှုံးပေါ်နေခဲ့သည့်လုပ်ငန်းများဟာ ရိုးမှရိုးသားရဲ့လား။ လူတစ်ဖက် သားကို သံသယတွေနှင့် မပေကျချင်သည်မို့ ဖေဖေရဲ့လုပ်ငန်းများ အားလုံးကို သူမပိတ်ပစ်ချင်မိပေမယ့် အဲဒီလုပ်ငန်းများမှာ တည်မိုနေ သည့် အလုပ်သမားများကိုငဲ့ပြီး ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်မှာ မှားပြီ ဆင်သည်။

ဖေဖေတုန်းကတော့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ စီးပွားတွေတက်ခဲ့သည် သေး။ ယခုကျ နေရာတကာ ချွတ်ချော်မှုတွေနဲ့ချည်း ဆုံစည်းနေရ တာ့သည်။

ဦးလေးနှင့်မိထွေးတို့ တင်ပြလာသည့် စာရင်းများအရဆိုရင် တော့ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုမတိုင်ခင် သူမ ဒေဝါလီခံရပေတော့မည်။

စဉ်းစားရင်း လေးလံလာသောမျက်ခွံများကြောင့် သူမ တစ်ခါ ဆင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။

နီးလာမှ ဖွေးဖွေးနဲ့ တိုင်ပင်ရတော့မည်။

(၅)

ဒုက္ခိတဘဝဟာ အတော်ပဲ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလှသည်။ အခါတိုင်းတုန်းကတော့ သူမတစ်ယောက်တည်း ကုလားထိုင်လေးပေါ်သို့ တွားရားတက်လိုက်၊ အခန်းထဲမှာပဲ ရွှေလျှားလိုက်။ အစားအစာလိုအပ်လျှင်တော့ သူမရဲ့အခန်းမှ ဘဲလ်ကိုနှိပ်။

သံသရာကြီးက ဆိုးရွားလှသည်။ ဘဝဟာ ရှင်လျက်နှင့် သေဆုံးရသလိုဖြစ်လာတော့ သူမ အရာရာကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးလိုက်ချင်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။ ဒါ သူမအလုပ်မဟုတ်။ အခါတိုင်းလည်း ဖေဖေနဲ့ဦးလေးတို့ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ပဲ မဟုတ်လား။

ရေချိုးလို့ကောင်းလှပေမယ့် အခန်းပြင်မှာ ဖွေးဖွေးစောင့်နေသည်မို့ သူမ တော်လိုက်ရသည်။

ရေစိုအဝတ်တွေ လဲ၊ ဖူးစောင်ကြီးနဲ့ ကိုယ်ကိုလွှမ်းခြုံ။
ဦးဦးဖော်။

သူမကို သက်တော်စောင့်ထားဖို့ အကြံပေးခဲ့သည့် ရှေ့နေကြီး။ ယခုကတော့ တစ်ခါမှ ပေါ်မလာ။ သူမကို စိတ်ချသွားခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့။ အလုပ်များလို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့လေ။

“မမ”

သူမရဲ့ခေါ်သံကြောင့် ရေချိုးခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး ဖွေးဖွေးက

သယ်ထုတ်သွားခဲ့သည်။

သူသာ ဆရာဝန်ခေါ်မပေးခဲ့လျှင် သူမ ဘယ်အချိန်ထိများ အိပ်ပျော်နေမည် မသိ။ ယခုတော့ နေ့လယ်လောက်မှ သူမ နိုးလာခဲ့ပြီး ယခု ရေချိုးပြီးခဲ့ပြီ။

“ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ သနပ်ခါးလိမ်းမလား”

သနပ်ခါးသွေးပေးဖို့ဟန်ပြင်ရင်း ပြောဆိုလာသည်မို့ သူမ ရယ်မောမိလိုက်သည်။

သက်တော်စောင့်ကြီးရယ် မမအလုပ်ထဲမှာ သနပ်ခါးသွေးပေးခြင်း မပါ၊ ပါဘူး။ ပြီး သနပ်ခါးသွေးမယ့်ပုံကြီးက ကလန်ကလားနဲ့ ဌာန်ကရိုက်လည်း မကျ။

“နင်းဘာသာ သွေးမှာ၊ မမလည်း လိမ်းရမယ်၊ မမက မိန်းမဖြစ်ပြီး သနပ်ခါး မကြိုက်ဘူးလားဟင်”

မြတ်စွာဘုရား။

ဘုရားတ၊ ရင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည့် ဖွေးဖွေးသို့ကြည့်ရင်း သူမ ပြုံးမိရပြန်သည်။

ဖွေးဖွေးဟာ ဖေဖေနဲ့မေမေဖို့လွတ်လိုက်သည့် လက်ဆောင်ဖြစ်ရမည်။ ဘုရားပေးသော သက်တော်စောင့်လေးပါပဲ။ အရာရာမှာ သိတတ်၊ ကူညီတတ်သည့် စကားနည်း အလှကျောက်ဆစ်လေးတစ်ခုဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သူမ၊ စားဖို့အတွက် စားစရာများစီစဉ်ရန် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ဘဲလ်နှိပ်ပြီး မှာကြားလို့ရပေမယ့် ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ချင်လို့ ထင်ပါရဲ့။

ဪ ဆွတ်ပျံ့... တဲ့။

ဖွေးဖွေးရဲ့ခေါ်ဝေါ်ပုံကို သူမ အံ့သြမိပြန်သည်။ အများတကာ တွေက နှင်းလို့ခေါ်တာ။ သူ့ကျမှ ဆွတ်ယုံတဲ့။ ကြံကြံဖန်ဖန်။ ပြီး သူ့ နာမည်ကလည်း ဖွေးဖွေးဆိုတော့ နှင်းလို့ပဲ ဖြူစင်ဆွတ်ယုံခြင်းပဲပေါ့နော်။
သူမ သနပ်ခါးလိမ်းပြီး အဝတ်လဲပြီးချိန်လောက်မှာ ဖွေးဖွေး ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာကတော့ သိပ်မကောင်း။ ဘာဖြစ်လို့ ပါလိမ့်။ အောက်ထပ်မှာ ခေါ်ညှိတို့နှင့် မတွေ့ခဲ့ပေဘူးလား။

“ဆွတ်ယုံ... မြို့ထဲဆိုင်တစ်ခုခုမှာ သွားစားမလား။ သွားစား မယ်။ အိမ်မှာ ဘာမှချက်မထားဘူးတဲ့။ ဈေးဖိုးလုံလောက်အောင် မပေး လို့ ပေးတဲ့သူအတွက်ပဲ ချက်ထားတယ်။ သွားမယ်... မြို့ထဲမှာ စားမယ်”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် သူမ အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူမ သက်တော်စောင့်ထားတာ မကျေနပ်ကြလို့ဖြစ်ရမည်။ ခါတိုင်း ဈေးဖိုးပေးတာက ဘယ်လောက်လဲ။ အခု နည်းနည်းလေး ပေးလို့လား။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ ဦးဆောင်နေသူသည် ခေါ်မေကြည်ဦး မဟုတ်ဘူးလား။ ဦးလေးဆိုတာကတော့ ဖေဖေရီစဉ်က မန်နေဂျာ သဘောမျိုးမျှသာ။ ဖေဖေရဲ့နောက်မိန်းမကပဲ လူကြီးမဟုတ်ဘူးလား။ သူမက တစ်ခါမျှတောင် မစဉ်းစားမိခဲ့။

ယခုလက်ရှိလုံးစွဲနေတာလည်း သူမရဲ့ဘဏ်စာရင်းထဲမှ ကိုယ် ပိုင်ငွေကြေးလေးများသာ။ ဖေဖေဆုံးသွားပြီးကတည်းက သူမကို မုန့်ဖိုး ပေးမည့်သူလည်း မရှိတော့။ ဘွားဘွား... မေမေရဲ့မေမေ ပေးခဲ့သည့် တိုက်ကိုရောင်းပြီး ဘဏ်ထဲထည့်ထားလို့သာ ငွေကလေးက တိုးပွားနေ ရခြင်းဖြစ်သည်။

“လူမြင်ကွင်းထဲသွားရမှာ အားငယ်တယ်မမရယ် ... နှင်း မသွားချင်ဘူး”

“အဲဒါ ဆွတ်ယုံရဲ့အားနည်းချက်ပဲ။ လူတောမတိုးနိုင်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ နေရာတကာ အိမ်တွင်းပုန်းနေလို့မဖြစ်ဘူး။ ထွက်ရမယ်။ ဆုလာရမယ်။ ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိအောင်နေရမယ်။ ထ ... သွားမယ်။ သွားချင်လည်း အိမ်မှာ စားစရာမရှိဘူး။ လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့်ပဲ ရှိတယ်”

မိမိအား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လမ်းညွှန်ချက်ပေးနေသော ဖွေးဖွေး သို့ကြည့်ရင်း သူမ ဇဝေဇဝါစဉ်းစားနေမိသည်မှာ သက်တော်စောင့် ဘစ်ယောက်၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်များကိုဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် သူမ မဖွေးဖွေးကို ယုံကြည်ပါသည်။ သူမ၏ ကောင်းကျိုးများကိုသာ အမြဲရှေ့ရှုပေလိမ့်မည်။

မေမေမရှိစဉ်က ဘွားဘွားလည်း ရှိသေး။ ဖေဖေလည်းရှိ သေးသည်မို့ ယုဂန္တီရဲတောင်တစ်ဝက်မှာ သူမ မှေးစက်နားဒိုသာခဲ့ သေးသည်။

ယခုတော့ ဘွားဘွားရော၊ ဖေဖေပါ ဆုံးပါ။ ရွှေတောင် ကြီးများ တဝန်းဝန်းပြိုခဲ့ပြီမို့ တောင်ပြိုအစုအပုံများကြားမှ သူမ နားလန်မထူချင်တော့။

ဘဝဆိုတာကြီးကို လက်လျှော့ထားလိုက်ချင်ပြီ။ ဆင်သေကောင်စီးသည့် ကျိုးမိုက်သဖွယ် မျောချင်ရာမျော၊ ခြစ်ချင်ရာဖြစ်သဘောမျိုးတော့ မဟုတ်။

ယခုလို အိမ်တွင်းပုန်းဘဝကို စိတ်ပျက်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါ သည်။ ခြေတစ်ဖက်ကျိုးနေစဉ် တကျက်ကျက်။ မိုးလင်းမိုးချုပ် အပြင်ထွက်။

သူမ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တုန်းကလည်း စပယ်ရှယ်နာ့စ်နဲ့သာ ငြီးရသည်။ ခေါ်မေကြည်ဦးကတော့ ထားပါတော့။ မိထွေးဆိုတာ

ဘာသွေးသားမှ တော်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ သူ့မောင်ကတော့ တစ်နေ့က တင် အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ။ ကောင်းတယ်။ အေးတယ်။

“က ... ထ ... သွားမယ်။ ဆွတ်ယုံရဲ့ကားရှိတယ် မဟုတ်လား ... ကိုယ် မောင်းတတ်တယ်”

ကား ... ကားတော့ ဆွတ်ယုံကြောက်ပါသည်။ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီးကတည်းက မစီးဖြစ်တော့တာ ယခုချိန်ထိ။ သို့ပေမယ့် တစ်သက်လုံး မစီးဘဲနေလို့ရော ရမတဲ့လား။

“ပမရာ နင်းမသွားချင်ပါဘူး။ လူတွေနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး။ လူတွေရဲ့လောဘ၊ ဒေါသ၊ မစ္ဆာရိယာမျက်လုံးတွေကို ရင်မဆိုင် ဒီအတိုင်းပဲ နေချင်တယ်။ ရှိတာပဲစားမယ်။ လက်ဖက်ရည်နဲ့မုန့် ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်။ ခါတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲဟာ”

သို့ပေမယ့် ဖွေးဖွေးကတော့ သူမကို ဆတ်ခနဲချီပွေ့၊ အောက်ထပ်သို့သာ ဆင်းလာခဲ့ပြီ။

“နေဦး မေရဲ့၊ ဒါဆိုလည်း ပိုက်ဆံ ... ပိုက်ဆံယူဦးမယ်”

“ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်မှာပါတယ်။ ဟိုတယ်တွေ၊ ရက်စတောရင့်တွေ သွားမှာမဟုတ်ဘူး။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မြန်မာထမင်းဆိုင်တစ်ခုခု”

များမကြာမီ ကားဖြူကလေးတစ်စီးက လမ်းမပေါ်မှ ကားရောင်စုံကြားထဲ ပါဝင်စီးမျောသွားချေပြီ။

(၆)

“ဝေးခေါင်နော် ... နင့်လုပ်ပုံတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာလိမ်လည်မှုနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်”

တစ်နေ့ကုန် စိတ်ရှုပ်စွာဝတ်ဆင်ထားရသည့် အတုတွေ အချွန်တွေကိုချုတ်ပစ်ရင်း ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲအပန်းဖြေနေသော ဝေးခေါင်နောက်သို့ မကြီးက ထက်ကြပ်ဆူလှလာသည်။

သူ ဘာမှပြန်မပြောသေး။
“ကိုယ့်ဘာကိုယ် မိုးကုတ်ပြန်မှာဖြင့်လည်း ပြန်၊ ခမ္မာလေး သနားစရာပါဟာ၊ နင်က သွားပြီး ...”

ဒီတစ်ခါတော့ သူ ငြိမ်မနေနိုင်တော့။ ပြန်ပြောရပြီ။

“ကျွန်တော်က ဘာလုပ်နေလို့လဲဗျ၊ သူ့မှာ တကယ်လိုအပ်လို့ သွားပြီးကူညီပေးနေတာပဲ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က မရိုးသားဘူး။ သူက ရိုးသားတယ်။ တကယ်သုံးကလေးပဲ၊ ယုန်ဖြူလေးပဲ၊ တကယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘယ်နှယ့် သက်တော်စောင့်လုပ်နိုင်မလဲ။

သွားစမ်းပါ ... မကြီးတို့မိန်းမတွေက ကိုယ့်ကိုယ်တောင် မကာကွယ်နိုင်ဘဲနဲ့။

ကဲ ... သားပုံက မိန်းမနဲ့မတူလို့လား ... ပြောလေ”
သည်စဉ် ညီမလေးနှစ်ယောက် ဝင်လာပြန်သည်။ သူတို့ကတော့ ဝေးခေါင်ကိုအားပေးသည်။ သဘောကျသည်။

“မမဖွေးဖွေး... ညီမလေးတို့ကို မှန်စိုးပေးဦး။ သူငယ်ချင်းတွေက ကိုကိုကို မိန်းကလေးလို့ယုံတယ်ဗျ။ ပီပီရီရီသာနေ”

“အေး... နင်တို့လည်း ပါးစပ်မဖွာနဲ့၊ အော်... မမကြီး ဆွတ်ပျံ့က ညဖက် နေပေးပါတဲ့၊ ဘယ်လိုလဲ... ကျွန်တော် အဲ... ဟိုမှာ အပြီးနေလိုက်တော့မယ်ဗျာ”

“မြတ်စွာဘုရား၊ ဝေးခေါင်... နင်ဖြစ်ပါ့မလား တော်ကြာ...”

မျက်လုံးကို လင်းကွင်းလောက်ကြီးပြုပြီး ရင်ပေါ်လက်ဖိထားသည့် မမကြီးပုံစံကိုကြည့်ရင်း ဝေးခေါင် ဂျူးခနဲ ဒေါသတွေ ထွက်လာလိုက်သည်မှာ ကားဘီးလေလျော့တာထက်တောင် မြန်သွားခဲ့သည်။ မမလေးနဲ့ညီမနှစ်ယောက်ကလည်း ဒီတစ်ခါ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးတွေနှင့်။

“ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့မလား ကိုကိုရယ်... ဒီ... ဒီလောက်အထိတော့ တော်ကြာ... ဟိုက မိန်းကလေးအစစ်ထင်ပြီး တစ်ခုတင်တည်း နှစ်ယောက်အိပ်ခိုင်းနေရင်”

“တော်ဟာ... တော်ဟာ... နင်တို့စကားတွေက ငါ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေကို စော်ကားလွန်းတယ်။ ငါက အရေခြံသမားမဟုတ်ဘူး သိုးရေခြံတဲ့ ဝံပုလွေမဟုတ်ဘူး။ မင်းသားခေါင်းဆောင်းတဲ့ ဘီလူးမဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်ချင်းဖြစ်ရင် ဘီလူးခေါင်းဆောင်းတဲ့ မင်းသားပဲဖြစ်ရမယ်။

အဒိုက်အတုံ့ ဝင်လုပ်ပေးနေတာကိုက ဆွတ်ပျံ့ကိုသနားလို့ ကယ်တင်ချင်လို့

ဒီမှာ ငါ နှာဘူးမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကို သဘောပေါက်ထား။

တစ်ဆက်တည်း မှာခဲ့ဦးမယ်... ငါ မိုးကုတ်ပြန်တဲ့ပုံစံမျိုးမျိုးပြီး မေဖေနဲ့ မေမေရဲ့မြင်ကွင်း ခဏဖျောက်နေလိုက်မယ်။ ဘိုးဘိုးတို့ဆီတော့ အကြောင်းကြားပြီးပါပြီ။ ဒီမှာ တစ်လနှစ်လနေလိုက်ဦးမယ်လို့

ကူညီလက်စခဲ အပီအပြင်လှုပ်ရှားပေးလိုက်ဦးမယ်ဟာ၊ ငါ အိမ်ပြန်မလာတော့ဘူး ဆွတ်ပျံ့ဆီမှာ နေရေညရော နေပေးလိုက်မယ် အကြောင်းရှိရင်တော့ ဆက်သွယ်မှာပေါ့။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှင်းသွားအောင်လုပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်။

ဘာမှ စောဒကတက်မနေကြနဲ့၊ ဝေးခေါင်အကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား... လုပ်ချင်တာမလုပ်ရရင် ခြင်္သေ့ကို လှောင်အိမ်ထဲ ထည့်ထားတာထက်တောင် ဆိုးဦးမယ်။ ကဲ... ပေးကြဦး... မိန်းကလေးဝတ်စုံ နှစ်စုံသုံးစုံလောက်၊ အသစ်တွေ ပေးနေ... ငါ ဘုန်းနိဗ္ဗိဒ်နေဦးမယ်။ ဟေ့... ထဘီတွေမပေးကြပါနဲ့၊ ငါ ထဘီမဝတ်တတ်ဘူး”

တစ်ဦးတည်းသောမောင်၊ အစ်ကိုမို့ သူ့စကားက ဘုရင့်အမိန့်ထက်ပင် ခိုင်မာပါသေးသည်။ နှမတွေအားလုံးခမျာ ရင်ထဲမှာသာ ပွစ်ပွစ်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ အိပ်လည်လည်ပြုံးလေးတွေနှင့်။

“ကိုကို ကော့ဆက်တွေယူဦးမလား”

ညီမအကြီးက တစ်စခန်းထပြန်သည်။ ဟုတ်တော့ဟုတ်သာ။ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်နှင့်တူရမည် မဟုတ်ပါလား။ ယောက်ျားစင်စစ်ကနေ အခြောက်ဖြစ်ရတော့မည်။

“နှစ်စုံလောက်ပဲပေးဟာ၊ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီးနဲ့ အရမ်းစိတ်ပျက်တာပဲ၊ အခြောက်တွေတော့ ဘယ်လိုနေတယ်မသိဘူး”

ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် ဝေးခေါင် ညည်းတွားတော့ မမလေးက ပွဲလန်ပြီ အထင်နဲ့ ဖျာဝင်ခင်းပြန်သည်။

“တစ်လ ငွေတစ်သောင်းများ မောင်လေးရယ်... ငါ ပေးပို့မယ်။ ဆိုင်သာ လိုက်ပြီးထိုင်စမ်းပါ။ မင်း ခုလုပ်နေတာကြီးက မထိတ်သာ မလန့်သာ... သိသွားရင် မချောင်ဘူးနော်”

သူ ပခုံးပဲတွန့်ပြလိုက်သည်။ ဝေးခေါင်ခေါင်းမာတာ သိရဲ့သားနဲ့ မမလေးရယ်။

သည်စဉ် သူတို့စုဝေးရာအခန်းထဲသို့ မေမေဝင်လာသည်မှာ စည်ပိုင်းလေးတစ်လုံး လိမ့်လာသည်နယ်။ သူ ပြေးကြိုလိုက်သည်မှာ ထန်းလျက်ခဲ ခွေးလျက်တော့မည့်စတိုင်နှင့်ဖြစ်၏။

“မဟုတ်တာ လုပ်မယ့်သူများ ဟိုလူဖားရဲ့ ဒီလူဖားရဲ့”

မကြီး၏စကားကြောင့် အကင်းမပါးသည့်မေမေက ဆတ်ခနဲတွန့်သွားသလို သူကလည်း ကပျာကယာ မျက်လုံးပြူးပြဲ ဟန့်တားလိုက်ရသည်။ ပေါ်ကုန်တော့မှာပဲ။

“ဘာတွေ စုဝေးတိုင်ပင်နေကြသတုံး မိုးပဲ ချုပ်နေပြီ။ သားလေး ရေမချိုးသေးဘူးလား... အကျိုးကျွတ်ကြီးနဲ့ ပြောစမ်း မေမေ့ကို... ပြောစမ်း... ဘာတွေ ရင်ပူပူဟပ်နေသလဲလို့”

သူတို့ကိုမွှေးထားသည့်မိခင်ပေမို့ လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျနေရာမှ တိခနဲငြိမ်သက်သွားခြင်းဟာ မရိုးသားမှန်း မေမေကတော့ သိတော့မှာပါပဲ။ သို့ပေမယ့် ဒီအရေးတော်ပုံတော့ ပေါ်လို့မဖြစ်။

နှမတွေလေးယောက်လုံးကလည်း သူ့အငြိအငြင်တော့ မခံလိုကြပါ။ ဒီအလုပ်က မကောင်းမှုဒုစရိုက်လည်း မဟုတ်။ သူတို့အားလုံး နှုတ်လိုနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့ပေမယ့် မေမေကျေနပ်အောင်တော့ ဆင်ခြေပေးရချေဦးတော့မည်။ အိမ်စဉ်သောကိုယ်လုံးဝဝလေးကိုဖက်ရင်း သူ့ခွဲရပြီ။

“သား မိုးကုတ်ပြန်မလို့ မေမေရဲ့၊ ဘွားဘွားကိုပြောလာဘုန်းက တစ်ပတ်လို့ပြောလာတာ၊ ခု ကျော်တောင်နေပြီ၊ အဲဒါ သူတို့တွေက ဝိုင်းတားနေလို့”

“ဟင်”

နေပါဦးလား သားလေးရယ်။ ဒေါ်ထားထားစုတစ်ယောက်ကောင်းမဆိုနိုင်တော့။ တစ်ဦးတည်းသော သားကလေးပေပဲ။

“ဟာ... မေမေကတော့ တစ်လလောက်နေမယ်မှတ်လို့၊ ပြီး သားဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်လည်း ဘယ်မှာကပ်လို့လဲ၊ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ လိုက်နေပါဆိုတော့လည်း မနေ၊ သားလေးကိုချစ်ရတာ ဆတ်တင့်ခဲနဲ့၊ မိုးတွင်းအခါ နေမင်းလေးလိုပဲ၊ ပေါ်လာတာက နည်းနည်း တိမ်တွေကြားမှာ မြှုပ်နေတာက များတယ်”

သူ့အမေ ဒေါ်ထားထားစု၏တင်စားချက်ကြောင့် သူက ပြီးပြီးကြီးဖြစ်သွားသော်လည်း သူ့နှမလေးယောက်ကတော့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ (တမင်) အော်ရယ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

“မတန်မရာသွားနှိုင်းတယ် မေမေရယ်၊ သူ့သားများ နေလုံးကြီးတဲ့၊ ဒါဖြင့် ဝေးခေါင်ဆိုတာ နီနီရဲ့ရဲ့အလုံးကြီးပေါ့နော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ထန်းလျက်ခဲလို အလုံးကြီးပါ။ မိုးတွင်းနေပါဆိုမှ ဓာတ်အားကုန်နေတဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးက ဘတ်သီးလိုပေါ့ဟ”

သူ့အစ်မနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကြည်မျိုးစုနှင့် နီမျိုးစု။ တစ်သက်လုံးက မကျေနပ်တာတွေစုပြီး အတို့အထောင်လုပ်၊ ဖိနှိပ်နှိပ်ကွပ်နေလိုက်ကြတာ။ ဒီကောင်မှာ သွေးခြင်းခြင်းနီတော့မည်။ မဖြစ်ပါဘူး... ကြာရင် ပေါ်ကုန်တော့မည်။

“ဟေ့... သား ရေချိုးသွားမလို့၊ ရေချိုးမလို့... ဒါပဲ ဒါပဲ”

တောင်တောင်အိအိတွေ မကြားချင်ဘူး။ ဘာဘာညာညာတွေ မကြားချင်ဘူးနော် ... ဒါပဲ ဒါပဲ''

တစ်ဒါပဲတည်းဒါပဲရင်း သူ ရေချိုးခန်းဆီသို့ ပြေးခဲ့တော့သည်။ မေမေကတော့ နှမလေးယောက်ကို တစ်ယောက်တလဲတရားခံစစ် စစ်နေပေရောမည်။

သို့ပေမယ့် ကာလံ၊ ဒေသံ၊ အင်္ဂု၊ ဓနံဆိုလားဘာလား။ နှမလေးယောက်စလုံးက သူ (မေမေ) မွေးထုတ်ထားပေမယ့် ဝေးခေါင်ခါကျောပိုးအိတ်ကလေးထဲမှာ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံနှင့် အခြေကျနေတာ မေမေမသိပေမယ့် သူသိနေခဲ့ပါသည်လေ။

(၄)

သူ ဒီနေ့ အိပ်ရာထ နည်းနည်းနောက်ကျခဲ့ရသည်။ ညက တစ်ညလုံး တိုက်စစ်ဆင်နေရပေသည်ကို။ သူ မိုးကုတ်ပြန်မည်ဆိုလို့ မေမေကတာ။ ဖေဖေကတာ။ သူတို့က အနည်းဆုံးနောက် တစ်ပတ်လောက် ထပ်နေစေချင်ကြသေးသည်။ ဒီမှာကလည်း ကိုယ့် ပြဿနာနှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိ မို့လား။ ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့ သက်တော်စောင့်ကြီးမယျာ သမိုင်းပေးတာဝန်တွေကို ကျွန်ုပ်လှူချင်ပြီလေ။

နောက်ဆုံး အတိုက်အခံတွေ၊ ဗီတိုအာဏာတွေ တရစပ် သုံးတော့မှ မရမနေ ပြန်ခွင့်ရခဲ့သည်။

အရေးထဲ မေမေက ဒီည သားလေးနဲ့အိပ်မယ်ဆိုလို့ သူ့မှာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးခဲ့ရသေးသည်။ ဒီမှာဖြင့် နှမတွေဆီက မိန်းမတို့ တတ်အပ်သည့် အဋ္ဌာရဿပညာတွေကို (အနည်းအပါးဖြစ်ဖြစ်) စနည်းနာနည်းခံစားမည်မဟုတ်လား။ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တော့ နည်းနည်းတူရဦးမယ်လေ။

ပြီး ... အဝတ်အစားတွေလည်း မထည့်ရသေး။ အဝတ်အစားနှစ်မျိုးတောင် ထည့်ရမှာ။ ယောက်ျားအဝတ်အစားနှင့် မိန်းမအဝတ်အစား။

အရေးကြုံလို့ အပြင်လောကကို တိတ်တခိုးထွက်ရတော့ ယောက်ျား။ ဆွတ်ပျံ့နှင်းဆီမှာ အမှုတော်ထမ်းတော့ မိန်းမ။ တစ်ဘဝ

တည်းနှင့် နှစ်မျိုးနှစ်ဖုံဖြစ်နေရတာ ကလီကမာစိတ်တွေကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ။

ဒီကောင်မလေး (ဆွတ်ပျံ့နှင်း)ကို မြင်မြင်ချင်းသနားသည်။ မိန်းမသက်တော်စောင့်ဆိုတာကြီးနှင့် သူက ဘယ်လိုမှ စိတ်မချ။ အိုးက မပူ စလောင်းကပူတယ်ပဲပြောပြော နောက်ဆုံးတော့ သူပဲ မိန်းမ ဝင် လုပ်လိုက်တော့သည်။

သူဆိုတာ နိုင်ငံခြားမင်းသမီးတစ်ယောက်လိုတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ချောသူမဟုတ်ပါလား။

ဆွတ်ပျံ့က ရွှေအိမ်စံ ယမင်းရုပ်လေးတစ်ရုပ်နှင့်တူလျှင် သူက ယမင်းရုပ်လေးရဲ့ အထိန်းတော်ကြီး (သက်တော်စောင့်ကြီး) 'ရွှေစာ' ပေါ့ ... ဟုတ်လား။

ခရေရိပ်ဝဲဝဲလေးနှင့်လှပသော ခြံကလေးရှေ့မှာ အငှားကား ထိုးဆိုက်လိုက်သဖြင့် သူ အွတ်ခနဲမြည်သွားရသည်မှာ မသက်သာ။

“ဆောရီး ... ညီမ၊ ကိုယ် နည်းနည်းကြမ်းသွားတယ်”

အငှားကားမောင်းသူ သကောင့်သားခမျာ ဝေးခေါင် မျက်နှာ ပေးကြောင့် အနည်းငယ် လန့်ဖျပ်သွားရှောထင့်။ စကားတွေ လေမှာ ရပ်သွားသည်။

ငါဟာ ဧကန္တ မိန်းမတစ်ယောက်လိုလှပပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်လို မျက်နှာမထားတတ်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။

ညက တစ်ညလုံး သင်တန်းပို့ချလိုက်သော ညီမများသာ မြင်လျှင်တော့ ဒီသင်တန်းသားကို အကျပေးရှောမည်။

ရှစ်ခေါက်ချိုး ရှုံ့မဲ့မဲ့စတိုင်မှ နဝေတိမ်တောင်စတိုင်သို့ ဆတ်ခနဲကူးပြောင်းပြီး သူ တိုတိုထွာထွာလေး ပြီးပြလိုက်သည်။ သကောင့်သား

အားတက်သွားပြီ။

ရေကွယ်ဂုက်(ချ) လောက်တော့ သူလှသည်လေ။ မွန်ရိုးလိုသာ မဆွဲဆောင်တတ်ရမည်။ ကိတ်ငင်းစလက်လောက်တော့ အပျော့၊ ညီမတွေလုပ်ပေးလိုက်သည့် 'အတု' တွေက ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွားနဲ့ ကားသမားက ရေကွယ်ဂုက်ကြီးနှင့် မှားခြင်းလည်းဖြစ်လောက်သည်။

“ညီမ အစ်ကို လိုက်ပို့ရမလား၊ စောင့်နေပေးရဦးမလား”

“ရတယ်အစ်ကို၊ ညီမက ဒီအိမ်မှာတည်းမှာ အို ...”

ငါ့နယ် လျှာယားလိုက်တာနော်၊ ဝေးခေါင် စိတ်ပျက်နေသည့် ကြားထဲ သွယ်ပျောင်းသောသူလက်များကို ကားသမားက (မိန်းမအစစ်အထင်နှင့်) ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်သေးသည်။

“ညီမ”

မြတ်စွာဘုရား၊ ချက်ချင်းပဲ သေတော့ ကြွေတော့မလားဟာ။

သူ ကျသင့်ငွေကိုပေးချေလိုက်ပြီး အိတ်ကြီးကိုသာ အတင်းဆွဲချရတော့သည်။ မလွယ်။ ကြာရင်တော့ သူကိုများ ကားတင်ဖြေတော့မလားမသိ။

ဒီအကောင်တော့ နာချင်ပြီ။ ရေကွယ်ဂုက်ကြီး၏ မာဆယ်တွေသာ ထုတ်ပြည့်စုံပြလိုက်ရရင် အဘားအဘားနှင့် အော်ဖြေရတော့မည်။

ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကိုဆွဲရင်း သူ နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ တစ်ချိုးတည်းလစ်ခဲ့သည်မှာ နောက်က ကျားလိုက်တော့မည့်စတိုင်အတိုင်း။ ကျားကျားချင်းလိုက်တာ သူ ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ခါးပတ်နက်ကြီးခမျာ လက်က ယားနေပြီဖြစ်သည်။

ဟိုးအိပ်ခန်းလေးမှ မှန်းချော်ကြည့်နေသည့် ဆွတ်ပျံ့၏

အရိပ်ကလေးရှေ့မှာ ရုပ်မပျက်ချင်ပါ။ ပြီး... အိမ်ထဲမှာလည်း လူတွေ ရှိချင်ရှိဦးမည်။

မိမိကိုယ်ကိုယ် မိန်းမတစ်ယောက်နယ် သဘောထား ဈာန် သွင်းရင်း ဝေးခေါင် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဦးဘရှင်း အလုပ်မသွားသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။ အင်းလေ... ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တွေပဲ။

အသက်လေးဆယ်မပြည့်သေးသော ကျန်းကျန်းမာမာ လူ တစ်ယောက်၏အသားအရောက လင်းလက်လှပါသေးသည်။ သူ့သာ မိန်းမ အစစ်တစ်ယောက်ဆိုလျှင်တော့ ဦးဘရှင်းဆီးကြိုပြုံးပြပုံက ဆွတ်ပျံ တိမ်းမူးဖွယ်။

ဦးဘရှင်းရေ... ကျွန်မ ပလတ်စတစ်ပန်းရှင်း၊ ရှင် ငါးစားလို့ မရဘူး။ ပွင့်ဖတ်ပွင့်ချပ်တွေ မညွတ်ပျောင်းဘူး။ မချိုမြဲဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်တော့မှလည်း မညှိုးနွမ်းဘူး။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နယ် မပွင့်တပွင့်ပြုံးပြရင်း သူ ဧည့်ခန်း ဆောင်မှ ဖြတ်ဖို့ပြင်ဆင်ဆဲ...

“မက်လာပါ ဖွေး၊ ကိုယ် ဘရှင်းပါ... ဒီအိမ်ရဲ့အကြီးအကဲ”

ဘာကို ဆိုလိုတာပါလိမ့်။ ချောမောလှပသည့်သူ့ရှေ့မှာ အသားယူပြခြင်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် မဏ္ဍပ်တိုင် ဖက်တက်လိုက်ခြင်းလား။ သူ ဂရုစိုက်စေချင်လို့လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်... ကျွန်မက ဆွတ်ပျံနှင့်ခန့်လိုက်တဲ့ သက် တော်စောင့်ပါ”

စီးကရက်မီးခိုးတန်းများကို သူ့ဆီမှတစ်ထုတ်ရင်း ခပ်ညှို့ ညှို့အပြုံးက သူ့သာ ယင်ကောင်တစ်ကောင်ဆိုရင် သည်ညွတ်ကွင်း

မှာ မိလောက်မည်။

ဆောရီးပဲ ဦးဘရှင်းရေ။ ငါက ကျားကြီးကွ။ ယင်ကောင် မဟုတ်ဘူး။

“ခဏလောက်ထိုင်ပါ ဖွေး၊ ကိုယ့်တူမနဲ့ပတ်သက်ပြီး အနည်း ငယ်ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ”

လက်ကမ်းပေးရင်း သူ့အနားမှာထိုင်စေပေမယ့် ခြေတစ်လှမ်း ကျွေတစ်သန်းအလှမ်းမျိုးနှင့် ဝေးခေါင် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာသာ ဝင်ထိုင်ခဲ့သည်။

အလယ်ကောင်မှာ စားပွဲခြားနေခဲ့သည်ပေါ့။ ပန်းအိုးလေးတစ် အိုး ခြားနေခဲ့သည်ပေါ့။

ပန်းအိုးနားမှာတော့ ပိတုန်းတစ်ကောင်က ရစ်သီရစ်သီ။ အင်းလေ... ပန်းကလည်း လှလွန်းသည်ကိုး။ ပြီး အစစ်နှင့်အတူ အရောရောအယှက်ယှက် ပေါင်းစပ်ထိုးထားသည်မို့ ပိတုန်းမောင် ခမျာ အတွေးရခက်နေဟန် တူသည်။

လှပတုတ်ခိုင်သော သူ့လည်တိုင်က စလုတ်မရှိဘာမရှိနှင့်မို့ သက်တစ်ဖက်ပြတ် ဝေးနပ်စ်ကျောက်ဆစ်ရှင်နှင့်များ တူနေသလားမသိ။ ဦးဘရှင်းအကြည့်တွေက မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်။

ဒုက္ခပါပဲ။ ရင်ခုန်ရမည့်ကိစ္စမဟုတ်ပေမယ့် သူ တော်တော် ခင်တုန်နေမိသည်။ မိန်းမအတုကြီးမှန်း သိသွားမှာစိုးလို့ပါ။ မိုင်း ကောင်းကျောက်မိတော့ နေရလိမ့်မည်ထင်သည်။

မိန်းမအစစ်ထက် သူက သိုသိုသိပ်သိပ် နေရထိုင်ရပါမည်။ သွားရာလာရာ၊ နေရာထိုင်ရာ နေရာတကာတိုင်းမှာပေါ့။

“ကိုယ့်တူမကလေးက သူ့မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့တာ

ရယ်၊ အက်ဆီးဒ်ဖြစ်ထားလို့ ခြေထောက်မကောင်းသေးတာရယ်ကြောင့် အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျနေတာတယ်။ ပွေးကူညီရင်တော့ သူကလေး ပုံမှန် ပြန်ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ် ... အဲဒီလိုပဲ ကိုယ်တို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ခု ပွေး ဒီမှာနေဖို့ ပြောင်းလာတာလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်းလေးငုံ့ရင်း ရှက်တက်တက်ဖြစ်နေသလားလို့ ဦးဘရှင်းကတော့ ထင်မလားမသိ။ သူ့မှာဖြင့် သူ့အနားသို့ ဦးဘရှင်း ထလာကပ်လာကတည်းက စိတ်အိုက်လိုက်တာ ပြောစရာမရှိတော့။

မိန်းမဖြစ်ရတာ မလွယ်ပါလားနော်။ တယ် လူ့အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးတာပဲ။ တကယ်ဆို ဒီအချိန်မှာ လက်သီးနဲ့ ဦးဘရှင်းမေးရိုးကို တစ်ချက်လောက် ပိတ်ကော်ပစ်လိုက်ရမှာ မဟုတ်လား။

ဒီလူကြီး တော်တော် မိန်းမကျမ်းကျေသည်ထင်သည်။ မိန်းမလှိုင်းကြီးလား ဘာလား။ ဒါမှမဟုတ် ပွေးပွေးသက်တော်စောင့်ရယ်လို့ သူ့ကို အစွမ်းကုန်စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေတာလည်း ဖြစ်မည်။

“ကိုယ်ကြိုဆိုပါတယ် ပွေး။ အခုလို နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါး ကိုယ့်ရဲ့ဗိမ္မာန်ကို နတ်သက်ကြွေကျလာတာ ကိုယ် အရမ်းဂုဏ်ယူပါတယ်။ ဆွတ်ပျံ့နှင်းအတွက် အရာရာ စိတ်ချရတော့တာပေါ့။ ပွေး ကားလည်း မောင်းတတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်”

သူ ခေါင်းတော့ တစ်ချက်မှမဖော်သေး။ အမူအရာတွေ မပီမိမှာစိုးလို့သာ ဖြစ်ပေမယ့် ဦးဘရှင်းကတော့ ဒီမိန်းမ ငါ့ကိုကြွေနေပြီလို့များ တွက်မလားမသိ။

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်။ ဆွတ်ပျံ့နှင်းသွားချင်တဲ့

နေရာလေးတွေ ပို့ပေးပါ။ ဒီအိမ်မှာ ဆွတ်ပျံ့နှင်းအတွက် ကားသတ်သတ် ရှိသေးတယ်”

သူဝယ်ပေးထားတာ ကျနေတာပဲ ... အသားယူနေလိုက်တာ။ တကယ်က (ဆွတ်ပျံ့ပြောပြချက်အရ) ဒီပစ္စည်းအားလုံးသည် ဆွတ်ပျံ့မိတာများရဲ့ လက်ထက်ပွား။ စွမ်းဆောင်ချက်များသာ ဖြစ်ချေသည်မဟုတ်ပါလား။ ဦးဘရှင်းနှင့် ဘာမှမဆို။ ဆိုင်သာဆိုင် ဒေါ်မေကြည်ဦးကမှ ဦးဘရှင်း (ဆွတ်ပျံ့ဖေဖေ)ရဲ့ နောက်မိန်းမဖို့ အနည်းငယ်ဆိုင်ဦးမည်။ သည်စဉ် အခန်းထဲသို့ ဒေါ်ညိုဝင်လာခဲ့သည်။

“ပွေးပွေးဝင်လာတာ ကြာပြီ။ သူ့ဆီရောက်မလာလို့ ဆွတ်ပျံ့နှင်း စိတ်တိုနေတယ် ... မြန်မြန်လာခဲ့ပါတဲ့”

အပေါ်ထပ်သို့ စားသောက်စရာတစ်ခုခု ပို့ပြီးခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။ ဒေါ်ညိုလက်ထဲမှာ ဗန်းတစ်ချပ်နှင့်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

အစို့ထွက်ပေါက်ရသွားသည့် စပါးစေ့လေးပမာ နိုးထမြူးကြွား။ သူ ခပ်သွက်သွက်ထသွားမိသည်မှာ ဦးဘရှင်းကြီးကိုတော့ နှုတ်ဆက်ဖို့ သတိမရတော့။

ပလတ်စတစ်ပန်းလှလှကို ရိုန်းတဝဲဝဲလုပ်ချင်တဲ့ ပိတုန်းကြီးရေ၊ ခင်ဗျား အဲသမှာ တစ်နေကုန် ငေါင်ကျန်ခဲ့ပေတော့။

(၈)

သူမရဲ့အခန်းတံခါးက ဖွင့်လျက်သာ။

သူ့ကိုကြိုဆိုဖို့ တမင်ဖွင့်ထားခိုင်းပုံ ရပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူရင်ခုန်လို့ မဖြစ်ပါ။ ဆွတ်ယုံသိတာက ဖွေးဖွေးမဟုတ်လား။ ဖွေးဖွေးကိုကြိုဆိုဖို့ သူမရဲ့ရင်ပြင်တံခါးကို ဖွင့်ပေးထားနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အလှဆုံးယမင်းကျောက်ဆစ်လေးက ပြတင်းဝသို့ မျက်နှာ မူထားသည်။ အခန်းပေါက်ဝကို ကျောခိုင်းလျက်သာဖြစ်သည်။

ဒါ ဆန္ဒပြနေတာ စိတ်ကောက်နေတာပေါ့လေ... ဟုတ်လား ညီမလေ။ မင်းကို ကိုယ်အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြူစင်စွာ ထွေးပွေ့ခဲ့မှာပါ။ ကိုယ့်ညီမလေး သွယ်မျိုးစုံ၊ ရွယ်မျိုးစုံလို သဘောထားနိုင်အောင် ကိုယ် ကြိုးစားကြည့်စင်ခဲ့မှာပါ။

ကိုယ့်ရဲ့ဘယ်လက်နဲ့ မင်းကိုထွေးပွေ့ပြီး ညာလက်နဲ့ မင်း ရဲ့အန္တရာယ်မှန်သမျှ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ပေးခဲ့မယ်။

မိန်းမတစ်ယောက်မဟုတ်သည်မို့ စိတ်ကောက်နေသည့် ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုချောရမလဲ။ ဝေးခေါင် မချောတတ်ပါ။

အိမ်မှာ ညီမတွေ၊ အစ်မတွေရှိပေမယ့် သူက အတူနေရ သည်လည်း မဟုတ်။ ပြီး သူကသာ ဆယ့်နှစ်ရာသီ အသာစီးရနေသူ ဖြစ်သည်မို့ သူ့ကိုသာ နှမတွေက ဦးစားပေးချောမော့တာ ခံခဲ့ရပါသည်။

အခန်းထဲသို့ အသာဝင်ခဲ့ရင်း ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကိုချ ရင်း သူ မတ်တတ်သာ ရပ်နေမိတော့ပြီ။ မခေါ်လည်း နေပေါ့နော်။ တွယ် ခံတဲ့သံယောဇဉ်တစ်ခက်အတွက် သက်တော်စောင့်လာလုပ်ခဲ့တာပါ။ မင်း မခေါ်ချင်လည်း နေပေါ့ကွယ်။

ခဏမျှကြာတော့ တိတ်ဆိပ်နေသည့်အခန်းလေးက ချောင်း ဘဟုတ်ဟုတ်ဆိုးလာတော့မတတ် ဖြစ်လာသည်။ အေးစက်လွန်းလို့ပဲ ခြစ်ရမည်။ သက်ရှိလူသားနှစ်ယောက်စလုံးက စကားမပြောတတ်သည့် ကျောက်ရုပ်များပမာ နေလေရာမှာ မလှုပ်တော့ပြီကို။

ဝေးခေါင်က နေနိုင်ပေမယ့် သူမက မနေနိုင်တော့။ ပြတင်းမှ နှက်လုံးလေးကို သူထံ ခိုးကြည့်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

အို... မမရယ်။ မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေရှာပါလား။ ဟင့်အင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရှင်သခင်ဆိုပြီး သက်တော် စောင့်အပေါ်မှာ မောက်မာတာ မဟုတ်ရပါဘူး။ တကယ့်သွေးရင်း သားရင်းလို သဘောထားပြီး နှင်း... နှင်း နွဲ့ဆိုးဆိုးချင်မိတာပါ။

မမက မချောဘူးနော်။ ညှိုးလျသော ဖွေးဖွေးမျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း သူမ ဘာ ခြစ်လို့ ငိုချင်သွားမှန်းကို မသိတော့။

“မမ”

လက်ကလေးနှစ်ဖက် ဆန်တန်းရင်း ထယောင့်ပြုသည်မို့ သူ သွားရောက်ဖေးကူလိုက်ရသည်။

“နှင်းကို စိတ်ဆိုးသလားဟင်၊ မမရပ်နေတာ အကြာကြီး နော်”

ကောင်မလေးရယ်။ သခင်ဆိုတာ သူ့သက်တော်စောင့်

အပေါ်မှာ အရာအားလုံး စီမံဖန်တီးခွင့်ရှိပါတယ်ကွဲ့။

“မမဖွေးကို နှင်းစိုးခိုခိုလို့ပါ။ နှင်းရဲဦးလေးက မိန်းမကျမ်း ကျေတယ်။ ဝါသနာလည်း ပါသလားမသိဘူး... မမဖွေး တစ်ခုခုဖြစ် မှာစိုးလို့ပါ။ သူ့ကို မချစ်မိစေနဲ့... သိလား မမ”

ပုလဲတကြီး ပြောဆိုသတိပေးနေသည့် ကောင်မလေးသို့ ပြီး ယောင်အကြည့်ဖြင့် သူ နှစ်သိမ့်လိုက်မိသည်။ မပူပါနဲ့ ကောင်မလေးရယ်။ သံမဏိပန်းတစ်ပွင့်ဟာ ဘယ်လိုပဲပစ်ချချ ပွင့်ဖတ်တွေ ကြွ မွေသွားပါဘူး။

ကျောက်ပတ်တီးဖြည့်ထားသော ညာဘက်ခြေထောက်ကလေး ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ တရွတ်ဆွဲရင်း သူမ သူ့ထံလျှောက်လာတော့ ဝေးခေါင် ပြေးကြိုခေါင်ငင်ယူမိပြီ။

သဘောရိုးနှင့် အကြင်နာရိုးရိုးတွေပါ ညီမလေး။ တစ်ချိန် ချိန်မှာ မင်း ကိုယ့်ကို နားလည်နိုင်ပါစေ။

“ချိုင်းထောက်ကလေး အသုံးပြုကြည့်ရင်ကောင်းမယ် ဆွတ်ပုံ၊ ညီမကို ကိုယ် မတွဲချင်လို့ မဖေးမချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးနိုင်တာ အကောင်းဆုံးပေါ့ ကလေးရယ်။ လာ... မနေ့က ကိုယ်ဝယ်လာတဲ့ ချိုင်းထောက်ကလေးကို အသုံးချတတ်အောင် လေ့ကျင့် ကြရအောင်၊ ခု မနက်စာရော ဘာစားပြီးပြီလဲ”

လေးနက်တည်ကြည်သောမျက်နှာနှင့် ချောချောမော့မော့ ပြောနေရှာသော မဖွေးဖွေးအားငေးရင်း သူမစိတ်ထဲမှာ သက် တော်စောင့်ဆိုသည့်အသိကိုပင် မေ့လျော့သွားခဲ့ရ မတတ်။ သူမရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ၊ ဒါမှမဟုတ် သူမရဲ့ မေမေအသေးစားလေးလား။

သို့ပေမယ့် သူမ ချိုင်းထောက်ကြီးနှင့်တော့ လမ်းမလျှောက်

ချင်ပါ။ ဆွတ်ပုံနှင့်ရဲ့ ရွှင်လန်းတက်ကြွမှုများဟာ အရွယ်မတိုင်မီ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း မမဖွေးဖွေး မသိတော့ဘူးတဲ့လား။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ပျော်ရွှင်မိန်းမဖွယ်ကောင်းသော အချိန်များစွာကို သူမ ပိုင်ဆိုင်ဖူးခဲ့ရဲ့။ ရွှေရောင်တဖျပ်ဖျပ်အတိတ်တို့သည် လောကကြွမှာ ရဲ့ ရက်စက်သောလက်ကြမ်းကြီးအာဏာမှာ ဖွဲ့ကြေ။ သူမရဲ့ဝိညာဉ်တွေ သေဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သူမ မပျော်ရွှင်တော့ပါ။

မေတ္တာရောင်တို့ ကင်းပြတ်ခဲ့ရသည့် လောကကမ်းပါးပြတ်မှာ ဖေဖေ မေမေတို့မရှိတဲ့နဲ့ မရှိတော့တဲ့နဲ့ ဂရုစိုက်မည့်သူတွေလည်း မရှိတဲ့နဲ့ သူမက မည်သည့်မျှော်လင့်ချက်နှင့် ကမ္ဘာလောကရဲ့ အနိုက်တိုက်တွေကို တွန်းကန်ရုန်းဖွင့်ရမှာတဲ့လဲ။

နေပါလေစေတော့။ တဖြည်းဖြည်း မွန်းကြပ်လာသည့် မိုက် တိုက်ထဲမှာ သူမ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေလိုက်တော့မည်။ သေသည်ဖြစ်စေ၊ ရှင်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ချည်နဲ့စုတ်ပြတ်သည်ဖြစ်စေ။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပေါ့နော်။

“ကျွန်မ မလျှောက်ချင်ဘူး။ ချိုင်းထောက်နဲ့လမ်းလျှောက်မှ ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ် ခြေချခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ လမ်း မလျှောက်တော့ဘူး။

အဲဒီချိုင်းထောက်ဆိုတာကြီးကို မုန်းတယ်.. သိလား။ ကျွန်မ ဘာသာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေတဲ့ ခြေထောက်ကို သူ့မြင်လိုက်တာနဲ့ သတိရရသွားလို့။

မုန်းတယ်ဗျာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရှိရှိဒေသမှ လူတွေအားလုံးကို တိုင်တည်ငိုကြွေးပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ကံကြမ္မာကြီးက နှင်းကိုမှ ဘာ

အနည်းငယ် ပြီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးမှ ...

“တွဲရုံ တွဲပါ၊ ကျွန်မ လျှောက်နိုင်ပါတယ်”

သူ စကားမရှည်စေတော့။ အရင်ကလေးတစ်ရပ်ကို ပွေ့သလို မျိုးပွေ့ချီပြီး ခပ်သွက်သွက်ပဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“မမက သန်တယ်နော်”

“ဖားမနေနဲ့”

သူပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်တော့ သူမ နှုတ်ခမ်းစုသွားသည်။

စုစု။ ညီမလေးရေ အလွမ်းတွေနဲ့ ဆို့ပျစ်ပြည့်ကျပ်နေတဲ့ မင်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံးကို ငါက အပျော်တွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းလှပပေးချင်ခဲ့တာပါလေ။

(e)

“ဦးဦးဇော်”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ချပေးလိုက်ရင်း သူ နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်လိုက်စဉ် လှိုက်လှဲကြော့သော သူမရဲ့အသံလေးက သူ့နားစည်ဖြိုးသို့ တုန်ခါရိုက်နှက်ခဲ့သည်။ ကြေကွဲစွာ။

ဒီလောက်တောင်မှပဲလား ညီမလေးရယ်။

မာယာဆိုတာကို မင်း နားမလည်တော့ဘူးလားကွဲ့။

ယောက်ျားဆိုတာ တို့ယောက်ျားတွေဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ စွဲစင်ရိုးသားတဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ လှပတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်စေ အဖုံးအကွယ်မရှိ၊ ချစ်မက်နှစ်လိုပြတာကို အထင်ကြီးတတ်ကြဘူး။

အဖုံးအကွယ်တွေနဲ့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ မိန်းမသားတွေတို့မှ ပိုမိုအထင်ကြီး တန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ်။

ယုန်ဖြူမလေးရယ် မင်းတော့ ...

“ကလေး”

ခန့်ညားချောမွေ့သော ဦးဦးဇော်က ထိုင်ရာမထ လက်ကမ်းပေးဆိုက်တော့ သူမက ဦးဦးဇော်ရဲ့ဘေးသို့ တိုးဝင်ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲလှိုက်ဟာ နှာမျောတသ။ အမြင်တွေများများလေသလား။

လို့ ကွက်ပြီးရက်စက်ရတာတဲ့လဲ”

စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့် ဆွတ်ပျံ့နှင်းကို သူကတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကြင်နာပေးမရပေတော့မည်။ သူမလိုအပ်သော မေတ္တာများကိုပေး၊ သူမကို နားလည်မှုတွေ မရပေတွက်နိုင်အောင် ပေးဖြည့်ရတော့မည်။

ဒီရေစင်တွင်းလေး ရေကြည်အေးတွေ ဖိတ်စင်ပြာလဲ့တော့ သည်အထိပေါ့။

ချိုင်းထောက်ကိစ္စကို ခေတ္တမေ့လျော့စေရင်း သူမအနားမှာ အဖော်လုပ်ပေးနေဆဲ အောက်ထပ်မှ ဖုန်းတင်လာသည်။ သူမရဲ့ ဦးဦးဇော်ရောက်ရှိနေပါသတဲ့။ ဆင်းတွေ့ရပေမည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်မှဆင်းဖို့အတွက် သူမ အခက်တွေ့နေပြီ။

“ဦးဦးဇော်ကလည်း အိမ်ပေါ်တော့ တက်မလာဘူး”
သူမရဲ့ စုပွပွအသံကြောင့် သူ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။

“ခါတိုင်းရော ဆွတ်ပျံ့ရဲ့အခန်းထဲထိ လာလို့လား”

မချိုမချင်ပြုံးလေးလား။ ရှက်ပြုံးလေးလား။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်လေးရဲ့ ဝင်းပြက်အပြုံးက မိုးဦးကျတောင်ကျချောင်းရေလို မကြည့်တကြည့်။ ရေတွေကြည်အောင်တော့ ကျောက်ချဉ်တွေ အများကြီး ထည့်ပေးဦးမှပါပဲ။

“လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘေးမှာ ဒေါ်မေကြည်ဦးဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါ်ညိုဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပေါ့။ နှင်းသိပါတယ်မမရယ် ... နှင်းက မိန်းကလေးပဲ”

ခေါင်းကလေးငဲ့ကာ တွေးတွေးဆဆပြောဖော်ရသည်မို့ သူ အနည်းငယ်စိတ်ချသွားရတာ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ အေးလေ ... ကိုယ်က

သူမရဲ့သက်တော်စောင့်ကြီးပေမို့ အရာရာ ခလုတ်မထိ၊ ဆူးမငြိစေချင်တာ ထင်ပါရဲ့။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ... အောက်ထပ်ကို ဘယ်လိုဆင်းမလဲ၊ ဒါကြောင့် ချိုင်းထောက်နဲ့အသွားသင်ပါလို့ ပြောတာ”

သူက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောတော့ သူမကလည်း ပြန်အော်ခဲ့သည်။

“မဆိုင်ပါဘူးနော်၊ ချိုင်းထောက်နဲ့သွားတတ်လည်း လေ့ကားကပြုတ်ကျလိမ့်မှာပေါ့။ တွဲပို့ ... ကျွန်မကို ဦးဦးဇော်ဆီ တွဲပို့၊ မမက ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

ခပ်မော့မော့ ခပ်မာမာမျက်နှာထားလေးကြောင့် သူ ဆွတ်ပျံ့နှင်းကို တင်ပါးနာနာပိတ်ရိုက်ပစ်ချင်မိသည်။

ခွေးမလေး ... စေတနာ ဖော်ကားတယ်။

ဦးဦးဇော်ဆိုသည်နှင့် ရုပ်က ထန်းလျက်ခဲခွေးလျက်တော့မလို စတိုင်မျိုး ဖြစ်သွားသည်မို့ သူ ပို့ပေးချင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အုတ်တိုတာဆိုတာ ဒါမျိုးလား။ သို့ပေမယ့် ရိုးရိုးသားသားဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။

ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကလေးရဲ့ မည်းမှောင်တဲ့ဘဝထဲမှာ ဒါဟာ အလင်းဖန်တီးရှင်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုပဲ လမ်းခင်းပေးရပေးရ သူမရဲ့ အလုံးစုံဘဝလေး ငြိမ်းချမ်းမွှေးမြည့်စေချင်ပါသည်လေ။

“ကဲ ... ထ”

သူပွေ့ချိုသွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် သူမက တော့ကျိုးတော့ကျိုးဖြင့် မှန်တင်ခုံဆီ လှမ်းလိုက်သေးသည်။ သူ့အကူအညီတောင် မယူ။ မိန်းမတွေများ။

ဒါဟာ သိင်္ဂါရုပွဲ တစ်ခုလား။

ခံတွင်းဟောင်းတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးထံ ယုန်ကလေးဝင်သွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် စပါးကြီးမြေကြီးနဲ့ အညှို့ခံ ယုန်မလေးတစ်ကောင်လား။ သူ့ အမြင်မကြည်လင်တာလည်း ဖြစ်မည်။

ရပ်ပြီးမကြည့်ရက်၊ မကြည့်လိုတော့ပြီမို့ နေရာမှ လေးတံ လေးဖင့်ထွက်ခွာ၊ သူ့ရဲ့ခြေလှမ်းများက ပန်းခြံကလေးရှိရာ ဦးတည် ခဲ့သည်။

သူမတို့ခြံကလေးရဲ့ ပန်းခင်းကလေးကတော့ လေချိုရာ ဆွတ် ပျံ့တိမ်းယိမ်း၊ ပျားကလေးများ ရှိန်းကာဝဲကာနှင့် ရှိလှသည်။

မင်းကရော ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ပေါ့ ဆွတ်ပျံ့ရယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကြမ္မာဆိုတာတွေနဲ့ လိမ်းသပ်လည်စင်းနေရတဲ့ မင်းကလေး ဒီတစ်ခါတော့ နွေးထွေးနားခိုရာ ရပါစေကွယ်။

ခရောင်ရဲ့ခုံတန်းလေးမှာ ငေးမောတွေ့တော့ရင်း သူ့ စိတ်တွေ အဘိုးနှင့်အဘွားရှိရာ ဖိုးကုတ်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်နေပြန်ပါသည်။

ဒီမှာ တစ်လနှစ်လလောက်နေမည်ဆိုတာကြီးကို သဘောမ ကျကြပါ့မလား။ သဘောမကျလည်း ဒီလောက်ခရီးဝေးကြီးကို သူ့ထို့ လိုက်မလာနိုင်လောက်။

ဘရေ... ယောက်ျားလေးဆိုတာ ဒီလိုပဲပျူ။ တစ်နေ့ကို ကိုး ကုန်းကိုးကျင်းလျှောက်သွားတတ်တဲ့ ဘတို့မြေကို တစ်လလောက် ထိန်းရ သက်သာလည်း နည်းလားပျာ။

ကံကောင်းရင် အပြန်မှာ ယုန်မလေးတောင် ပါချင်ပါလား။ ဒီကျားလေးကတော့ သက်သတ်လွတ်စားပါတယ်။ ယုန်ကလေးနဲ့အတူ ကန်စွန်းရွက်စားပြီး ဥပုသ်စောင့်မှာ။

ရွှေဝကားတပေ

ခုတော့ ယုန်ကလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် သူ ဘာလုပ်ကြည့် ချင်မလဲ ... လွှတ်ပေးထားလိုက်တယ်။

မေတ္တာငတ်ခဲ့ရတဲ့ သောကသည်လေး၊ မေတ္တာရဲ့အတိမ် အနက်၊ အစစ်အတုကို ရုတ်ခနဲ မခွဲခြားနိုင်ရင် ရှိစေ... တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာရင် တော်ပါပြီ။

“ဦးဦးဇော်က နင်းဆီ ဘာလို့မလာတာလဲဟင်... မအားလို့ လို့ ပြောဦးမှာ မဟုတ်လား”

ယခုတော့ ဆွတ်ယုံ့နင်းက ဦးဦးဇော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုမှာမှာ ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တွေ့စကတော့ မတွေ့တာကြာသည့် ငွေလ... သို့ ဟိမ်း ညွတ်တမ်းတာ၊ ငွေလရဲ့ ခြေမှုန်လေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သ... ယံတွေ့လိုက်ချင် ပါခဲ့သည်။

ပြီးတော့လည်း ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ အ... ဦးဦးဇော်ရဲ့ရင်ပြင်ရိပ်မှ ဆတ်ခနဲ ရှက်ရှံ့ထွက်ခွာ၊

သူမ ယခုတော့ ဣန္ဒြေရရ ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ တဒင်္ဂလွတ်ထွက်သွားမိသည့် တွယ်တာ... ဖုံးအုပ်၊ လှစ်ပြီးသားအိုးဟာ ဘယ်လောက်ပဲဖုံးဖုံး... လုံရာလုံပါဦး

မတုံ့လား ဦးဦးဇော်ရယ်။ ဒုက္ခပါပဲနော်။

ကြေကွဲရှက်ရွံ့စွာ ငေးမြည်။ မျက်ရည်ပြည့်တို့က ဟိမဝန္တာ တောင်ထိပ်မှ စမ်းရေအိုင်သဖွယ်။

ဒီရေအိုင်လေး ဆယ်နှစ်ရာသီ ရှည်ပြည့်နေရတာ ကျွန်မရဲ့ မျက် ဝန်းကမ်းပါး မခိုင်ခံ့လို့ထင်ပါရဲ့ ဦးဦးရယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

အဲလို ... မထိတထိအကြည့်တွေနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့။ ပစ်ထား

လိုက်။ ကျွန်မကို လုံးဝပစ်ထားလိုက်ပါနော်။

အချစ်တွေမရရင် ရှိစေ ... အပြစ်တွေ အမှန်းတွေတော့ ဘယ်သောအခါမှ မရယူ မထွေးပိုက်ရပါစေနဲ့ ဦးဦးရယ်။

“တကယ်မအားလို့ပါ ကလေးရဲ့၊ ဦးဦးက မင်းလို အလကား နေရတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရုံးဆင်းလိုက်၊ အမှုတွေ လျှောက် လဲလိုက်နဲ့ အလုပ်ကိုရှုပ်နေတာပဲ။ ဒီကြားထဲ ခု ကလေးကို သတိရလို့ လာကြည့်တာ ... ရန်မလုပ်နဲ့ကွာ၊ နှုတ်ခမ်းစုထားတာ လည်းမလှဘဲ နဲ့”

ရှေ့နေဝတ်လုံတော်ကြီးပီပီ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြော ပြနေသည့် ဦးဦးဇော်၏ စတိုင်ရှင်းရှင်းသန့်သန့်ကို ငေးမော၊ မေတ္တာ ငတ်မွတ်ခဲ့သူ သူမကတော့ အနည်းငယ်ပင်ဖြစ်စေ၊ မေတ္တာကို လိုချင် တောင့်တမိတော့သည်။

စကားမပြောနိုင်၊ ဘာ မပြောနိုင်။ ဦးဦးဇော်ဟာ စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေရှိစဉ်ကတည်း

က အကျိုးစီးပွားတွေ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့တာမို့ ဦးဦးဇော်ရဲ့ထံမှာ သူမရဲ့ မိဘများအရိပ်တွေ ထင်ဟပ်ပေးယှက်နေသလိုလို။

ရက်ပေါင်းများစွာ ပစ်ထားမေ့လျော့ခဲ့ရပေမယ့်လည်း သူမမှာ မနာနိုင်၊ မကြည်းနိုင်။

သူမကသာ ဦးဦးဇော်ကို စည်းရုံးမဲ့၊ အတိုင်းအဆမရှိ ခင် တွယ်နေရတာ။ ဦးဦးဇော်ကဖြင့် သူမကို ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း မသိ၊ မချစ်မှန်းလည်း မသိ။ မခန့်မှန်းနိုင်။

တည်ငြိမ်လွန်းလှတဲ့ကန်ရေပြင်ရဲ့ စိမ်းလဲ့လဲ့အရောင်ဟာ အဲဒီရေကန်ရဲ့အတိမ်အနက်ကို ဖုံးဝှက်ထားဖို့ အသုံးဝင်သလို ရေ

ကန်ကြီးကို ချစ်မြတ်နိုးစေဖို့လည်း များစွာ အသုံးဝင်ပေပြီမည်။

ရေကန်ကြီးရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေမလဲ။ သူမ မဝေခွဲတတ်။ မနှိုင်းဆတတ်။ သို့ပေမယ့် မေတ္တာဆိုတာ တည်ချင်ရာမှာ တည်တတ်၊ ဗိုတတ်သည်မို့ မိုးကောင်းကင်ကြီးလောက် ပြာစင်ကြည်လဲ့ မာယာများ နေလည်း သူမက ငေးကြည့်ရုံ။ အမှိုင်းမှောင်မှိုက်နေလည်း သူမ မတတ် နိုင်ပါ။

“အခု သက်တော်စောင့်ထားပြီ မဟုတ်လား။ ပိုပြီးအဆင်ပြေ မသွားဘူးလား။ ကလေးအတွက် အတွင်းရန်၊ အပြင်ရန် အားလုံး လုံခြုံသွားတာပေါ့”

“အတွင်းရန် ...”

ဦးဦးဇော်ရဲ့စကားကို သံယောင်လိုက်ရင်း ထိတ်လန့်အံ့ဩသွား သည့် သူမပုံစံလေးက လေးညှို့သံကြားရသည့် သမင်ဒရယ်ပေါက်လေး သဖွယ်။

“ရှူး”

သွယ်ညွတ်သောလက်ချောင်းကို နှုတ်ခမ်းပါးစပ်ပေါ်တွင် ဦးဦးဇော်ပုံစံက လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်ရှိလှသည်။ သည်တွင် အပြင်ဘက်မှ ဒေါ်မေကြည်ဦး ပြန်ရောက်လာသည်။ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းလာခဲ့ရ၍ ထင့် ... ချွေးလေးအနည်းငယ် စို့နေသည်။ သို့ပေမယ့် ဝင်းစက်လှပ လွန်းသူပါပဲ။

ဆွတ်ယုံနှင်းက နှင်းဆွတ်သဇင်လေးဆိုလျှင် ဒေါ်မေကြည်ဦး က အစွမ်းကုန်ကြွရွှန်းကန်သည့် ရောမနှင်းဆီပွင့်ကြီးတစ်ပွင့် ဖြစ်လိမ့် မည်။

ပွင့်ဖတ်၊ ပွင့်ချင်တို့ အိမ်ရှွန်းဖတ်၊ လှလည်းလှနိုင်သည့် ထတ်မှုန်

ထတ်သည်တို့ပါပဲ။

အသက်သုံးဆယ်ပြည့်ဖို့ အတော်လိုသေးသည့်အလှက ပန်းတစ်ပွင့်နယ် စွင့်လွင့်ရုန်းကြွ။ သူမက ဆွတ်ယုံနှင်းရဲ့နံ့ဘေးမှာ ပူးပူး ကပ်ကပ် ထိုင်ချလိုက်ခဲ့သည်။

ကဲ ... ရှေ့နေတော်ကြီး ကြိုက်သည်ပန်းကို ရွေးပေတော့ ဟု ရဲရင့်စိန်ခေါ်သည့်ဟန်ပန်။

သူမအလှက လမင်းတစ်မင်းနယ် မအေးမြနိုင်သည်မို့ ဆွတ်ယုံ နှင်းလေး မှေးမှိန်မသွားပါ။

မီးလျှံတို့နှင့်ထုဆစ်ထားသည့် ရမ္မက်ချိုရစ်ထုကတော့ ရဲရဲရင့်ရင့် စွင့်စွင့်လှလှ။ အဖုံးအကွယ်တို့ဖြင့် ရယ်ရွှင်ပြုံးတုံ့ မပြုံးတုံ့။

“ဦးထွဋ်ဇော် ရောက်နေတာ ကြာပါပြီလား။ အခု နှင်းကို သတိတရ လာရောက်စောင့်ရှောက်ဖော်ရတာ ကျေးဇူးပါ။ ဂျွန်မလည်း အစ်ကိုကြီးမရှိတော့ကတည်းက လုပ်ငန်းတွေမှာ လှည့်ပတ် Check လုပ်နေရတယ်။ ဦးဘရှင်းက သိပ် ... အဲလေ ... တူမအရင်းခေါက် ခေါက်ရှေ့မှာ အဟင်း ... ဟင်း”

ဒါလည်း မာယာပဲလား။ ပြုံးပြုံးချိုချို။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အလှသည် ရယ်ရွှင်ပြုံးတုံ့ချိန်မှာ အလှဆုံး ထင်ပါရဲ့။

ဒေါ်မေကြည်ဦးသို့ မျက်တောင်မခတ်ငေးမော။ အင်းလေ ... သူမရဲ့ဖေဖေလည်း ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျဆုံးခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

စိမ်းလန်းသောတောင်တန်းများစွာဟာ ဒီအလှမီးလျှံရဲ့အောက် မှာ ခြောက်သွေ့လောင်ကျွမ်း စမ်းလည်းခြောက်စေ၊ ပန်းလည်း ပျောက် စေသည်ဟုဆိုလျှင် မိထွေးမို့ အမြင်မကြည်တာမျိုး ဖြစ်နေမလား။

“ကလေးတို့ကိုစွဲတွေ ဘယ်တော့စိမ့်မလိ”

စိတ်မဝင်စားဟန်နှင့် စိတ်ဝင်စားစွာမေးလိုက်သော ဒေါ်မေ ကြည်ဦးသို့ ဦးထွန်းဇော်က မသိကျိုးကျွင်း။

“ဘာကိုစွဲလဲ”

အမွေကိစ္စမေးမှန်းသိပေမယ့် ဆွတ်ယုံနှင်းက သူမရဲ့မိထွေး တော်လေးကို ကလိလိုသေးသည်မို့ ခွတိုက်မေးလိုက်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ထတ်လုံတော်ကြီးကပဲ ပြေပြေချောချော ပြော တော့ပြီ။

“ဆွတ်ယုံနှင်း ဆယ်ရှစ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့မှာ သက်ဆိုင် ရာအမွေတို့ကို ခွဲပေးပါ့မယ်။ ရှေ့လပေါ့ ... နီဝင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့ မနက်မှာ တစ်ခုတော့ရှိမယ် ... ဒီပစ္စည်းတွေကို ဆွတ်ယုံနှင်းရဲ့မိဘများ ပိုင်တာဆိုတော့ ဖအေစု၊ မအေစုခွဲ၊ အဲဒီအထဲကမှ ဖအေစုကို ဒေါ်မေ ကြည်ဦးနဲ့ ဆွတ်ယုံနှင်းတို့ ထပ်ခွဲဝေရမှာထင်ပါရဲ့ ... အထင်ကိုပြော တာပါ”

“ဟင်”

မကျေမနပ်သံလေးက ခပ်တိုးတိုးပေမယ့် ဆွတ်ယုံနှင်းကတော့ ပီပီသသကြားလိုက်ရပါသေးသည်။

သို့ပေမယ့် စောဒက ထပ်မတက်တော့ပေ။ ဦးထွန်းဇော်က ထတ်လုံတော်ရပေ။ ဦးဘနှင်းခိုင်းသလိုသာ လုပ်ပေးတော့ပေမပေါ့။

သွားလေသူကြီးသို့ ဒေါ်မေကြည်ဦး မေတ္တာနာနာပို့ပစ်မိ သည်မှာ ရင်ပွင့်မတတ်ဖြစ်တော့မည်။

အက်ဆီးဒင့်နှင့် သေဆုံးသွားသည့်ကြားထဲက အကွက်စေ့ အောင် ဖန်တီးသွားသည်မှာ မိမိကိုယ်မိမိ အချိန်မရွေးသေဖို့ ကြံ

ထင်ပြင်ဆင်ထားခြင်းလား။

အေးလေ ... လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ အမှည့်တဝင်းဝင်း အကင်း တဖြိုက်ဖြိုက် မဟုတ်ပါလား။ မည်သူကများ မိမိရဲ့ကြမ္မာကို ကြံ တင်မြင်နိုင်ကြတာ မှတ်လို့။

နေ့မြင်ညပျောက်။ ဩကာသလော့ကရဲ့ မိုးနှောင်းဝသန်လို တဖွဲဖွဲကြွေနေကြရတာပဲ မဟုတ်ပါလား။

ခရေပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့ ခရေပွင့်တွေလို လေပြည် ကစ်ချီသွေး တိုင်း တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေ။

အမြော်အမြင်ကြီးလိုက်ပါဘိ ဦးဘနှင်းရယ်။

“အဲဒီကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့ဗျာ ကဲ ... ကျွန်တော်ပြန်မယ်” ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဦးထွန်းဇော်က ထတော့မည်ပြုမှ သူမတို့ အားတောင့်အားနာဖြင့် အသက်ဝင်လာကြသည်။

“နေ ... နေပါဦးရှင် ... တစ်ခုခု ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေဦး။ ဒီ မနက်စာ ဒီမှာပဲ သုံးဆောင်သွားပါ။ ခုပဲ ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ၊ ကျွန်မ ထပ်ပြီးစီစဉ်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်မေကြည်ဦး လှစ်ခနဲထသွားနံ့က တောအုပ်တွင်းမှ သမင်မ ငယ်သဖွယ် ... တက်တက်ကြွကြွ လန်းလန်းစွင့်စွင့် ရှိလွန်းသည်။

“ဟာ မဟုတ်တာ ... ကျွန်တော် အချိန်မရလို့ပါ” သို့ပေမယ့် သွားလို့မရတော့။ ဇွတ်ပြန်သွားရမှာလည်း အားနာ ရောကောင်းခြိမ့်မည်။

“စားပါ ဦးဦးဇော်ရယ် ... နှင်းလည်း ပြောမလို့ပါ။ ထမင်း ကျွေးချင်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် နှင်းက မကျန်းမာတော့ ...”

တွေ့တွေ့ဆဆ အံ့အံ့ခိုင်းခိုင်းလေးပြောနေသည့် သူမသို့ ဦးထွန်းဇော် ပျာပျာသလဲ။

“ဟာ ... ရပါတယ်ကလေးရယ်၊ မင်းစေတနာတွေ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ခြေထောက်က အခု အခြေအနေမကောင်းသေးဘူးလား”

“ကောင်းတာတော့ ကောင်းသွားပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ခြေထောက်က နားလည်လိုကြီးမို့ သွားလိုက်လာလိုက်ရင် နာတယ် ... ဆွံ့ဆိုင်ကြီး လှုပ်ရှားလို့မကောင်းတော့ နှင်းလည်း ထိုင်ချည်းနေတော့တာပဲ”

သူမ၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက်အပြောကြောင့် ဦးထွန်းဇော်က ခေါင်းတခါခါ။

“မဟုတ်ဘူးကလေးရဲ့ ... ကိုယ် ငယ်ငယ်ကလည်း စက်ဘီး လဲလို့ ခြေထောက်ကျိုးပေးသေးတယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ပေးရမယ်လေ၊ ဥပမာ ရေကူးတာ၊ လမ်းလည်းတတ်နိုင်သလောက် လျှောက်၊ နောက် စက်ဘီးစီး”

“ဟင် ... ဦးဦးက စက်ဘီးကြောင့်ခြေထောက်ကျိုးတာကို စက်ဘီးကို စိတ်မနာဘူး ... ဟုတ်လား”

သူမကတော့ ကလေးဆန်ဆန်၊ မျက်လုံးလေးအပိုင်းသားနှင့်၊ စိတ်ထဲရှိသမျှ ဘွင်းဘွင်းလင်းလင်းပြောချသည်။

“ကလေးရယ် ... လောကမှာ အဲလိုသာစိတ်နာကြေးဆိုရင် ကမ္ဘာကြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆင်ပြေ သာယာတော့မှာလဲကွဲ့၊ တစ်ခါ ဆုံးရှုံးဖူးတာနဲ့ တစ်သက်လုံးကြေကွဲနေလို့ ဖြစ်မတဲ့လား၊ ဦးဦးတော့ အခုမှ စက်ဘီးကို ပိုတောင်စီးဖြစ်နေသေးတယ်၊ အားလပ်ချိန်တိုင်း စီးတယ်၊ ကားစီးရတာထက်တောင် ပျော်စရာကောင်းသေးတယ်”

တစ်ခါဆုံးရှုံးဖူးတာနဲ့ တစ်သက်လုံး မကြေကွဲရဘူးတဲ့လား ဦးဦးရယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေ ဆုံးရှုံးခဲ့တာဟာ နှင်းအတွက် အစားထိုး လို့မရတဲ့ ရောမဆုံးရှုံးမှုကြီးလေ။ မကြေကွဲရတော့ဘူးတဲ့လား။

သူမကတော့ အတိမ်းတိမ်း အငေးငေး။ သူမရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်သွားသလဲ။ ဦးဦးဇော် ရိပ်စိသိ ရှိပုံရပါသည်။

“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲကွဲ့ ... ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း၊ ပေါင်းဆုံခြင်း၊ ကွဲကွာခြင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးရဲ့အဆုံးဟာ ...

အင်းလေ ... နောက်ဆုံးတော့လည်း အရာရာဟာ ဘာမှ မထူးဆန်းပါဘူး ကလေးရယ်၊ ခံနိုင်ရည်ရှိမို့”

တရားချသည့်သူက ချနေဆဲ။ ရှိုက်သံထွေးထွေးရောယှက် လာသည်မို့ အလန်တကြားမော့ကြည့်လိုက်တော့ သူမပုံစံလေးက ကယိမ်း ကယိုင်။

“သတ္တဝါဟူသမျှ သေဆုံးခြင်းနဲ့ပြီးဆုံးရတာ နှင်းသိပါတယ် ဦးဦးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာကြီးက ဘာဖြစ်လို့ နှင်းအပေါ်မှာမှ မွန်းကျပ် ဖိစီးချင်တာတဲ့လဲ၊ သူတစ်ပါးတွေအပေါ်မှာလည်း ဖြန့်ကျက်ခွဲဝေ ပေးပါဦးတဲ့လား။

ခုတော့ နှင်းကျမှ ... မေမေဆုံးတုန်းကလည်း ကားအက်ဆီးဒင့်ပဲ၊ ဖေဖေဆုံးသွား တာလည်း ဒီကားကြောင့်ပဲ၊ နှင်းခြေထောက် ထိခိုက်သွားတာကရော”

“အဲဒီကားက ရောင်းပစ်လိုက်ပြီမဟုတ်လား နှင်းရဲ့”

“အဲလိုပြောတာမဟုတ်ဘူး ဦးဦးရဲ့၊ ကားဆို ဘယ်ကားမှ မကောင်းဘူး၊ စီးသာစီးနေရပေမယ့် နှင်းတော့ ကားဆိုမုန်းတယ်”

ကြေကြေကွဲကွဲပြောနေသည့် သူမသို့ ဘယ်လိုဖျောင်းဖျါရပါမလဲဟု တွေ့ဝေငေးမောနေဆဲ။ လင်ပန်းလှလှလေးနှင့် ဒေါ်မေကြည်ဦး ထွက်ပေါ်လာသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“သုံးဆောင်ပါဦးရှင် ... မက်တိုဟာနဲ့ ကိတ်ပဲ လောလော ဆယ်ရှိတယ်။ ထမင်း စီစဉ်နေပါပြီ”

ကော့ရွှန်းပြုံးပြက်သည့် မျက်ဝန်းအစုံသို့ ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်ရင်း ဦးထွဋ်ဇော်မှာ စပါးကြီးမြေအနီးမှ ယုန်ကလေးပုံ မပေါက်အောင် ကြိုးစားတန်ဆည်နေရတော့သည်။

ခင်ဗျား လှလွန်းအားကြီးတယ်။

ခင်ဗျားဟာ ကလီယိုပါထရာပဲ။ အဗ္ဗပါလီပဲ။

ခင်ဗျားအလှဟာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်စေတဲ့ အလှမျိုး။

ခင်ဗျားအလှဟာ ကမ္ဘာလောကကို စုပ်ယူဝါးမျိုချ အန္တရာယ်ကြီးလှပါဘိဗျာ။

သို့ပေမယ့် နှုတ်ကတော့ အားတုံ့အားနား။

“အားနာစရာကြီးဗျာ ... ဒုက္ခရှာလို့”

သူမ ပြုံးလိုက်ပြန်ပြီ။ လှပသော ပွင့်ဖတ်ပွင့်ချပ်နှစ်လွှာက သေသေသပ်သပ်လေးလော။ သွားစမ်းပါရှင် ... မေကြည်ဦးတို့က အဲလို ဒုက္ခလေးမျိုးအောက်မှာဆို ဒုက္ခရောက်ချင်လှတာ အရမ်းပေါ့။

စီးကရက်ဖွာရင်း မှေးစင်းဦးဝေသောအကြည့်များ။ အလှများဖြင့် စတင်ဖမ်းသွားတော့မည်လား။ ဦးထွဋ်ဇော်မှာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်။ (တုန်လှုပ်ချင်ယောင်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။)

သို့ပေမယ့် တစ်ခုသေချာတာကတော့ ဦးထွဋ်ဇော်ဆိုသည်

ထုလင်ကြီးဟာ လူကြီးလည်း မကျ၊ လူငယ်လည်းမက ... အတွေ့အကြုံနည်းပါးလှသည့် လူခပ်ရိုးရိုးဖြစ်နိုင်သည်။

“နင်းကိုလည်း ပြောခဲ့ပါဦး။ သူက အရာရာမှာ သံသယရှိနေတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ သူ မယုံကြည်ဘူး။ ဥပမာ ကားတွေ၊ ယာဉ်တွေကို အယုံအကြည်မရှိသလို ကျွန်မတို့ကိုလည်း မယုံကြည်ဘူး။ ကျွန်မတို့အတွက်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ့အတွက် ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျဉ်းကျဉ်းဆေးဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။

ဘယ်မှလည်း မထွက်၊ ဘာမှလည်း ဟုတ်တိပတ်တိမစား။ ဘယ်သူမှလည်း မယုံ၊ ကြာလာရင် လုံးပါးပါးလိမ့်မယ်။

ကျွန်မကပြောတော့လည်း ကျွန်မကို မိထွေးမို့ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ အခုလည်း သူစိတ်ချမ်းသာအောင် သက်တော်စောင့်ထားပေး ဆိုက်ပြီ အဲဒါလည်း ကောင်းပါတယ်လေ ... သူ့ကိုယ်သူလည်း အနည်းဆယ် စိတ်ချသွားတာပေါ့”

ရှည်လျားသောစကားကို သူစိမ်းယောက်ျားရှေ့မှာ ရင်ဖွင့်ပြနေသည်မို့ ဆွတ်ယုံနှင်းကတော့ အံ့အံ့ဩဩ။

ဪ ... သူ ဒီလိုခံစားနေရတာကို။

ဦးထွဋ်ဇော်ကတော့ ငေးငေးမောမော။ ထောက်လည်း ထောက်ခံ၊ ကန်လည်းမကန်ကွက်။

“သူ့ကို ပျော်ရွှင်စေချင်ပါတယ်။ ဆရာဝန်နဲ့လည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ ပြပေးပါတယ်။ အိမ်ကိုလာကြည့်တယ်လေ။ ဆရာဝန်က ပြောတယ် ... စိတ်အပြောင်းအလဲရအောင် အပန်းဖြေခရီးတစ်ခုခု ထွက်ပေးပါတဲ့။ ကျွန်မကတော့ ချောင်းသာဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ခုပ်ကုန်း၊ မောင်းဆန်၊ ငယ် ... တစ်ခုခုပေါ့နော်၊ သူ စိတ်သန်ရာ လိုက်ပေးချင်တယ်”

“အမလေး ကြောက်ပါတယ်... ကားနဲ့လည်း မသေချင်ဘူး၊
လေယာဉ်နဲ့လည်း မသေချင်ဘူး။ လေထဲမှာ အရိုးအသားတောင်
ရှာမတွေ့။”

သူမ (ဆွတ်ယုံနှင်း)ရဲ့ ပြုံးပြုံးပျာပျာ ဝင်ရောက်ပြောဆိုပုံလေး
ကြောင့် သူတို့ကတော့ ကရုဏာသက်စွာ ပြုံးတုံ့တုံ့။

“ငပလီသွားမလာ။ ဦးဦးလည်း ရှေ့အပတ်ထဲမှာ သံတွဲကို
သွားစရာရှိတယ်။ ဦးဦးရဲ့မိဘတွေက သံတွဲကလေး၊ အဲဒီမှာဆို နှင်း
ရေကူးလို့လည်း ရတယ်။ လမ်းလျှောက်ရင်း လောကရဲ့ သဘာဝအလှ
တွေကို ကြည့်၊ ဘဝဟာ ငြီးငွေ့စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးရယ်...
ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ဦးဦးပါ ငပလီမှာနေပေးမှ လိုက်မှာ”

“အင်းလေ အေးလေ”

ညောင်ခန်းထဲမှ ဦးထွဋ်ဇော်နှင့် ဒေါ်မေကြည်ဦးတို့ကို တစ်
ပြန်တစ်လှည့်စီကြည့်၊ ငြိမ်နေ၊ စဉ်းစားနေသည့် ဆွတ်ယုံနှင်းသို့
သူတို့ကတော့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်။

“ကျွန်မရဲ့သက်တော်စောင့်ပါ ခေါ်ခွဲမှာ”

“အင်းပေါ့ ခေါ်ရမှာပေါ့”

“ဒါဆို လိုက်မယ်”

(၁၁)

အချစ်ရဲ့

ပြုံးပြက်ဝင်းလက်ခြင်းဟာ

မီးတောက်မီးလျှံတို့ရဲ့

ပြုံးပြက်ဝင်းလက်ခြင်းပဲ

ဘုရားသခင်ရဲ့

တစ်ခဲနက်သော မီးတောက်မီးလျှံတွေပဲ။

ရေအဟုန်ထုကြီးသော်မှ

အချစ်ကို ငြိမ်းသတ်ခြင်းမပြုနိုင်

မြစ်များဟာလည်း

အချစ်ကို မနှစ်မွန်းစေနိုင်ကြ။

(ရှောလမုန်သီချင်း)

(၁၂)

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ
 အနစ်နာခံခြင်းလား
 ရယူပိုင်ဆိုင်မှုလား
 ထွေးဖက်ရက်ပျက်ပေါင်းဆုံလိုမှုလား
 မေကြည်ဦးဆိုတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကတော့ ကမ္ဘာလောက
 အတွက် အလကားပါပဲ။ ငှက်ပျောတုံး၊ လက်ပံတုံးသဖွယ်။
 သူမက မေတ္တာကို ငတ်မွတ်တယ်။
 တောင့်တ ဆာလောင်တယ်။
 သို့ပေမယ့် ယောက်ျားများကတော့ သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကောင်
 ကြောင်း တပွက်ပွက်ဆူ အသွေးအသားတို့ကိုသာ မက်မောတွယ်တာ
 ချင်ကြတယ်။
 နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက်ကွေး၍ သူမ နာကြည်းစွာ ပြုံးမိတော့ဦး
 ကမ္ဘာကြီးရေ ...
 ဗီလိန်ဇာတ်ရုပ်ရဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ ခံစားတတ်တဲ့
 နှလုံးသားတစ်ခုဟာ အပိုပါပဲ။
 ရှင် ဘာလို့ မေ့လျော့ထည့်သွင်းခဲ့တာလဲ။
 မကောင်းတွေနဲ့ ပြည့်ဝပွက်ထနေရမယ်ဆိုရင်လည်း ခံစား
 တတ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့နှလုံးသားကို အဆုံးထိ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်အံ့

ရွှေစကားစာပေ

ဝတ္တလစမ်းရဲ့ ထံချစ်တာအင်္ကျီ

၆၃

မာမုန်းတရားနဲ့ အာယာတရဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်မှာ နှလုံး
 သားပါဖို့ မလိုဘူးမဟုတ်လား။
 ဝင်လုဆဲနေရောင်ခြည်သို့ ငေးမော တွေးလွမ်း။ သည်သောစင်
 စပ်မှာတော့ သူမတစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်။
 သူမတို့တည်းခိုသည့် ဘန်ဂလီ နှင့် ငေးမော
 သူတို့နေထိုင်သည့် ကမ္ဘာလောက ဖွင့်သွားရာ
 အစွန်အဖျားလေးတစ်ခု ပြစ်သည်။
 နေမင်းကြီးရယ် ...
 ရှင်ကတော့ ပင်လယ်ရဲ့ရင်ခွင်မှာ အေးအေးမြမြ။
 ဘယ်အတွက် ရှင်မရှိတော့မယ့် ကမ္ဘာလောကကို စိတ်ချ
 ခဲ့ရတာလဲ။
 အမှောင်ဟာ မကောင်းမှုမှန်သမျှကို လက်ယပ်ဖိတ်ခေါ်နိုင်
 စွမ်းတယ်။
 အမှောင်မှာ အရာအားလုံးဟာ ဖြစ်ပျက်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တယ်။
 ပြန်ပြီး ထွက်ပေါ်မိတော့။
 ထွက်ပေါ်စွမ်းပါလော့ ရှင်နေမင်းရယ်။
 တစ်ညတာလေးတောင် ကျွန်မ မခွဲနိုင်ဘူး။
 အန္တရာယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ...။
 ကျွန်မက ဖန်တီးရမှာလား။
 ကျွန်မကို ဖန်တီးတော့မှာလား။
 သွားစမ်းပါ ...
 မုန်းတယ်ရှင် ... သိရဲ့လား ကမ္ဘာကြီးရဲ့။
 ကျွန်မကို ဖြူစင်စွာ မွေးဖွားပေးခဲ့လို့ပေါ့။

ရွှေစကားစာပေ

ကျွန်မရဲ့ရင်ထဲမှာ ဖြူစင်တဲ့စံပယ်ပွင့်လေးတွေ ထည့်ပေးပြီး ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကိုကျတော့ မီးလုံ့တစ်ခုလို ပျိုပျစ်လှပ စေတယ်။

အဲဒါ ကျိန်စာပဲ။

ကျိန်စာတစ်ခုလို တိမ်းယိမ်းလှပ။ ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဒီပင်လယ်အဝမှာ စတေးပေးဆပ်ခဲ့ရရင် ဘယ်နှယ့်လဲ။

ဟင့်အင်း... ဖေဖေ

ကမ္ဘာပေါ်မှာ သနားစရာအကောင်းဆုံး ဖေဖေတစ်ယောက် ကျွန်မမှာ ရှိသေးတယ်။

ဇနီးတွေ၊ သမီးတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့လို့ ကြွေကွဲလောင်မြိုက်နေရ ရှာတဲ့ဖေဖေဟာ နောက်ဆုံးကောက်ရိုးပင်၊ နောက်ဆုံးမြက်ပင်လေးကို ထပ်ပြီးဆုံးရှုံးခဲ့ရရင် ဖေဖေ ရူးသွပ်သွားတော့မှာပေါ့။

ကျွန်မ မသေပါဘူးပေါ့ ဖေဖေရယ်။

ဖေဖေအတွက်

ပြီး...

အချစ်ဆိုတာကို သမီး တစ်ခါမှမကြုံဆုံဖူးဘူး။

ချိုသလား... ခါးသလား... မြည့်သလား... ရှုသလား။

လည်ကိုရစ်မယ့် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြစ်စေဦးတော့

ဒီကြိုးလေးကို ကျွန်မ အသွေးအသားထဲက တောင်းဆိုမယ်။

ဖေဖေဆန္ဒမပါဘဲ ဦးဘနှင့်ကို သိမ်းသွင်း အင်း... ဘယ်သူ

က ဘယ်သူကို သိမ်းသွင်းတယ်တော့ မသိတော့ဘူး ဖေဖေရေ။

ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်ခဲ့ဘူး။

သူကလည်း ကျွန်မရဲ့... ကျွန်မကိုချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ

ရှိပါစေတော့။

သဲသောင်မွှေပေါ်မှာ လဲလျောင်းငေးမော၊ နေလုံးကတော့ ပင်လယ်ရင်ခွင်မှာ တစ်ဝက်တင်၊ တစ်ဝက်မြုပ်။

ပင်လယ်ကလည်း လှိုင်းလေးတပုတ်ပုတ်။ အစွမ်းကုန် ယုယ ကျီစယ်နှုတ်ဆက်နေပြန်သည်။

သည်စဉ် ပင်လယ်လေညှင်းလေးက ဆားငန်နံ့တသင်းသင်း နှင့် သူမရဲ့စံပယ်ရနံ့တို့ကို သင်းယုံ့မွှေးလွှစေပြန်သည်။

ကမ္ဘာကြီးရေ...

တစ်လောကလုံးရဲ့ လူသားတွေထံက အာဇာတတရားတွေကို ရှင့်ရဲ့လေညှင်းမှာ ဆုံးရှုံးပျောက်ကွယ်ကြိတ်ချေပါစေတော့။

ပင်လယ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၊ သူမရဲ့ တစောင်းကိုယ်ဟန် လေးက သဲသောင်ထက်မှာ မွှေလှလှ။

* သူမကတော့ အေးမှန်းလည် မသိ၊ ချမ်းမှန်းလည်း မသိ။

အေးလေ... သူမက မီးလုံ့တစ်ခုပဲ။

မီးလုံ့တစ်ခုဟာ ဘယ်တော့ ချမ်းအေးမှာတဲ့လဲနော်။

အလို... နွေးထွေးအိမ်လွှာတာဟာ...

မီးလုံ့က မီးလုံ့ကို တညင်တသာ ထွေးပေ့လိုက်လို့လား။

ဖေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံး၊ မျက်တောင်များကို သူမ လှစ်ဟ လိုက်တော့။

“ဦးထွန်းဇော်”

ဦးတင်ခေါ်ရပေမယ့် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင် လူငယ်တစ် ယောက်ပါပဲ။ ချောမွေ့သော သူ့မျက်နှာမှ စိုးရွံ့ချစ်ရင်တွေက တိမ်မည်း

ညိုတို့နယ်... အံ့အံ့ဖြာဖြာ။

ဒီမီးလျှံလေညင်းကို ချစ်လည်းချစ်သည်။ ပြီး ... ကြောက်လည်း ကြောက်သည်ပေါ့နော်။

သူမ ကြေကွဲစွာ ရယ်ညည်းလိုက်ရင်း သူ့ရင်ခွင်မှ ဖယ်ခွာထထိုင်လိုက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

ပေမယ့် အချည်းနီး။

မေ့ကိုချစ်တယ် ... တဲ့။

ရှိုက်ညည်းသံလာ။ ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်တာလာ။ ဟင့်အင်း ... အမှောင်သိန်းမှာ လွှမ်းတဲ့စကားဟာ တရားမဝင်ပါဘူးကွယ်။

အမှောင်ဆိုတာ လူသားအားလုံးကို ဝေဝါးစေတယ်လေ။ အလင်းရောင်အောက်မှာ တစ်ခါပြန်ပြီး ဆုံတွေ့စို့ပါဦး။ အလင်းရောင်အောက်မှာ တစ်ခါပြန်ပြီး စဉ်းစားစမ်းပါဦး အချစ်ရယ်။

မြင်ကတည်းက ဒီလူယဉ်ကျေးလေးကို ကျွန်မက ချစ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ လက်ခုပ်တစ်ဖက်တည်း မတီးချင်ဘူး။ ကိုယ် တကယ် နှစ်သက်ချစ်ဖူးမိသူကို ဘယ်တော့မှ ကျွန်မ မလီဆယ်ချင်ဘူး။ မပြားယောင်းချင်ဘူး။

တစ်ခါပြန်ပြီး စဉ်းစားပါဦးနော်။

ရင်ထဲမှာ အသံတိတ်ဆူညံတုန်ဟည်း ... သူမက သူ့ကို ရုန်းဖယ် တွန်းခွာပစ်လိုက်တော့ လူယဉ်ကျေးလေးက တုန်တုန်ယင်ယင် ဆုတ်ခွာနာခံစွာ။

ချစ်သူရယ် ...

အသက် ၂၈ နှစ်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အချိုမြဲဆုံးပိုင်တစ်ခွက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။

သို့ပေမယ့် ဟင့်အင်း ...

မီးလျှံအသိပ်တစ်ခွက်ကို ချိုပြင်းရှုတနေမယ့် ကျွန်မရဲ့ အနားကို ရှင်ကပ်မလာပါနဲ့ကွယ်။

အားလုံး လောင်ကျွမ်းဆွေးမြည့်သွားလိမ့်မယ်။

ချစ်သူ ... နောက်ဆုတ်။

အဲဒါ ကျွန်မ ရှင်ကို အခွင့်အရေးပေးတာပါ။

အဗွပါလီလို ချောမောလှပပြီး ပဉ္စပါပီလို အတွေ့ထူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့မွှေးရနံ့မှာ ရှင် ယစ်မူးသွေ့ခြောက်သွားလိမ့်မယ်။

ပြီး ... သည်မိန်းမက အချစ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းနား

မလည်တဲ့ ကျားနာတစ်ကောင်လေ။

ရှင် တန်ဖိုးတွေ လုံးဝဆုံးရှုံးသွားလိမ့်မယ်။

“မေ”

ကမ္ဘာရအထပ်ထပ်မှ မောပန်းနှင်းညှိုးလာရသူနယ် သူက သူမကို တမ်းတမြည့်ဆွတ်စွာ ငေးရီမော့ကြည့်လာ လက်ကမ်းခဲ့ပြန်သည်။

ရင်ကိုတင်းရင်း သဲသောင်များကိုနင်းချေ။ သူမ ချစ်သူရယ်။

ကျွန်မဟာ မိန်းမရိုင်းကြီး မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်မသာ ကံကြမ္မာရဲ့ ကျိတ်ချေလက်မှာ အစုတ်စုတ် အလွလွ

ကြေမှု စံပယ်တစ်ပွင့်ရယ်သာ။

သူမ ဘန်ကလိုသို့ပြန်လာခဲ့တော့ ဦးထွဋ်ဖော်က သဲသောင်စပ်မှာ ကမ္ဘာဦးကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ရုပ်နယ် ကျန်ခဲ့သည်။

“မမဖွေးဖွေး အကျီချွတ်၊ နှင်းနဲ့အတူတူ ရေချိုးမယ်၊ ဘောကွင်းစီးမယ်၊ လုပ် ... ချွတ်”

ဇွတ်တရွတ်နိုင်လှသော ဆွတ်ပျံ့နှင်းကြောင့် သူ့မှာ ပတ်ပြေးနေရတော့ပြီ။ ဂါဝန်ကြီးတဖားဖားနှင့် သူ့အသွင်ကလည်း ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်နှင့် အမေရိကန်မ လိုလို၊ အင်္ဂလိပ်မ လိုလို။

ချောမောလှပသောမျက်နှာကိုအားကိုးပြီး မိန်းမယောင် ဆောင်နေရသည်။ အကျီကတော့ ဘယ်လိုမှ ချွတ်လို့မဖြစ်။ မိန်းမဝတ်စုံအောက်မှာ သွယ်လျညွတ်ပြောင်းဟန်ရှိသော်လည်း အကျီချွတ်လိုက်လျှင် ဒီမာဆယ်တွေ၊ ကြွက်သားတွေက ဖုံးနိုင်မိနိုင်တော့မည်မဟုတ်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ... ငါ့ကို ဇွတ်တရွတ်မလုပ်နဲ့ဟာ၊ လိုက်မှာ ရေထဲထိလိုက်မှာ၊ အကျီတော့ မချွတ်ဘူး။ ငါက ရှက်တတ်တယ်”

ခပ်တည်တည်ပြောရင်း သူ့ကို အကျီဆွဲချွတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ဆွတ်ပျံ့နှင်းလက်မှ တိမ်းရရှောင်ရသည်မှာ စိတ်မောလှပါဘိတောင်း။

“အမယ် ... နှင်းတို့၊ ဒေါ်မေကြည်ဦးတို့တောင် ရေကူးဝတ်စုံဝတ်နေတာပဲဟာ၊ မမဖွေးဖွေးက ဘယ်သူထက်များပိုလှနေလို့ ဘယ်သူ့ကိုများ ပိုရှက်နေတာတဲ့လဲ ... ပိုကိုပိုတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း မိန်းမကျနေတာပဲ ... ဒါဆို ရင်ရှားနဲ့ချိုး”

မြတ်စွာဘုရား။

လာပြန်ပြီတစ်မျိုး။ ရင်ရှားရမတဲ့။ ရင်ရှားနဲ့ ချိုးရမတဲ့။ ဒီကမောင်မစ္စကကြီး ရင်ဘတ်ပြားချပ်ချပ်နဲ့ ထတီကျွတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲမျောရတော့မပေါ့ ကောင်မလေးရဲ့”

မျက်မှောင်နာနာကုတ်၊ မျက်စောင်းနာနာထိုးရင်း သူ လီဆယ်ပြန်သည်။

“ဟ ... ရင်ရှားနဲ့ချိုးတော့လည်း လှိုင်းတစ်ချက်အပုတ်မှာ ငါက ဘွားခနဲ ငုတ်တုတ် အဲ ... အဲ ... ထတီကျွတ်သွားတော့မှာပေါ့ဟ”

အသည်းအသန်စကားများနေသည့် သူနှင့်ဆွတ်ပျံ့နှင်းသို့ ဒေါ်မေကြည်ဦးနှင့်ဦးထွဋ်ဇော်ကတော့ ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

ဦးထွဋ်ဇော်က သံတွဲသားပေမယ့် သူ့မိဘများထံမှာ မနေရှာ။ သူတို့ဘန်ဂလိုမှာ စုစုစည်းစည်း လာနေပေးရှာသည်။

မြွေမြွေချင်းတော့ ခြေမြင်ပါသည်။ ဦးထွဋ်ဇော် သည်သို့ လာနေခြင်းဟာ ဆွတ်ပျံ့နှင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့အပြင် ဒေါ်မေကြည်ဦးကို စောင့်ရှောက်ချင်တာက ပိုပေလိမ့်မည်။

သို့ပေမယ့် သူတို့ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းရှိကြပါသည်။ ဆွတ်ပျံ့နှင်းကလေးက သူ့ဦးဦးဇော်ကို သိပ်တွယ်တာနေမှန်းလည်း ရိပ်မိသိရှိကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ကလေးစိတ်ချမ်းသာဖို့လည်း သူတို့ အလိုရှိကြပါသည်လေ။

“ချွတ်ဗျာ ... ချွတ်ဗျာ ... မမဖွေးဖွေး ဒီလောက်ရှက်နေရင် ဘယ်တော့ယောက်ျားရတော့မလဲဗျ၊ ချွတ် ... နှင်းမှာအပိုတယ်၊ နှင်းရေကူးဝတ်စုံတစ်စုံယူဝတ်”

“ရမလားဟ ... နင်က ဆိတ်၊ ငါက ဆင်”

သက်တော်စောင့်ကြီးဆိုပေမယ့် အားလုံးနှင့် လက်ရောက်ပြင်စီ။ သူ့အသွေးအမွှေးကလည်း ရှင်းရှင်းသန့်သန့်၊ ဝင်းဝင်းဖန်ဖန် မဟုတ်ပါလား။ ခုတော့ ဆွတ်ပျံ့နှင်းနှင့် နင်တွေ့၊ ငါတွေ့ ပြောဖြစ်နေပြီ။

“အောင်မယ် ... ဒါဆို ဒေါ်မေကြည်ဦးဆီက ငှားပေးမယ်၊ ဟိုက စတိုင်ကလည်း မမဖွေးဖွေးလို ဆင်ကြီးစတိုင်”

ဒုက္ခကတော့ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ပါချေပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ယောက်ျားမာယာ သဲကိုးဖြာသာဆိုတယ်။ သူ့မတော့ သဲတစ်မှုန့်စာ၊ သဲနွေပွင့်စာတောင် မတတ်မြောက်ပါလားနော်။

ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ဖျစ်ညစ်ထုတ်ရပြန်ပါပြီ။

“ကဲ ဆွတ်ပျံ့ ... မမ ရေချိုးဖို့အဓိကလား။ ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ဖို့ အဓိကလား။ အဝတ်တွေဝတ်ရက်နဲ့ လိုက်ပါမယ်ဆိုမှ၊ ကိုယ်ငယ်ငယ်တုန်းက ကျောက်တွေပေါက်ဖူးလို့ပေါ့၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကျောက်ပေါက်နာချည်းပဲ၊ ဒါကြောင့် မဝတ်ချင်တာ ... သိလား”

ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် သူပြောထည့်လိုက်တော့မှ မချောလေး ပါးစပ်လေးဟောင်းလောင်းပွင့် တကည့်တကည့်နှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရှာပါတော့သည်။

“စောစောက၊ ပြောရောပေါ့၊ မမဖွေးဖွေးရယ်၊ နင်းတော့ အလိုက်မသိသလို ဖြစ်သွားရပြီ၊ နင်းတောင်းပန်တယ်နော် မမ၊ ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲသွားစို့၊ ဦးဦးဖော် ... နင်းတို့အနား မလာနဲ့နော်၊ နင်းတို့ ရှက်တယ်၊ ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကစားမလို့၊ ချိုးမလို့”

သူ ဦးဦးဖော်ကိုချစ်ပေမယ့် ရေကူးဝတ်စုံနှင့်တော့ မမြင်စေချင်ဘူးထင်သည်။ ယခုကတော့ အပေါ်မှစပ် အကျီအရှည်ကြီး

နှင့်လေ။

ဟိုကလည်း အကြိုက်တွေပေါ့။ သူ့မပြောစကားကို နားခံသည့်အနေနှင့် ဒေါ်မေကြည်ဦးနှင့်အတူ ရှေ့ကထွက်သွားကြပါချေပြီ။ နံနက်ခင်းခါနေခြည်အလင်းမှာ သလင်းသောင်စပ်တို့ကလည်း အိအိမွှေး၊ လက်လက်စိုစို ရှိလာသည်။

မမဖွေးဖွေး၏ခါးကိုဖက်ရင်း ကိုယ့်ခြေထောက်နှင့်ကိုယ် လမ်းလျှောက်၊ သူ့မ အတော့ကို တိုးတက်နေပါပြီ။

ရှိန်းမြလတ်ဆတ်သော ပင်လယ်ကမ်းခြေရဲ့ သဘာဝ အလှအပမှာ သူမရင်ထဲမှာ ဝိသေ့များ တဒင်္ဂငြိမ်းအေး။ ဘဝက ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်လိုလို။

တစ်ဖက်ကမ်းပြို၊ တစ်ဖက်သောင်ထွန်းဆိုတာ ဒီလိုကြီးမျိုးလား။ ဆွတ်ပျံ့နှင်းလေး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေပေမယ့် သူ့မှာပေဘဲ့ မပျော်နိုင်။

ချစ်မိတဲ့ ယမင်းရုပ်ကလေးရဲ့နံဘေးမှာ အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို အဖက်ခံ၊ အယက်ခံ၊ သူကရော ... ဘုရား၊ ရဟန္တာမှာ မဟုတ်တာ။ ချစ်တဲ့စိတ်ကို အကြိတ်သိမ်းဆည်း၊ သူ့မျက်နှာကြီးက မအိမလည်။

အချစ်နဲ့ချောင်းဆိုးခြင်းကို မျှီသိပ်လို့ မရဘူးတဲ့။

ကောင်မလေးရယ် ...

ငါ့လည်ချောင်းတွေ ယားလိုက်တာ ချောင်းဆိုးချင်လွန်းလို့။

“သိလားမမ”

သူ့ခါးကိုဖက်၊ သူ့ပခုံးကို ခေါင်းလေးနှင့် တွန်းတိုက်လိုက်သည်မို့ သူ့မှာ ကပြကရုန်းနှင့် လန့်ဖျပ်သွားရသည်။

“ဟင်...ဘာလဲ...ဘာလဲ”

“ဟာဗျာ... အဲဒီမမဖွေးဖွေးကို မုန်းစရာ၊ ဘာတွေတွေ့နေမုန်းလည်းမသိဘူး... ရုပ်ကြီးကိုက၊ ဒါဖြင့် နှင်းပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မကြားလိုက်ဘူးပေါ့”

“ဟင်...ဘာပြောလိုက်လို့လဲ၊ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြောကွာ”

သူမက နှုတ်ခမ်းလေးစုလိုက်ပြီး သူ့ဗိုက်ကို လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် ထိုးလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ...

“ကျန်ခဲ့တဲ့ရည်းစားကြီး လွမ်းနေသလားမှမသိတာ၊ နှင်းမေးတာလည်း မဖြေဘိနဲ့”

သူ နဝေတိမ်တောင် အူလည်လည် ပြန်မေးရပြန်ပြီ။

“အေးလေ... မေးလေ... ဖြေတတ်ရင်ဖြေမှာပေါ့... မေး... ငမး”

“နှင်းက မမမှာ ချစ်သူရှိဖူးလားလို့မေးတာ၊ ရှိမှာပါ... ဒီရုပ်ကြီးက၊ မညာနဲ့... မုန်မှန်ပြော”

သူ့ကိုကြည့်ကာ မေးလာပုံလေးက တွေးတွေးဆဆ။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကောင်မလေး ရင်ဖွင့်တော့မည်ထင်သည်။ ကျေးဇူးပြုပြီး တခြားသောယောက်ျားတွေကို ချစ်တဲ့အကြောင်းတော့ ပြောမလာပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။

ဆုပ်လည်းစူး ဒီသက်တော်စောင့်ကြီး ရူးအောင်တော့ မဖန်ဆင်းချင်ပါနဲ့ကွယ်။

သို့ပေမယ့် သူ ဆုတောင်းမပြည့်။

သူက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ သူမကပဲ ဆက်လက်ပြော

ပြောနေခဲ့သည်။

လတီဆတ်သောနေခြည်နွေးက ဖွေးဖွေးရှုရှု၊ သူ့ရင်ကို လွှဲနယ်ဘိုက်ချွတ်နေပြန်သည်။

“ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျာ၊ နှင်းလေ သူ့ကိုမြင်နေရတာ ခိတ်ချမ်းသာတယ်၊ သူ့ပြောစကားတွေမှာ ယစ်မူးချင်တယ်၊ သူ့အပြုံးတွေမှာ မွေ့ပျော်၊ အမှောင်တိုက်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့သာ အတူလျှောက်ရမယ်ဆိုရင်...”

ဆွေးဆွေးနစ်နစ် ကြေကွဲတုန်ယင်၊ သူမရဲ့စကားသံလေးက ဘိုးတိုးဖွဖွ။

ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ဆက်မပြောလိုက်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်။ မင်းခိစားနေရတာတွေ ကိုယ် မကြည့်နိုင်ဘူး။

အချစ်ဆိုတာ တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ပြီးပြည့်စုံတာမှမဟုတ်တာ ညီမလေးရယ်။

မင်းက သူ့ကိုချစ်နေပေမယ့် သူက ဒေါ်မေကြည်ဦးကို ချစ်တယ်။

ပြီးတော့ ငါက မင်းကိုချစ်တယ်လေ။ ချစ်သူယုန်ဖြူမလေးရဲ့အပါးမှာ ဝင်ကာစွပ်ကောင်တစ်ကောင်

ညီ ကိုယ်တန်ဖိုးပျောက်၊ ကြုံရာခန္ဓာအောက်မှာ တိုးဝင်ခိုမှီးနေရတာ ချစ်လို့ပေါ့၊ ကလေးရယ်။

မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ပေါ့။

“ဦးဦးကရော နှင်းကိုချစ်လားဟင်၊ သူ့အပြုံးတွေ၊ သူ့အမူအရာတွေ နှင်းရဲ့ရင်ကို အေးမြစေပေမယ့် နှင်း မဝေခွဲတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမရယ်... နှင်းလေ ဘယ်တော့မှ သူ့ကို ချစ်တယ်လို့

ဖွင့်မပြောဘူး။ အမှုအရာတွေ လွတ်ထွက်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း မမက နှင်းကိုတားခန့်။

သူက မချစ်ဘဲနဲ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို နှင်းကပြေးဝင်လိုရင် နှင်း သေရင်သေပါစေ .. မမက သတ်ပစ်လိုက် ... သိလား။ နှင်းက မြန်မာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲနော်။ ဘယ်တော့မှ သူ့ကိုစတင်ပြီး ချစ် တယ်လို့မပြောဘူး။ မချစ်ဘူး။”

ရေစိပ်သို့ ကမ်းခြေသို့ သွားရာလမ်းကလေးမှာပဲ သူ့ကို သူမက ရင်ဖွင့်ပုံစံလေးက နှမ်းညှိုးနေလှသည်။-

သူ စိတ်ကိုတင်းပြီး ဝေါ့ပါးစွာရယ်လိုက်ရသည်။

“ကဲ ဒေါ်ဆွတ်ပျံ့နှင်း ... ကလေး ကလေးဘာသာနေ၊ ဒါ တွေ သွားလျှောက်ဖြစ်သွားမှာပဲ။ မဖြစ်လည်း ကိုယ် အောင်သွယ်ပေး မယ်။ အောင်သွယ်ခသာ မြို့မြို့မြက်မြက် ရပါစေ ... ခုတော့ ပျော် ကြရအောင်။ ဟိုမှာကြည့်စမ်း ... လူတွေလူတွေ ဘယ်လောက်ပျော်ရွှင် နေလိုက်ကြသလဲ။

ဒီမှာ ညီမလေးရဲ့ ... အဲဒီလူတွေဟာလည်း ထူးပြီးတော့ သောက၊ ဒုက္ခတွေက လွတ်မြောက်နေကြတာမဟုတ်ဘူး။ လူမှန်ရင် ဒီဒုက္ခတွေနဲ့ ဘယ်ဝေးမလဲကလေးရယ်။ စိတ်ကိုပျော်အောင်ထား ကြရတာပေါ့။ ကဲ ... ကမ်းစပ်ရောက်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖြင့် သူက သူမအတွက် ဘောကွင်းကို ချပေးလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ အလွမ်းမင်းသမီးက သံသောင်ပေါ်မှာ အင်္ကျီရှည် ကြီးချွတ်ချ၊ ရေစိပ်မှ ဘောလုံးကွင်းလေးဆီသို့ (အနည်းငယ် ထော့ ကျိုးစွာ) ပြေးချလာတော့သည်။

လှိုင်းကလေးများက အနေတော်။ ကြီးလည်းမကြီးလွန်း၊ ငယ်လည်းမငယ်လွန်း။ နေရောင်အောက်မှာ ဖွေးဖွေးလွန်းလွန်းနှင့် တပျာဆန်ဆန် နုနုနွဲ့နွဲ့ရှိလှသည်။

“တွေ့လား ... သူများတွေ ဘယ်လောက်ပျော်နေကြသလဲ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေစမ်းပါ ညီမလေးရယ်။ လူ့ဘဝဆိုတာ ရဲခဲပါတာပဲနဲ့” သူမရဲ့ခေါင်းပေါ်မှ ဘောကွင်းလေးကို စွပ်ချ၊ လက်နှစ်ဖက်က ဘောကွင်းကို ခွဖက်ထားစေသည်။

“မမဖွေးဖွေး ... နှင်းနဲ့အတူလိုက်နော်၊ နှင်းဘောကွင်းဘေး တ ကိုင်လိုက် ... နှင်း ကြောက်တယ်”

ဘောကွင်းအလယ်မှာ ဝင်နေရပါပေမယ့် သူမက ထိတ် ထိတ်ပျာပျာ။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သည်။

ဟိုးခပ်ဝေးဝေးမှာတော့ ဦးထွဋ်ဇော်နှင့် ဒေါ်မေကြည်ဦးက အဝေးတပျာမှာတောင် ငန်းနီမလေးနယ် ... ဖွေးဖွေးရှိန်းရှိန်း ရဲရဲ ယိမ်းယိမ်းရှိလှသည်။

လူတော့ အတော်လှတဲ့မိန်းမပဲ။

သို့ပေမယ့် သူမအလှက ကြောက်စရာကောင်းသည့်အလှ။ တဟဲဟဲအော်မြည်ငါးမျှနေသည့် မီးတောက်မီးလျှံအလှ ဖြစ်သည်။

သူ တွေးရင်း ပခုံးတွန့်မိလိုက်သည်။

“မမဖွေးဖွေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ချမ်းလို့လား။ ဒီအနားက တိမ်တယ်။ ဟိုဘက်နား နည်းနည်းတိုးရအောင်ဗျာ”

မျက်စိအောက်မှ ပုန်းညက်ဖြူလေးသို့ တမင်တကာ မျက် နှလွှဲထားလိုပါမှ သူမကလည်း တစ်စက်မှ အလိုက်မသိ။

အေးဝေ .. သူက ငါ့ကို တကယ့်မိန်းကလေး ထင်နေတာကိုး။

တစ်ချိန်ချိန်မှာ အလိမ်တွေပေါ်ကုန်ရင် သူမ ဘယ်လိုရှိရှာမှာပါလိမ့်။

မုန်းတော့မသွားလိုက်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ မင်း... တစ်နေ့ ငါ့စေတနာတွေကို သိနားလည်လာမှာပါ။

ရေကမိသည်မို့ ခြေထောက်ကလေးနှင့် ယက်ကန်ယက်ကန် လျှောက်သွား။ လှိုင်းတအိအိကြားမှာ သူမတော့ ပျော်ရွှင်နေရှာပြီ။

သည်စဉ် လှိုင်းများက အနည်းငယ်ကြမ်းလာသည်။ လေပြည်ညင်းလို့ ထင်ထားပေမယ့် တိုက်ခတ်မှုက အနည်းငယ်ကြမ်းလာ ရော့ထင်။ ဘောကွင်းပေါ်သို့ လှိုင်းများက တဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်လှသည်။

“အမယ်လေး”

ကြမ်းရိုင်းလိုက်သော လှိုင်းလုံးကြီးအောက်မှာ သူမလက်တွေ ဘောကွင်းမှလွတ်ထွက်၊ လူက စွေ့ခနဲ အဝေးသို့ လုံးထွေးလွင့်စဉ် သွားခဲ့သည်။

မိတီတမိ ရေအလျဉ်မှာ သူမ လိပ်ပြာလွင့်မတတ်။ ရေမကူး တတ်သည်မို့ ကိုယ်လည်း မဖော့တတ်။

သို့ပေမယ့် ခုန်ပေါက်ကြွရွှနေသော လှိုင်းလူဆိုးတို့ကြားမှာ သူမ ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ ကြောက်လန့်လွန်းသည်မို့ လူက အော်ဖို့ နည်းနည်းမှသတိမရ။

လူဆိုတာ အရေးကြုံတော့ ကိုယ့်အသက်ကိုယ် အတော် နှမျောတတ်ကြပါသလား။ သေချင်သည့် မိန်းမလေ။ ယခုကျတော့ သေမင်းနှင့်လက်တစ်ကမ်းမှာ သွေးရှူးသွေးတန်း။

သည်စဉ် သူမအနားသို့ လျှောခနဲ သူရောက်သွားခဲ့သည်။ သူမကိုးကွဲပြီး အနည်းငယ်ဆွဲခေါ်လိုက်တော့ ရေထောက်မိသည်နေရာ

သို့ ရောက်လာတော့သည်။

သူကတော့ စပ်ဖြဲဖြဲ။

ရေကူးဝတ်စုံအဝါကြားလေးနှင့် ငန်းတော်ကြားမလေးသို့ နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်။

“ဘယ့်နယ့် မမ... ကဲရင်ညီ၊ ကိုယ်လည်း ရေမကူးတတ်ဘဲနဲ့ လာ... ရေမိရာမှာပဲ လှိုင်းစီး”

သူမကတော့ မကျေနပ်။ နှုတ်ခမ်းလေး တစုစု။

“အဲဒါကြောင့် မမဖွေးဖွေးကို ဘောကွင်းထဲ အတူဝင်စီးဖို့ ပြောတာ၊ အကျိုးကြီးတကားကားနဲ့၊ ကျောက်ပေါက်နာတွေ လူမြင် တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ မရဘူး... သေသေ... နှင်းတော့ ဘောကွင်းစီးဦးမှာပဲ၊ မမက သက်တော်စောင့်ကြီးပဲ၊ နှင်းကို စောင့်ကယ် နေပေါ့... ကဲ”

“ဟာ... ဒီကောင်မလေး ရေနစ်တာတောင် မကြောက် ဘူးလားဟာ၊ ဘယ်လိုရေသရဲလေးလဲ”

“မကြောက်ဘူး၊ လာ... မမဖွေးဖွေးပါ ဘောကွင်းထဲဝင်၊ လှိုင်းစီးနည်းသင်ပေး... လာဆို လာ”

ပင်လယ်ရေလှိုင်းများက ဝုန်းခနဲ အဆက်မပြတ်ရိုက်လာ ပြန်သည်မို့ ဇောချွေးပြန်နေသည့် သူ့ပုံကြီးကို သူမ မမြင်တွေ့လိုက် ရတော့ခြင်းဖြစ်သည်။ နို့မို့ မလွယ်။

အိအိစက်စက်၊ ဝင်းဝင်းမွတ်မွတ် ကောင်မလေးဟာ သူ မြတ်နိုးမိသူမဟုတ်ရင်လည်း ထားတော့။ ယခုကျ သည်ပုန်းညက်ဖြူ ငန်းတော်ကြားလေးက သူ့အသက်တမျှချစ်သည်အလေး ဖြစ်နေပြန် သည်မဟုတ်လား။

ကောင်မလေးရယ် ... ငါ့တစ်ကိုယ်လုံးသာ ဝါးစားလိုက်မိ
တော့ဟယ်။ အရိုးအသားပါ မကျန်အောင်။

နောက်ဆုံးကျ သူမနှင့်အတူ သူ ဘောကွင်းထဲသို့ဝင်ဖို့ ဟန်
ပြင်ရတော့သည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ညီမလေးရယ်။

ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲမှာ ကိုယ်လှုပ်ရှားပေးရသမျှ မင်းကောင်း
စားဖို့ချည်းပါပဲ။

“ဘောလုံးကစားတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

သူ စုပ္ပန် (မိန်းမဆန်စွာ) ပြောကြည့်ပေမယ့်လည်း အချည်း
နီ။

မရွှေကဲက ဘောလုံးလည်း ပြီးတော့ကစားမယ်၊ လှိုင်းလည်း
စီးမယ်တဲ့။

ဘယ်လိုဇာတာရှင်လဲ ဝေးခေါင်ရယ်။

ချစ်သူလေးနဲ့ အနီးဆုံးမှာနေ၊ စိတ်တွေလေလွင့်အိုက်စင်
နေခဲ့တာလေ။

(၁၄)

“မေ”

ဘောကွင်းထဲမှာ ကန်လန်ဖြတ် လှဲလျောင်း၊ သူမကတော့
လှိုင်းစီးနေကျမို့ အနည်းငယ်မျှ ဣန္ဒြေမပျက်ခဲ့။

ဘောကွင်းရဲ့ဒီဘက်မှာ ခေါင်းလေးမော့ ဟိုဘက်မှာ တခေါက်
ကွေးနှစ်ဖက် ချိတ်ချပြီး တွဲလဲကျ၊ ဟန်ချက်ကလည်း ညီညီ။

အင်းလေ ... သူကတော့ ဘဝမှာ ဘဝပင်လယ်မှာလည်း
အတော်အတန် ကျင်လည်စွာကူးခတ်ခဲ့သည်ကို။ အကူအညီ မလိုပေ
ဘူးပေါ့။

လှိုင်းစိတ်စိတ် ဖိတ်ဖိတ်လက်မှာ ရွှေခန်းစိုမြ အလှဆုံး ပတ္တမြား
ခဲလေးသဖွယ်။

ဖြူစင်ဝင်းမြသောအသားစိုက်များက မွေးညင်းစိမ်းလေးများ
ယှက်သွယ်ဖုံးကွယ် ပြည့်ပြည့်လွလွ ရှိလွန်းသည်။

လက်မောင်းလေးတွေ၊ ပေါင်တံသွယ်လျှ၊ ခြေသလုံးသား
ဘယ်နေရာမှာမှ အပြစ်အနာအဆာ မရှိ။

အပေါ်ပိုင်းတော့ မကြည့်ရဲသည်မို့ ထွဋ်ဇော် မျက်လုံးလွှဲ
လိုက်သည်။

ပင်လယ်ထဲမှာ မေ့ရဲ့ဘောကွင်းနံဘေး၊ သူမရဲ့အလှပီလျှံများ
လောင်ကျွမ်းမြိုက်ဟင်လို့များလား။

သေချင်သေတော့ကွယ်။

မင်းရဲဒီးလျှံမှာ လည်စင်းထွေးပိုက်၊ ကိုယ် မိုက်မဲရပါစေတော့၊
မှေးမှိတ်ထားသဖြင့် စင်းကျောသောမျက်တောင်မည်းခက်ခက်
များ။ လောကကြီးသို့ ထိမထင်မျက်နှာပေးက အားလုံးသို့ စိန်ခေါ်နေ
သယောင်ယောင်။

ရေတံသုနယ် တစာစာအော်မြည်နေပေမယ့်လည်း သူမက
တော့ မျက်တောင်တစ်ချက်ပင့်မလာ။

ရဲရင့်စုစည်းသော ပွင့်ဖတ်လေးများသာ မလှုပ်တလှုပ် ပွင့်ဖတ်
လာခဲ့သည်။

“ကျွန်မ မတက်ချင်သေးဘူး၊ ဦးထွဋ်ဇော်ပျင်းရင် ပြန်တက်
တော့လေ၊ ကျွန်မ လှိုင်းစောင့်စီးဦးမယ်”

လူတစ်ဖက်သားကို ပြက်ရယ်ပြုလှချည်လား မေရယ်။ ထု
ယဉ်ကျေးတစ်ယောက်မှာလည်း နှလုံးသားနဲ့ပါပဲကွယ်။

တစ်သက်လုံး ထိန်းချုပ်စောင့်စည်းနိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့အခွန်
ဘဏ္ဍာတိုက်ကို သော့ဖျက်၊ ရိုက်ချိုး၊ အမျိုးမျိုး လွှမ်းမိုးခဲ့ပြီးမှ။

ခုကျတော့ ကိုယ့်ဘဏ္ဍာတိုက်မှာ သော့မရှိ၊ တံခါးမရှိ၊ ကမ္ဘာ
ကြီးလည်း ဟင်းလင်းပွင့်လို့ပေါ့၊ ဟောင်းလောင်းကြီးလေ ကိုယ့်နှလုံးသား

သူ မထိန်းချုပ်ချင်တော့။
ထိန်းချုပ်ရပါများသဖြင့် ချုပ်ပြားကြီးလိုဖြစ်နေသည် လေး

လံဖိစီးဦးနှောက်တစ်ခုလုံးကို ပင်လယ်ထဲသို့လွှင့်ပစ်ချလိုက်သည်။
နှလုံးသွေးတွေ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပင်လယ်ပြာကြီးလောက်

ဖုံးလွှမ်းယိုစီးပိတ်မှောင်ပါချေတော့။
သူ့ကို မျက်လုံးတောင် ဖွင့်ကြည့်မလာခဲ့သည့် ပတ္တမြား

လေးအား ဘောကွင်းလိုက် ရေနက်ရာထဲသို့ တွန်းရွှေ့ပစ်လိုက်တော့
သည်။

သေပေစေကာ ... နှစ်ယောက်စလုံး။

သို့ပေမယ့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သံအစား ချိုမြေ့ရယ်ရွှန်းသံ
သာ ထွက်လာခဲ့သည်။

“မောသွားမယ် ... သိလား၊ ကျွန်မက ငယ်ငယ်ကတည်းက
ရေကူးချန်ပီယံ၊ လောကပင်လယ်ထဲမှာလည်း ဘယ်တော့မှမှသေဘူး။
ကျွန်မက ရေကူးကျွမ်းတယ်ရှင့်”

ခုထိ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မလာသေး။ သူမ။

တဆိတ် မလွန်လွန်းဘူးလား ဒေါ်မေကြည်ဦးရယ်။

ခင်ဗျားရဲ့ အလှူမီးလျှံအောက်မှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံလဲနေ
တဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်ကို ခုထိ လောင်ဝါးဖို့မစဉ်းစားသေးဘူးလား။
လောင်ပါ မြိုက်ပါ သွေ့ခြောက်ပါ မေ ...။

ဒီကောင်က ခင်ဗျားရဲ့အလောင်အမြိုက်ကို အသည်းခိုက်
မတတ် ခံစားချင်လွန်းလို့ပါ။

သူ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။ မထိန်းချင်တော့။

ဘောကွင်းထဲသို့ သူပါ ခေါင်းလျှိုဝင်ရောက်။ ကဲ ... အခု
တော့ တစ်စကြဝဠာလုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းပေါ့။

သည်အခါကျမှ အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ် ပြုံးပျား သူမ ကြိုး
ရုံးထဖို့ ကြိုးစားတော့သည်။

သို့ပေမယ့် ဒါ ပင်လယ်ထဲမှာလေ။ ဘောကွင်းလေးထဲမှာလေ။

တင်းကျပ်စွာပွေ့ကျစ်ထားသော သူ့လက်တွင်းမှာ သူမပါ တုန်တုန်
ယင်ယင်။

အရက်မူးသမားတစ်ယောက်လို သူ့လက်တွေက တုန်ယင် တင်းကျစ်နေပေသည်ကို။

“ဦးထွန်းဇော် ... ရှင် ကျွန်မကို အဲလိုလွယ်တယ်ထင်ရင် မှားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မက ဆက်ရက်တောင်ပံကျိုး မဟုတ်ဘူးရှင်၊

ရှင်ကို ကျွန်မ လေးစားပါတယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မမှန်းပါရ စေနဲ့၊ အပျိုစင်တစ်ယောက်မဟုတ်ပေမယ့် ကျွန်မ မိမိကိုယ်မိမိ တန်ဖိုး ထားပါမူစေ၊ ရှင် ဖယ်ပါ၊ လွှတ်ပါ ... ကျွန်မကို ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့”

ပင်လယ်ရေတွေ စို့ရွှဲနေပေမယ့် နှစ်ဦးလုံးရဲ့နှလုံးသားတွေ နွေးထွေးရွှန်းစက်နေခဲ့ကြသည်။

ဘာစကားတွေလဲ မေရယ်။ မချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။

မင်း ဘယ်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်ဟန်ဆောင် မင်းမျက်ဝန်း လေးတွေက ရှက်ယောင်၊ ခေါင်းညှိတ်ပြနေခဲ့ကြတယ်။

လုံးဝန်းသောပရုံးသားလေးကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ထွေး သူကတော့ ငသွေးပွက်ပွက်ဆူနေခဲ့သည်။

အတွေ့ဦးမှာ မူးချာပတ်ချာလည်။

“ကျွန်တော် မှေးကိုချစ်တာ တဒင်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ဘဝ စာပါ၊ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ကျွန်တော်မထိန်းနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ မေဟာ အလိုအပ်ဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊

ကျွန်တော် မနေတတ်တော့ဘူးဗျာ၊ လူပျိုရိုင်းလေးတစ် ယောက်လို သွေးဆူနိုးထ၊ အချစ်က လူကိုနိုင်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့၊

နက်ဖြန် သံတွဲတရားရုံးမှာ သွားလက်ထပ်မယ်၊ မေ ... ကျွန် တော့်ကိုယ့်ပါ ... ကျွန်တော် မှေးကို တစ်ဘဝစာရည်ရွယ်မြတ်နိုးတာပါ” သူပြောတဲ့စကားထဲမှာ ရယ်စရာပါသွားလို့လား။

မေ ရယ်သွမ်းသွေးခဲ့သည်။

“လက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်ရဲ့ပြယုဂ်လို့ ဘယ်ရှေးဦးပညာရှိ တွေ ဟောကြားခဲ့သလဲ ဦးထွန်းဇော်”

“ဟင်”

အလန့်တကြားအကြည့်များက မည်သည့်အဓိပ္ပာယ် ဖော် ဆောင်သွားလေသည်မသိတော့။ ပင်လယ်လှိုင်းကလေးများတောင် အလန့်လန့်အဖျပ်ဖျပ်၊ အဆိတ်ဆိတ်အငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟီး ဦးထွန်းဇော် ... သဘောပေါက်တွေလည်း မလွဲလိုက်ပါနဲ့ ဦး၊ ကျွန်မ ဆိုလိုချင်တာက ဒီလိုပါ ... ဦးထွန်းဇော် ကျွန်မကိုလက် ထပ်ချင်တာဟာ အချစ်မဟုတ်ရဲ့လား၊ ပိုင်ဆိုင်လိုမှုတစ်ခုတည်းကြောင့် များလားလို့ပါ”

ကျွန်မ ယေဘုန်း။

သူမကတော့ ခဲမှန်ဖူးသည့်စာသူငယ်လို လေးခွမြင်ရုံနှင့် တောင်ပံတွေ ရုန်းထနေခဲ့ပါပြီ။

ရှေ့နေတော်ရမင်း စကားပျောက်နေတော့သည်။ ယောက်ျား တိုင်းဟာ အသားစားကျားတွေချည်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့မေရယ်။

မင်း အဲလို မထင်လိုက်ပါနဲ့။

“ကဲ ... ကျွန်မတို့တက်ကြံရအောင်၊ ဟိုမှာ နှင်းတို့တောင် တက်သွားကြပြီ ဆန္ဒရှိရင်လည်း နောက်မှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊

ကျေးဇူးပြုပြီး လက်တော့မပါပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို လေး

စားပါတယ်”

လိမ္မာကျွမ်းကျင်လှသော အလမ္ပာယ်ဆရာ၏လက်မှာ သူ့ အစွယ်တွေ ကျိုး၊ သူကတော့ အိုနာကျိုးကန်း မြေကြီးတစ်ကောင်

ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ထွေးဖက်ထားသောလက်များကို တမ်းတလျော့ဖြေ၊ သော
ကတွေက သူနစ်မြုပ်နေရာ ပင်လယ်ပြာကြီးသဖွယ်။
အငင်မတတ်တော့ ပန်းတာလား။
မေရယ် မင်းကို ဘယ်လိုတံတားနဲ့ ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုရမှာလဲကွယ်။

(၁၅)

လဆုတ်ရက်မို့ ကောင်းကင်က အလင်းပျောက်နေသည်။
သို့ပေမယ့် ကြယ်ရောင်၊ ညရောင်လေးများက နက်ရှိုင်းသော
ပင်လယ်အလှကို ကဖိတ်ဖိတ် စိန်ရောင်ဖူးလွှ စောတော့ပြီ။
ပင်လယ်လေညှင်းလေးများမှာ နှင်ဦးဝတ်မှုန်လေးများကို ရှာ
ဖွေသယ်ဆောင်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းလှပါတိ။
ပင်လယ်ညက လှလွန်းစွာ။
အလင်းပျံ့ပျံ့မှာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း၊ ပင်လယ်ကို
ငေးကြည့်ရင်း သူမရင်တွေ အတိမ်းတိမ်းအဆွတ်ဆွတ်။
မေမေရေ . . .
ဆွတ်ပျံ့နှင်းဆိုတာ ကြမ္မာဆိုရဲ့ နောက်ဆုံးသားကောင်လား။
တကယ်ဆို ကျွန်မ ရူးသွပ်သွားဖို့ကောင်းတာပါ။
ဘဝရဲ့ ရင်ကွဲနာကျဖို့အကောင်းဆုံး။ အနိဋ္ဌာရုံတွေမှာ တဒံး
ဇူးနှမ်း သည်ပန်းကလေးဟာ ကြွေလွင့်ပျောက်ပျက်သွားဖို့ ကောင်းပါပြီ။
ဘန်ဂလိုလေးရဲ့ ရှေ့ဝရန်တာမှာ တစ်ယောက်တည်း ငေး
မျှော် ချွတ်ခြံကျနေသည့် သူမဟာ အနာတရတွေပြည့်သိပ်နေတဲ့
လိပ်ပြာတစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်နိုင်မည်။
ဘန်ဂလိုထဲမှာ ဦးဦးဖော် မရှိ။
ဒေါ်မေကြည်ဦးနှင့် မမဖွေးဖွေးတို့ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းစီမှာ

အိပ်ပျော်နေကြပေမည်။

ဒါ ... လူတွေအိပ်ချိန်ပဲနော်။

တစ်ခါတုန်းကလို ကျေးလက်တောရွာလေးတွေလို ကြက်တွန်သံ တခါးခါး ရိုက်ခတ်မြည်ကျူဦးမည်ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ သက်ကြီးခေါင်းချချိန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဦးဦးဇော် ...

ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုပဲလား။

ဘဝမှာ အနာတရတွေပြည့်ကျပ်နေတဲ့ သူမမှာ များများစားစားလည်း မတွေ့ဖူးပါဘူး။

တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီ ငေးမျှော်လွမ်းဆွတ်နေချင်တာဟာ အချစ်လား။ ဒါမှမဟုတ် သူမကိုက စိတ်လေနေတတ်လို့လား။

မြင်နေရရဲ့နဲ့တောင် အဝေးကြီးဝေးကွာ၊ ထာဝရလွမ်းဆွတ်နေမိတာဟာ အချစ်လား။ သူမ ရူးကြောင်နေပြီထင်ပါရဲ့။

မိုးကောင်းကင်ကြီးလေ ပင်လယ်ပြာကြီးရေ ...

လေညင်းနှင့်အတူ လွင့်ချင်ရာလွင့်နေသည့် သူမရဲ့စိတ် ဝိညာဉ်များက နေ့လယ်ကအဖြစ်အပျက်ဆီ ရောက်သွားခဲ့ပြန်သည်။

နေ့လယ် ...

တိတိကျကျဆိုရလျှင်တော့ မနက်ဆယ်နာရီသာသာလောက်ပေါ့။

သံတွဲဈေးထဲမှာ သူမတို့နှစ်ယောက် ယောင်လည်လည်နှင့် ဝယ်ချင်တာတွေ ဝယ်ဖို့၊ စားချင်တာတွေ စားဖို့အတွက် နေရာသစ်မှာ အံ့ဩငေးမောနေခဲ့ကြသည်။

ဦးဦးဇော်ကတော့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ကြုံစကား

ပြောကျွန်းခဲ့သည်။ ဒေါ်မေကြည်ဦးကတော့ အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဈေးဝယ်ကျွန်းခဲ့သည်။ သူမကတော့ အနိအတွယ်မလို တစ်ယောက်တည်း လျှောက်၊ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပေါ့။

သို့ပေမယ့် သူမရဲ့သက်တော်စောင့်ကလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထက်ကြပ်မကွာ ရှိခဲ့ပါသည်။

ဈေးရှေ့လမ်းမှာ သူမ နွဲ့နွဲ့လျှောက်နေဆဲ။

“အား ...”

ကားပျံ၊ လိုင်းမောင်းလာသည့် ကားလေးတစ်စီး။ လမ်းပေါ်မှ လူများကတော့ ဣန္ဒြေမပျက်။ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ နှိပ်တက်လိုက်ကြပေမယ့် ကားဆိုလျှင် အလိုလိုသွေးလန်မိသူ သူမကတော့ နေရာမှာပဲ ကြောက်ရွံ့စေးကပ်၊ ခြေထောက်တွေက လမ်းမမှ မည်သို့မှ ခွာမရခဲ့။ သူမ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ပြီး သေရတော့မလား။ အချိန်ကျပြီလား။ ဖေဖေနဲ့မေမေလိုပဲ သူမသည်လည်း လောကထဲမှာ သွေးရဲရဲသံရဲရဲနဲ့ အသေဆို။

“အား ...”

နာကျင်ပွန်းရှုစွာ လေထုထဲ မြောက်တက်။

“အား ... အင့်”

ပါးစပ်ကသာ စွတ်ရွတ်အော်နေရသည်။ သူမ ခံစားလိုက်ရတာ ပြီးညောင်ရိုးနာသွားရုံပဲလား။

ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ ငြိတွယ်ဖိစီးထားသည့် ခွန်အား တစ်ခုသို့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကြောက်လန့်ဖက်တွယ်။ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမက မမဖွေးဖွေးရဲ့ ရင်ခွင်အောက်မှာ။

“တော်လိုက်တဲ့ကောင်မလေးဟယ် ... စုပါမင်းကျနေတာပဲ”

လွှားခနဲ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆွဲပွေ့ပြီးပစ်ချလိုက်တာ ဟိုသူငယ်လေး ဂိုးဖမ်း တဲ့ အတိုင်းပဲ”

“ဘယ်သူငယ်လေးလဲ”

“ဟို ... ဟိုသူငယ်လေးဟယ် ... သန်းတိုးအောင်လား၊ အောင်ကျော်ကျော်လား ... ထားပါတော့ဟာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံများနှင့် ဝိုင်းအုံ့စုပြု လူအုပ်ကြားမှ မမဖွေးက သူမကို ပွေ့ချီခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။

ပြီး ကြာငှားကားတစ်စီးဖြင့် သူမတို့ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်ရောက် ခဲ့ကြသည်။

အတန်ကြာမှ ဦးဦးဇော်တို့နှစ်ယောက်က အူယားဖားယား ပြန်ချလာတော့သည်။

“မပြောမဆိုနဲ့ ပြန်သွားလိုက်တာ ကလေးရယ်၊ ဦးဦးဖြင့် စိုးရိမ်လိုက်ရတာ”

ဦးဦးဇော်၏ အကြင်နာစိုးရိမ်စကားမှာ သူမကတော့ မိန့် မူးမွေ့လျော်။ ဟုတ်မှာပဲ ... သူ စိုးရိမ်သွားရှာမှာပေါ့။

မမဖွေးဖွေးကတော့ အလကားနေရင်း ဦးဦးဇော်ကို ကြည့် မရဖြစ်နေပုံရသည်။ ဘန်ဂလိုအောက်သို့ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆင်း သွားတော့ သူ့ဝါဝန်ကြီးက လေထဲမှာ ဝဲခနဲ ကားခနဲ။

ဝမ်းနည်းနေရာမှ သူမ အနည်းငယ်ရယ်ချင်မိသွားသည်။ မမဖွေးဖွေးဟာလေ မျက်နှာကသာ တော်တော်လှတယ်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်ကျတော့ ကလန်ကလားနှင့် တိုးရစ်မကြီးသဖွယ်။ ပြီး ထကားယား ထိုင်ကားယား။

ကိစ္စမရှိ။ သူက မိမိတို့ထက် အရှက်ကြီး အဖြစ်သည်းလိုက်

သေးသည်။

ရေချိုးတာလည်း တစ်ခါမှမတွေ့ရ။ ညဖက်ကျမှ ချိုးသလား သေး။ တော်တော်အရှက်ကြီးသည်။ တစ်ခါလောက် ချောင်းကြည့်

ချောက်လှန့်ပစ်လိုက်ရရင် ကောင်းမလားနော်။

“ကားတိုက်မိတော့မလိုဆို၊ ဈေးထဲမှာ ပြောဆိုနေကြတယ်၊ မွေးဖွေးက သိပ်တော်ဆိုပဲ၊ အေးလေ ... နှင်း သက်တော်စောင့်ရွေး ထာ မှန်သွားတာပေါ့”

ဒေါ်မေကြည်ဦးကလည်း စိုးရိမ်တကြီးပုံစံမျိုး လုပ် နှာသည်။ သူမကတော့ ရယ်ချင်ချင်။ ကျွန်မသေရင် ရှင် အမွေအကုန်လုံးရမှာ မဟုတ်လား ဒေါ်မေကြည်ဦးရဲ့။ ဘာဝမ်းနည်းစရာ ရှိမလဲ။

သူမရဲ့ ခပ်လှောင်လှောင်အမူအရာကြောင့် မျက်စိမျက်နှာ မျက်စွာ ဒေါ်မေကြည်ဦး ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

ဦးဦးဇော်ကတော့ တကယ်ဝမ်းနည်းသွားပုံရပါသည်။ သူမ ရဲ့သက်ကလေးများကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ထွေးလို့ဖြစ်သည်။

ကြော့ကွဲစွာပဲ သူမ ငေးမော။ ငွေလဲမင်းရယ် ကျွန်မအတွက် ထကယ်စိုးရိမ်သွားသလား။ ဒီလောက်ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့ကွယ်။ ကျွန်မ သေခဲ့ပါဘူး။ ကားတိုက်မိမလို ဖြစ်ခဲ့တာလည်း ဦးဦးရဲ့ ဒီမျက်နှာပေး ထားတစ်ခုနဲ့ပဲ ကျွန်မ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားခဲ့ရပါပြီ။

ပုထုဇနော ဥမ္မတကောပဲ။ ရူးသည်ဆိုဦးတော့ ဆုပ်ထွေး ဖျစ် ညှစ်ထားသည့် လက်ကလေးများကို မရုန်းကန်ဘဲ သူမ လွမ်းဆွတ်နေ ခြင်းနဲ့သည်။

ရှင်းသန့်ကြည်လင်သော ကျက်သရေက လူယဉ်ကျေးလေး တစ်ယောက်အဖြစ် လှပခန့်ညား။ သူမရင်ထဲမှာတော့ ဦးဦးဇော်ဟာ

ပင်လယ်ကြီးနယ်။

မိုးကောင်းကင်ကြီးရေ ...

ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို ရှင်ရင်ခွင်မှာ ကျွန်မ ထာဝရ ပျံသန်းနေချင်တယ်။ အတောင်ပံတွေ တစ်စမကျန်တော့သည်အထိ။

ဒါမှမဟုတ် ရှင်ဟာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးလား။

လှေငယ်ကလေးတစ်စင်းနဲ့ အဆုံးမရှိ ရွက်လွင့်။ ကျွန်မပေါ် သေဆုံးခဲ့ရင်လည်း ပင်လယ်ရဲ့ရင်ခွင်ထက်မှာပဲလေ။

ပုဒ်မေကြည်ဦးကို ဦးဦးဖော်ချစ်သလား။

သေတော့မှာပဲ ဦးဦးရယ်။ ဒီမိန်းမဟာ နှင်းဆီလို့ပွင့်နေတဲ့

မီးလျှံရှင် မီးလျှံ။

ဒီနှင်းဆီပွင့်ဟာ အလှရဲ့ရဲ့ ဘဝရဲ့ရဲ့ရှိလှတယ်။

သူနဲ့စပ်ဆိုင်သမျှ ယောက်ျားတွေကို သူ့ရဲ့ပွင့်ဖတ်၊ ဝတ်ရည် တွေနဲ့ လောင်ကျွမ်းရှို့မြိုက်။

ရှင်တော့ မီးလျှံနှင်းဆီကိုမှနှင်းရှိုက်ရင်း သွေးကျွမ်းတော့မှာပဲ

ငေးရင်းဆွေးရင်း သူမမျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်တို့ ဝေ့ဝဲပြည့်

အိုင်လာခဲ့သည်။

“တိတိယိ ကလေးရယ်၊ ဦးဦး တာဝန်မကျေဖြစ်သွားတယ် အဲဒီကောင်လေး (ကားမောင်းတဲ့ကောင်လေး)ဟာ ဒီလိုပဲ ပရမ်းပတာ

ရှိလှတယ်။ ကိုယ်မေ့သွားတယ် ... သံတွဲတစ်မြို့လုံးကတော့ သူ့ကား မြင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိရှိနားလည်ကြတယ်လေ။

အရမ်းကြောက်သွားလား ... နောက် မင်းကို ဦးဦးပစ်ထား

တော့ဘူးနော်၊ ကဲ ... ရော့ ... ဦးဦးဝယ်လာတဲ့မုန့်တွေ စားလိုက်ဦး

ကလေးကို မုန့်ကျွေးချောတာနော်၊ တိတ် ... တိတ် ... ပြီးရင်

သဲသောင်စပ်မှာ ခရုတွေသွားကောက်ကြမယ်၊ နေမပူပါဘူး ကလေးရဲ့၊ တိမ်မည်းညိုတို့ အုံ့ယုက်ဆိုင်းဖြာ ပင်လယ်ပြာကြီးက သာမှသာ”

ရှေ့နေကြီးရဲ့စကားအလျဉ်မှာ မိန်းမလွမ်းမော မှော်ရုံတော့မှာ ‘ခေါင်းစင်းဆိုကြွေးခဲ့ရတဲ့ နေ့ကလေးတစ်နေ့။

(၁၆)

ခုတော့လည်း ဘန်ဂလိုလေးရဲ့ဝရန်တာမှာ သူမတစ်ယောက် တည်း လွမ်းမောဆွေးရနေခဲ့ရသည်။

ဘဝဆိုတာ ဘာမှ မရေရာပါလားနော်။

နေ့မြင်ညပျောက်၊ ခုမြင်ခုပျောက်ရှိလှသည်။

ဘယ်တော့မှပစ်ထားတော့ပါဘူးဆိုတဲ့ ဦးဦးဖော်ကလည်း ညနေစောင်းတော့ သူ့အိမ်မှာလာခေါ်သည့်ကားနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်ပါ သူမကို စွန့်ခွာသွားခဲ့ပြန်သည်။

မြို့ကိုပြန်ရောက်ရင်ရော ဦးဦးက သူမကို ပစ်ထားလိုက်မှာပဲ မဟုတ်လား။

ချောင်နက်ရှိုင်းမှာ တိတ်တဆိတ်ပွင့်လန်းနေတဲ့ နှင်းဆီဖူးနှင့် လေးဟာ အသွေးအရောင်တွေနဲ့ ကြွေလှုပ်ပေ။ မီးလျှံများနဲ့ တည်တောက် ထားတဲ့ နှင်းဆီပွင့်လောက်တော့ ဘယ်ထည်ပါမလဲကွယ်။

တစ်ဖက်တည်းချစ်ရုံနဲ့ ချစ်သူလို့ မသတ်မှတ်ပါဘူး။ ဦးဦးဖော် မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူက ဦးဦးဖော် ပေမယ့် ဦးဦးဖော်ရဲ့ချစ်သူက ကျွန်မမှမဟုတ်တာ။

ချစ်ရသူရဲ့ မေ့လျော့ပစ်ပယ်ခြင်းကို ဆယ်နှစ်ရာသီ ခါးစည်းခံ နေရတဲ့ ပန်းပွင့်လေးဟာ အသွေးမကြွယ်၊ အရွယ်မလင်း။

ရှိစေတော့နော် ...

ပျပျလေးလင်းနေသည့် ပိုးကောင်းကင်သို့ သူမ မော့ကြည့် မိပြန်သည်။ ဒီညမှ သူမရဲ့အာရုံတွေ နိုးကြားလျက် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေပြန်သည်။

ဒါဟာ သူမဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးချိန်လား။

လူတစ်ယောက်ဟာ သေခါနီးအချိန်ကျရင် ဒီလိုပဲ တစ်ဘဝ စာလုံးရဲ့ အာရုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် အတိတ်နိမိတ်ထင်လာတတ်စမြဲလား။

ကွဲကြွေကြွေပျားခဲ့သည့် နှလုံးသွေးအပိုင်းအစများက နီရဲ တွတ်ဖြာ၊ အာရုံထင်လာခဲ့ပြန်သည်။

တစ်ခါတလေ ...။

(၁၅)

ဒီနေ့ အဋ္ဌမတန်းစာမေးပွဲရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့။

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ပြီးရင် ဘုရားသွားဖူးမတဲ့။ သူမ စားချင် တဲ့ဆိုင်မှာ စားချင်တာ ဝယ်ကျွေးမတဲ့။ ပြီး ရုပ်ရှင်လည်းပြဦးမတဲ့။ မေမေက ကတိစကားတွေပေးထားခဲ့သည်။

ရင်ခုန်လှိုက်လှဲစွာဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ စာမေးပွဲဖြေနေသည့် သူမ အတွက် အချိန်တို့က ကုန်သွယ်ပါတီတောင်း။

စာရွက်လွတ်ကလေးတွေကတော့ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ပြည့် ပြည့်သွားချေပြီ။ သူမမှာ ညောင်းရမုန်း မသိ၊ မောရမုန်း မသိ။

သည်စဉ် ...

သူမရဲ့အခန်းပေါက်ဝမှာ ဆရာများ (အနည်းငယ်) ရုတ်စီ ရုတ်စီဖြစ်သွားသည်။ သူမသို့လည်း လှမ်းတကြည့်ကြည့်။

ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။

သို့ပေမယ့် သူမဆီသို့ ဘယ်သူမှလည်း လျှောက်မလာကြ။ သူမက လက်မှာပတ်ထားသည့် နာရီလေးသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ စာ ဖြေချိန် တစ်ဝက်ကျော်ပြီ။

ကျောင်းပေါက်ဝမှာ မေမေရောက်နေရောပေါ့။ ကားထဲမှာ ထိုင်စောင့်နေရရင် မေမေတော့ ညောင်းရှာမှာပဲ။

အပြုံးဖြင့် သူမ မေမေသို့ အတွေးထဲမှာလှမ်းမြင်စာနာရင်း

ရွှေဝကားစာပေ

အဆက်ဖြေဖို့ပြင်စဉ် သူမလက်ထဲမှဘောပင်လေး အောက်သို့လျော့ခနဲ ကျသွားသည်။

အနားသို့လျှောက်လာသော ဆရာမဝဝကြီးရဲ့ ခြေထောက် အောက်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖျတ်ခနဲကွဲကြေသွားခဲ့သည်။

ဟာ ... အဲဒါ မေမေဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ဘောပင်လေး။ ဖန်ဘော ပင်လှလှလေး။ သူမ မြတ်နိုးလှပါသည်။

ဆရာမကြီးက စိတ်မကောင်းစွာ သူမကိုကြည့်သည်။ သို့ပေ မယ့် ဆရာကြီးရဲ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုက ဘောပင်တစ်ချောင်းစာ မက ဆောက်။

“ရေးစရာဘောပင် ရှိသေးလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် ... ကိစ္စမရှိပါဘူးဆရာမ”

သူမ ပြုံးရွှင်စွာပြောလိုက်ရသည်။ ဆရာမကြီးကတော့ သူမ သို့ ဆက်လက်ငေးကြည့်ဆဲ။

“ရတယ် ဆရာမ ... သမီး ဆက်ဖြေလိုက်ဦးမယ်”

သည်တော့မှ လေးကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ဆရာမ ထွက် သွားပေမယ့် မသွားချင့်သွားချင်ဖြစ်သည်။

သည်စဉ် ရုံးခန်းမှစာရေးတစ်ယောက် သူမတို့စာဖြေခန်းသို့ ဆက်လာပြန်သည်။ အခန်းစောင့်ဆရာများနှင့် တီးတိုးတီးတိုး ဘာ ခြစ်နေကြပါလိမ့်။

ကျောင်းမှာ ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်ကြလိမ့်လိမ့်။

စာတွေကမပြီးသေးသမို့ သူမ ကျွဲရုန်းဖြေပြန်သည်။ အချိန် ဆိုပြီ။ အချိန်စေ့ခေါင်းလောင်းသံကို နားထောင်ရင်း သူမ ပျော်ရွှင်စွာ ဆတ်တတ်ရပ်လိုက်စဉ် သူမရဲ့အဖြေလွှာကို ဆရာတစ်ယောက်က

ရွှေဝကားစာပေ

လာယူပြီး သူမရဲ့အတန်းပိုင်ဆရာမက အနားသို့ရောက်လာသည်။

“လာ ... သမီး”

သူမကို ကြင်နာစွာဆွဲခေါ်တော့ သူမက ပြန်ရုန်းခဲ့သည်။

“ဟင့်အင်း ဆရာမ ... သမီးကို မေမေစောင့်နေမှာ၊ မေမေနဲ့ ပြန်မှာ”

မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ဆရာမက သူမကို မည်သို့မျှမပြော၊ ကျောင်းပေါက်ဝမှာတွေ့ရသော ဆရာမ၏ကားပေါ်သို့သာ တက်လိုက်ခဲ့ရသည်။ ကားပေါ်မှာလည်း သူမကိုချစ်သော ဆရာ၊ ဆရာမသုံးယောက်၊ မေမေလည်း လာမကြိုပါလား။ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်၊ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

နုလုံးသွေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ရုန်းထ၊ သူမ လန့်ဖျပ်သွားတော့သည်။

“ဆရာမ ... ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ၊ မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သမီးမေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဖေဖေလား ... ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆရာမ၏ကားလေးက သူမတို့မြို့ရဲ့ ဆေးရုံကြီးသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆရာမရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်း၊ သူမရဲ့အသွင်သဏ္ဍာန်က သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်နေသည်။

ကားလေး ဆေးရုံသို့ ထိုးဆိုက်လိုက်တော့ အသင့်စောင့်နေသည်က သူမဖေဖေရဲ့ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးခိုင်။

“လာ ... လာ ... ကလေး”

“ဦးခိုင် ... ဘာလဲ ဖေဖေဘာဖြစ်လို့လဲ ... ပြောစမ်းပါ ... ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သို့ပေမယ့် သူမကို မည်သူမျှ ဘာမှမပြောကြ။ မပြောအားကြ။ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းနေကြသော ခြေလှမ်းများ၊ လက်များကြားမှာ သူမက ခလုတ်အတိုက်တိုက် ရှိလှသည်။

ဆေးရုံတွေဘာတွေ မရောက်ဖူးပေမယ့် အခုသွားနေတာ အရေးပေါ်အခန်းဆိုတာလောက်ကိုတော့ သူမ နားလည်နေပါသည်။

ဘာလို့ ပဟေဠိဖွက်နေကြတာလဲ။

ပြောစရာရှိ ပြောကြပါလားဗျာ။

ကျွန်မကို ဘယ်လိုမြင်ကွင်းမျိုးက ဆီးကြိုသတ်ဖြတ်ဦးမှာတဲ့လဲ။

ဖွဟဲ့ ... မပြောကောင်း မဆိုကောင်း။

ဖေဖေနဲ့မေမေ ဘာမှမဖြစ်ကြပါစေနဲ့။ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိကြပါစေနဲ့။

ဒါဖြင့်ရင်ရော ဘယ်သူကုန်သေးလို့လဲ။

ဘာဖြစ်လို့ သူမက ခုလို ဆေးရုံပေါ်မှာ ဘုမသိဘမသိ ကြေကွဲစိုးရွံ့နေရတာလဲ။

အခန်းထောင့်ကွေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်လိုက်တော့ ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည်က မျက်စိမျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ဖေဖေ။

ဒါ ... ဒါဆို တစ်ခုခုဖြစ်တာ မေမေပေါ့။

မြတ်စွာဘုရား။

မေမေ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

စကားမဆိုဘာမဆိုနှင့် ဖေဖေက သူမကို ကလေးလေး တစ်ယောက်နယ် ဆီးကြိုပွေ့ဖက်လိုက်တော့ သူမ ခူးတွေညွတ်ကျတော့မတတ်။

“ဖေ ... ဖေဖေ”

သူမရဲ့အသံတိုးတိုးလေးမှာ ဆို့နှင့်အက်ရုနေရတဲ့ကြားထဲ
ဖေဖေက စကားမပြောရန် ခေါင်းလေးခါပြနေပြန်သည်။

ဖေဖေရယ် အဲဒါဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။

သည်စဉ် အလိုပိတ်ထားသောအခန်းက ပွင့်လာခဲ့သည်။

“သမီးတဲ့ ... ရောက်ပြီလား သမီး”

ထွက်ခေါ်သော ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အတူ သူမ တုန်တုန်ယင်ယင်
ထလိုက်သွားတော့ ...

အတွင်းခန်းမှာ မေမေ သွေးရဲရဲသံရဲရဲ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်။

“အား ...”

ရင်ထဲမှာ ဆူညံတုန်ဟည်း။ သူမရဲ့ တစ်ဦးနှောက်လုံး တစ်
ဘဝစာလုံး အမှောင်ကျသွားခဲ့ရတော့သည်။

(၁၈)

ကောင်းကင်ဘုံရဲ့တံခါးအစပ်မှာ ရင်တန်နေတာ မေမေ ဟုတ်
ရဲ့လား။

မေမေ ... မေမေ ... သူမရဲ့ အချစ်ဆုံးမေမေပေါ့။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးမေမေ။

ဖြူလွဖွေးဆွတ်သော နင်းပွင့်တစ်ပွင့်နယ် တောက်ပလွင်းပွင့်
လွန်းပေမယ့် မေမေတစ်ခန္ဓာလုံးမှာ သွေးခြင်းခြင်းနီ။

“မေမေ ... မေမေ ... မေမေ”

မြေကမ္ဘာရဲ့ တောင်တန်းများကြားမှ ရင်ပွင့်အောင် ရှိုက်
သည်းအော်ဟစ် သူမက ဥဩငှက်တစ်ကောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဝေးလိုက်တာ မေမေရယ်။

သမီးနဲ့မေမေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဝေးကွာနေရတာတဲ့လဲ။

မြေကမ္ဘာပေါ် ဆင်းသက်ခဲ့ပါ မေမေ။

ဒီမြေကမ္ဘာပေါ်မှာ သောက၊ မောဟတွေနဲ့ လောင်ဟပ် ရှုပ်
ယှက်ခတ်နေပေမယ့် မေမေဆင်းသက်ဖို့နေရာလေး တစ်နေရာစာတော့
ရှိရမှာပါ။

ဒါမှမဟုတ် သမီးရဲ့ပခုံးပေါ်မှာ နားပါမေမေ။

သမီးရဲ့နှလုံးသားပေါ်မှာ နားပါမေမေ။

ပျပျလေးမြင်ရသည့် အလင်းနှင့်ပွင့်သို့ မက်မောတမ်းစူး သူမ

ရင်တစ်ပြင်လုံး ရူးတော့နှမ်းတော့မတတ် ဖြစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်ဝေးကွာသွားသော မေမေက သူမ သို့ လှည့်တကြည့်ကြည့် လည်တင်ငင်။

စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော။

သူမရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အေးအေးစိမ့်စိမ့်ရှိလှသည်မို့ အသာ ငဲ့ ကြည့်ချင်ပေမယ့် ဝေးကွာသွားသောမေမေက အလင်းပြောက်ကလေး ငါ့စက်ပမာ ဝေးပျံသွားခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် သူမမှာ ငဲ့မကြည့်ရဲ။ မေမေ့ကို မမြင်လိုက်ရမှာ စိုးသည်။ မေမေ့ကို မတွေ့လိုက်ရမှာ စိုးသည်။

မေမေ ... မေမေ

ပြန်လာပါဦး ...

သမီးကိုခေါ်ပါဦး

မေမေ ... မေမေရေ ...

ရင်ပွင့်အောင် အော်ဟစ်ကြေကွဲနေသည့်သူမက အသိုက် ပျောက်ငှက်တစ်ကောင်နယ်။

အလင်းစက်လေး ပျောက်သွားပြီ။

သူမဘဝတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးလွှမ်း စေးကပ်ကပ်ခန္ဓာကိုယ် လေးက သွေးစက်များဖြင့် ခြင်းခြင်းနီ။

မမြင်ရတော့ပေမယ့် မေမေများ ကြားနေရမလား။

ကမ္ဘာမြေရဲ့ မြေမှုန့်တွေပေါ်မှာ အပေပေအလူးလူး သူမရဲ့ အသံစူးစူး မေမေ့နားသို့ ရောက်လိုရောက်ငြား သူမ ကျုံးရုန်းအော် ဟစ်မိခဲ့သည်။ မေမေ ... မေမေ ... မေမေရေ ...။

(၁၉)

“သမီး ... သမီးလေး”

ဖေဖေရဲ့ စိုးရိမ်တကြီးအသံကြောင့် အံ့ခဲကျိုးကြေနေသော ခန္ဓာအိမ်ကို တွန့်လှုပ်၊ သူမ သတိရလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဆေးရုံတင်တစ်ခုပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေလျက်ပါလား။

သူမ နံဘေးမှာ ဖေဖေ။

ပြီး ဆရာဝန်ဆရာမများ တချို့ ...။

“သမီး ... သတိထားလေ သမီးရဲ့”

သူမသို့ သွယ်တန်းထားသည့် ဆေးပုလင်းများ၊ ပိုက်များကို ဆွဲဖြုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်မို့ အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းတားမြစ်ကြသည်။

“ကလေးက စာမေးပွဲဖြေရလို့ ပင်ပန်းသွားတာရယ်၊ သူ

မေမေ့ကို ရုတ်ခနဲမြင်လိုက်ရတာရယ် ရှေ့ဖြစ်သွားတာ”

ဆရာမ၏ဖြေရှင်းစကားကိုနားထောင်ရင်း သူမ ထထိုင်ဖို့ ကြိုး

စားပြန်သည်။

ဖေဖေ့ရုပ်က ရစရာမရှိအောင် အိုမင်းယွင်းပြီလှသည်။

“မေမေ ... မေမေရော ဖေဖေ ... မေမေရော၊ သွားမယ်

... သမီး သွားကြည့်မယ်၊ မေမေ့အနားမှာ နေမယ်၊

ဖေဖေ ... မေမေဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့မေမေ ဘာဖြစ်

တာလဲ ... ပြောစမ်းပါဦး ဖေဖေရဲ့”

သူမရဲ့ ကြေကွဲတုန်လှုပ်စကားသံလေးကြောင့် အားလုံး ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ခါခါဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။

“သမီး... စိတ်ကိုတင်းနော်၊ သမီးသတ်လစ်သွားတာ နှစ်ရက် လုံးလုံးပဲ၊ ဖေဖေမှာ...”

နှစ်ဝင်သွားသော ဖေဖေအသံကြောင့် သူမ ရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ဖြောင်းဆန်ကျိုးကြေ၊ ဘဝဟာ ရစရာမရှိတော့။

ဘယ်သူမှဖွင့်မပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို လက်ခံရတော့မလိုလို့ ဟင့်အင်း... သူမ မယုံဘူး။

သူမရဲ့မျက်စိတွေ သစ္စာဖောက်နေကြတာပါ။

ဟိုတစ်နေ့ကမြင်လိုက်ရတဲ့ သွေးသံရဲ့ရဲ့တွေ၊ သွေးစွန်းဝတ်ရုံဖြူ၊ ဝိုက်တွေ ကြိုးတွေ အောက်ဆီဂွင်ဘူးတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်၊ နောက်ခွဲသံ၊ သလိပ်သံ၊ မောဟိုက်သံတွေ။

အားလုံးဟာ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီးတိုင်း မေမေက ဖွေချီချော့မော့ သီတာရေစင်တစ်ခွက် တိုက်မြဲပဲမဟုတ်လား။

ရေတိုက်ပါဦး မေမေ။

သမီးရဲ့တစ်ခန္ဓာလုံးမှာ ရေဓာတ်တွေ တစ်ပေါက်မကျန် ဆုတ်ယုတ်၊ မီးခိုးတွေပဲ မှုတ်ထုတ်ပြည့်လွှမ်းနေခဲ့ရတယ်။

ရေတစ်ပေါက်လောက် တိုက်စမ်းပါဦး မေမေ။

“အခု မေမေနေသာရဲ့လားဟင်၊ မေမေ့ကို ကားတိုက်တာလား။ ကားပေါ်က မေမေ့ကို ဘယ်ကားက ဘယ်လိုတိုက်သွားတာလဲ၊ ပြောပါဦး ဖေဖေ... သမီးနားလည်အောင် ပြောပါဦးဖေဖေရဲ့”

သူမရဲ့ဖေဖေ ဦးဘနင်းကတော့ မမြင်နိုင်သည့် အဝေးသို့သာ ငေးမျှော်နေခဲ့သည်။

ဖေဖေလည်း အလင်းနှင့်ပွင့်လေးကို မျှော်မှန်းတမ်းနှစ်နေသည် ထင်ပါသည်။

“သမီးမေမေက သူ့ကားနဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ မှောက်နေတဲ့ ဆိုက်ကားကို ဆင်းကြည့်ပြီး ကားဆီပြန်အလာ နောက်ကဝင်လာတဲ့ ကားကြီးတစ်စင်းရဲ့နောက်ပြီးနဲ့...”

“ဖေဖေ...”

သူမ ကျိုးရုန်းထထိုင်သည်မို့ ဆေးထိုးပိုက်တွေ ပြုတ်၊ အပ်တွေ ဖောက်ထွက်နှင့် ကပြကရုန်းဖြစ်သွားတော့သည်။

“သမီး မေမေ့ကိုသွားကြည့်ပါရစေ၊ မေမေသက်သာရဲ့လားလို့ သွားကြည့်ပါရစေဖေဖေ”

အခန်းထဲမှာရှိသူများလူတွေ အလုပ်ရှုပ်သွားကြပါချေပြီ။ သူမကို ပိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်တွန်းလှဲ နေသားတကျဖြစ်စေရသည်မှာ မသက်မသာ ရှိလှသည်။

သူမက ဖြူဖျော့နှမ်းစုတ်နေပေမယ့် ဝိညာဉ်တို့ လင်းလက်တောက်ပနေသည့် တစ္ဆေမလေးသဖွယ် ဆွဲမရလွဲမရ။

“ဖယ်စမ်းပါဗျာ ဖယ်စမ်းပါ၊ ကျွန်မရဲ့မေမေကို သွားကြည့်ပါရစေ၊ ပြီးမှ ကုစမ်းပါ၊ ခဏ... ခဏလေး... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို မေမေ့အနား ရွှေပေးကြပါ။

ဖေဖေ... သမီးက နေသာတယ်လေ၊ မေမေ့အနား သွားနေကြမယ်လေ၊ မေမေ ဘယ်လောက်အားငယ်နေလိုက်မလဲ”

ပိန်ချုံးချည်နဲ့နေသော ဝိုးဟပ်ဖြူလေးသို့ သူတို့ ဘယ်လို ပြောရပါဟု စိတ်အိုက်နေကြတော့သည်။

ဦးဘနင်းကတော့ မေးကြောကြီးတွေ ထန်တင်း မျက်ဝန်းက

နီရဲရဲ။

ဆံပင်တွေပွယောင်းယောင်းနှင့် ဖေဖေပုံစံကလည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှသောကတို့ စုပုံချွတ်ခြုံကျနေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်။

“ဟင် ဖေဖေ ... သွားမယ်လေ၊ မေမေအနားကို သွားကြမယ်၊ ဆရာဝန်ကြီး ... သမီးက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဒီလောက်နဲ့ မသေလောက်ပါဘူး ဆရာကြီးရဲ့။ ဟာ ... ဒီပိုက်ကြီးတွေက ရှုပ်လိုက်တာ သမီး ဆေးမသွင်းချင်ဘူး။

သွင်းချင်လည်း မေမေအနားကျမှ သွင်းဗျာ၊ ဖေဖေ ထ ... ချီ။ သမီးကိုချီ ... မချီလည်းနေ”

သူမ၏ ဆရာဆရာမများ ဝင်လာကြသည်နှင့် ဖေဖေကတော့ အခန်းပြင်သို့ ခေတ္တထွက်သွားခဲ့သည်။

သူမ စိတ်မလျှော့သေး။

ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ထားသော ဆရာဝန်နှင့် ဆရာမများရဲ့ လက်မှတ် သူမ၊ ရသမျှဂါထာတော်တွေကိုရွတ်၊ မေမေကျန်းမာပါစေကြောင်း ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တာပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ်ဗျာ၊ ညာလို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး။ ဒီဟာလေး တော်တော်ခေါင်းမာတယ်”

ဝင်လာတော့ ဆရာဝန်ကြီးရဲ့စကားက တီးတိုးလေးပေမယ့် သူမက အာရုံငါးပါးစလုံး နိုးကြားဖျတ်လတ်နေသည်မို့ ပီသစွာကြားခဲ့သည်။

ခန္ဓာအိမ်တစ်ခုလုံး ညှိုးချိုးနွမ်းခြောက်နေသည့်ကြားထဲက သူမ ဝေါက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“သမီးမေမေကို ကုနေကြတုန်းပဲ သမီးက ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ အခြေ

အနေက သိပ်စိတ်မချရသေးဘူး။ သမီးသွားတွေလို့ မဖြစ်သေးဘူး”
“ဟာ ... ကျွတ်”

ဆရာဝန်၏စကားကို သူမ စိတ်မရှည်စွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိသည်။

ဘာလဲဗျာ ... အဲဒီလူတွေ

မညာစမ်းပါနဲ့ဗျာ။

မေမေကို ကောင်းကင်ဘုံမှာ တွေ့ပြီးခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ ...

သူမက ရဲရဲရင့်ရင့်၊ ဆွတ်ဆွတ်ကြွေကြွေ။

ဘာလို့ ကျွန်မကိုညာရမှာလဲ။ မေမေကို မနှောင့်ယှက်ဘူး။

မနှောင့်ယှက်ပါဘူးဗျာ။

အမှန်အတိုင်းပဲ သိပါရစေ။

အမှန်အတိုင်း မြင်ခွင့်ရရပါစေ။

သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မကို အခွင့်အရေးပေးစမ်းပါ။

ခံစားမှုတွေ အထွတ်အထိပ်ရောက်နေပြီမို့ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ဗူးချစ်လောင်ကျွမ်း၊ မျက်ရည်စမ်းများလည်း ခန်းခဲ့ပြီထင်။

ခန္ဓာအိမ်တစ်ခုလုံး ကြောင်တောင်တောင်။

အပြောရကျပ်သလို ကျော့ခိုင်းထွက်သွားသူများအား ငေးကြောင်ကြည့်၊ သူမမှာ အသိဉာဏ်တွေ ပျောက်ဆုံးချည်နဲ့ခဲ့ရပေပြီ။

ဒါ ... ဒါ ... ပုံမှန်မဟုတ်ပါဘူး။

အားလုံးသောလူတွေကိုကြည့်ရတာ မျက်နှာဖုံးတွေ တပ်ထားကြသလိုပဲ။

သူမဟာ ဘယ်နိုင်ငံတော်တွင်းကို ရောက်ရှိနေရတာတဲ့လဲ။
အားလုံးသည် ကန့်လန့်ကာပါးပါး ခြားထားသလို ဝေဝေဝါးဝါး
ညကျမှ ဒါမှမဟုတ် လူတွေလစ်မှ မေမေအခန်းကို ရောက်
အောင်သွားကြည့်မည်။

(၂၀)

“ဟင် ...”

အရေးပေါ်အခန်းဝေသို့ သူမရောက်သွားတော့ အခန်းက
ဟာလာဟင်းလင်း။

အခန်းတံခါးပေါက်ကိုကိုင်ရင်း တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ဝင်
သွားပြီး ဆေးကြောသိမ်းဆည်းထားသည့် ခုတင်နားမှာ သူမ ဖူးထောက်
ချလိုက်သည်။

“မေမေ ... မေမေ”

အခန်းမရခေါ်ရင်း ခုတင်လေးတစ်လျှောက် လိမ်းသပ် ဆုပ်
ကိုင်ကြည့်၊ သူမမျက်စိထဲမတော့ မချီတရိခံစားနေရသည့် မေမေကို
မြင်နေရ ကြားနေရခဲ့သည်။

လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် ဖွဖွဖိဖိ၊ ညင်ညင်သာသာကိုင်ရင်း
နှုတ်ခမ်းမှ ညည်းညူမြည်တမ်း သူမအသွင်က သွေးရှူးသွေးတန်းဖြစ်
နေတော့သည်။

“သမီး ...”

သူမ ပျော့ခွေ သတိလစ် လဲကျသွားခဲ့ပြန်သည်။

လရောင်မဲ့သည့် ညရောင်ရိပ်မှာ ခုတော့ ရှိုက်သံထွေးထွေး
လေးသာ ယဲ့ယဲ့ယိမ်းယိမ်း။

အဲဒီတုန်းက လူကြီးတွေအလစ်မှာ သူမ မေမေနေထိုင်ရာ
အခန်းဆီ ပြေးလွှားရောက်သွား။ အခန်းထဲမှာ လဲကျ သတိလစ် မေ့မော
ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ခါးသည်းလိုက်တဲ့ ဘဝတွေနယ်။

ကိုယ့်မေမေ သေဆုံးသွားတာတောင် မမြင်ရတော့အောင်
ကံကြမ္မာက ရက်စက်ရိုင်းရိုင်းလှသည်။

သူမ နှစ်ရက်လုံးလုံး သတိလစ်နေခဲ့စဉ်မှာပဲ မေမေ့ချာပန
က ပြီးဆုံးသွားသတဲ့။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးနီးပါး ကြေမွချုပ်ပြားနေသော မေမေဟာ
“သမီး... သမီး” လို့ ဝေဝေဝါဝါပြည်တမ်း။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဇိဝိန်
ချုပ်သွားရရှာသတဲ့။

ပုံပြင်တစ်ပုဒ်သဖွယ်။

ဘာမှလည်း မမြင်ရ၊ မကြားရခဲ့လိုက်ဘဲ သူမက ကမ္ဘာကြီးဆွဲ
အမွန်မြတ်ဆုံးအရာတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးခဲ့လိုက်ရသတဲ့။

မေမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးမီးခိုးငွေ့တန်းလေးကိုတောင် မမှန်းမို့
မကန်တော့လိုက်ရဘဲ ပရမ်းပတာ ဆုံးရှုံးကြေကွဲခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုတာ

အိပ်မက်တစ်ခုပမာ သူမကို အကြိမ်ကြိမ်ချောက်လှန့်နေခဲ့သည်။
သူမရဲ့မျက်ရည်များက အတိမ်းတိမ်း အယိမ်းယိမ်း။
မေမေရယ် ...

မေမေသာရှိရင် ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိမှာပဲနော်။

ခုတော့ မေမေဆုံးပါးပြီးမကြာခင်မှာ ဖေဖေက နောက်
အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ်။

ငယ်သော၊ ချောသော၊ လှသော ဒေါ်မေကြည်ဦးဟာ ဖေ
ဖေကို အပိုင်သိမ်းသွင်း စည်းရုံးသွားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဖေဖေလည်း ဘဝမှာ
ပျော်ပုံမရပါဘူး။

သူမရဲ့ဖေဖေသည် နောက်ကမ်းခြေတစ်ခုမှာ လှေနုဝါ
သောင်တင်ခဲ့သော်လည်း သူမကိုတော့ ပစ်မထားခဲ့ပါ။

မိတဆိုးသမီးလေးသို့ ယုယုယယ ကြင်ကြင်နာနာ။

ဒေါ်မေကြည်ဦးက သူမတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကြားမှာ
အတားအဆီး တစ်ခု၊ တံတိုင်းတစ်ခုတော့ မဖြစ်ခဲ့။

သူမကလည်း ဖေဖေစိတ်ချင်သာအောင် ထိပ်တိုက်ပြဿ
နာများကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ရှားခဲ့သည်။

သည်လိုအချိန်မှာမှ သူမရဲ့ဖေဖေ့ခမာ အဖြစ်အပျက်တွေက
မနေတစ်နေ့ကပမာ သူမရင်ထဲ လတ်ဆတ်ကြေမြည့်လွန်းလှစေသည်။

ဖေဖေကတော့ မေမေ့ထက်တောင် အဖြစ်ဆိုးသေးသည်။

နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် အလုပ်သို့ထွက်သွားရာမှ ဖေဖေကားက လမ်း
ဘေးတာအောက်ထဲသို့ ထိုးကျ ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။

ဖေဖေကတော့ ပွဲချင်းပြီ။

ကား .. ကား ... ကား ...

သူမတို့တစ်မိသားစုလုံး နှိပ်စက်ဖျက်ဆီးနေသည့် ဒီကိစ္စက သွေးရိုးသားရိုးတောင်မှ ဟုတ်ရဲ့လား။

ဖေဖေသေဆုံးပြီး တစ်လအကြာမှာ သူမလည်း ကားတိုခံရ သေးသည်။

ကံကောင်းစွာ ကားနှင့် အသေအချာမတိုးမိပေမယ့် လမ်း ဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ပစ်ကျ ခြေထောက်တော့ ကျိုးခဲ့ရသေးသည်။ ဒီလောက်တိုက်ဆိုင်တာများလာတော့ ကံကြမ္မာဆိုတာကြီးကို သူမ မယုံကြည်ချင်တော့။

အဲဒါဟာ ကြမ္မာဆိုလား။

ဝမ်းကြွေးလား။

ကျိန်စာလား။

ဒီဘဝမှ သူမ လွတ်မြောက်ချင်လှပါပြီ။

ဖေဖေရော မေမေရောမရှိသည့် ဒီကမ္ဘာကြီးထဲမှာ သူမရဲ့ တည်ရာမှီရာသည် ဘယ်အရာလဲ။

တထိတ်ထိတ် စိုးရွံ့နေရသည့်ဘဝကို သူမ စိတ်ပျက်လှပီ ပြီ။

လူဆိုတာ တစ်နေ့မှာ သေကြရမှာချည်းပါပဲ။

တစ်နေ့ကျ သေကြရမယ့်အတူတူ လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့ လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။

အချစ်ဆိုတာဟာလည်း အလကားပါပဲ။

ခေတ္တပြန်လိုက်တဲ့ တံလျှပ်လိုပါပဲ။

မည်းမှောင်မှောင်ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ လုပ်ခနဲ့ လင်းပြက်လိုက် တာဟာ တစ်ဘဝစာအလင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

သူမနားထဲသို့ ရိုက်သည်းသံတို့ ဆူလောင်လာကြပြန်သည်။ ဖေဖေလား...။

မေမေလား...။

ကောင်းကင်ဘုံရဲ့အနားရိပ်မှ အလင်းစက်လေးနှစ်စက်ဟာ ခေဖေနဲ့မေမေလား။

သူမကို လမ်းပြ၊ လက်ယပ်ခေါ်နေသလား။

ဘယ်လိုလမ်းမက လျှောက်လှမ်းသွားရမှာလဲ။

ညရေးရေးမှာ ဘေးဘေးဘီဘီကြည့်တော့ တစ်ညညီလုံးက မှောင်ပျူ လွှမ်းနေပြန်သည်။

ဟိုးပင်လယ်အစပ်မှ ပင်လယ်အဆုံးမှာ မိုးကောင်းကင်ကြီးဟာ မိုးဆင်းထိစပ်နေပါလား။

သွားမယ်... ဒါဖြင့်...

မိုးကောင်းကင်ဆီ သွားဖို့ လမ်းတွေ့ပြီ။

ဖေဖေနဲ့မေမေဆီ သွားဖို့ လမ်းတွေ့ပြီ။

ပေါ့ပါးလွတ်မြောက်စွာ သူမ ရုန်းထ၊ ဘန်ဂလိုလေးမှ ပြေး ဆင်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အလို... သူမရဲ့ခြေထောက်တွေကလည်း ကြည်နူးရွှင်လန်း မဟင်မှာချုံသန်းသည့် ငှက်တစ်ကောင်သဖွယ် ရှိတော့သည်။

အား...

နားထဲမှာကြားရတဲ့ ဂူဝေးဝေးအသံတွေဟာ သူမရဲ့နောက်က ကားအစင်းပေါင်းမြောက်များစွာ လိုက်လာခဲ့ကြတာလား။

သူမ အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးတော့ပြီ။

လွတ်တော့မယ် လွတ်ပြီပေါ့။

ဖေဖေရေ ...

မေမေရေ ...

သမီးကို ကြိုပါ။

ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ လှိုင်းကလေးများကြားမှာ သူမ တပွင့်နွမ်း
ဆင်းပြေးခဲ့တော့သည်။

(၂၂)

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ
သေခြင်းတရားလိုပဲ
စွမ်းပကား ကြီးမားလွန်းလှပေလို့ပေါ့။
လေးနက်တည်ကြည်နိုင်မာတဲ့
ချစ်ခြင်းကို
အခြားသူတစ်ပါးတို့နဲ့ မသက်ဆိုင်ဘဲ
သီးသန့်သက်သက်ဖြစ်စေချင်တဲ့
ဆန္ဒဇောဟာ
မရုဏ်နိုင်ငံသဖွယ်
တင်းကြပ်ထက်သန်စွာနဲ့
တောင့်တနေတော့တယ်။

(ရှောလမုန်သီချင်းမှ)

“မမဖွေးဖွေးက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အမွှေးအချင်ထူတယ် နော်” ... တဲ့။

မြတ်စွာဘုရား။

သူမှာ မနည်းပဲ ဖြေရှင်းချက်ထုတ်ခဲ့ရသေးသည်။

“နှုတ်ခမ်းမွှေးပေါက်တာ ကောင်းတာပေါ့ဟ၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးရှိတဲ့ မိန်းမများဟာ ယောက်ျားကို အသက်ပေးချစ်တတ်တယ်တဲ့ ... မှတ်ထား ကိုယ့်က ချစ်သူကို အသက်ပေးချစ်မယ့်သူ” လို့ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောပစ်ခဲ့ရသေးသည်။

ယခုတော့ အလုံပိတ်အခန်းထဲမှာ ရင်ဘတ်မွှေးတွေ၊ ချိုင်းမွှေးတွေ ထူလပျစ်နှင့် သူ့အဖြစ်ကိုသာ ကောင်မလေးမြင်လိုက်ရလျှင် ချက်ချင်းပဲ လိပ်ပြာလွင့်သွားလောက်ပါသည်။

အဲ ... အခုကြားရတာ ခြေသံလား။ တံခါးချက်ဖွင့်သံလား။

သူခိုးသူဝှက်ရှိတယ်တော့ မကြားဖူးပါဘူး။

သို့ပေမယ့် သူက သက်တော်စောင့်ကြီးပေမို့ တာဝန်တွေ အများကြီးရှိသေးသည်။

အခန်းတံခါးကို အနည်းငယ်ဖွင့်ဟ သူ အပြင်သို့ ကံကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမျှ မတွေ့။

သို့ပေမယ့် သူမတို့ရဲ့အခန်းတွေကို သူ သွားရောက်စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ညကြီးမင်းကြီးမို့ အတုတွေ၊ အတွန်တွေတော့ မဝတ်တော့ပါဘူး။ တန်းမှာတွေ့ရသည့် ဖူးစောင်ကြီးတစ်ထည်ကိုသာ ဆွဲခြုံလိုက်သည်။

ဟင် ... ဆွတ်ယုံရဲ့အခန်းက ပွင့်နေပါလား။

သူနားထဲတွင် ရှိုက်သည်းသံ သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသလိုရှိသော်လည်း သူပြန်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဒါဟာ ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သံတွေ ဖြစ်မှာပါ။

ပင်လယ်ရဲ့မာယာတွေပါ။

ခေါင်းအုံးတွေကို ဆွဲယူထွေးဖက်။ သူ့ခေါင်းအောက်မှာတော့ စောင်တစ်ထည်သာ ခေါက်ထိုးထားခဲ့သည်။

အခန်းတံခါးကိုတော့ လုံခြုံစွာ ပိတ်ထားရသည်။ သူက စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လူးလှိုင့်အိပ်နေတာလေ။

နေ့ဖက်မှာဝတ်ဆင်ထားခဲ့ရသည့် အတုတွေ ချွတ်၊ သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးခမျာ ညဖက်ကျမှ ကောင်းကောင်းအနားရရှာသည် မဟုတ်ပါလား။

အင်္ကျီချွတ်ထားသည့် ရင်အုပ်ကားကားနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီတို့က တာခံမင်းသားနယ် ကြွကြွရွရွရှိပေလိမ့်မည်။

အင်္ကျီဝတ်ထားသောအခါ သွယ်ပျောင်းညွတ်လျဟန်ပေါက်သော်လည်း ယခုတော့ ယောက်ျားပီပီ၊ လူရည်ချောချောပေါ့။

ရိတ်ထားသည့် နှုတ်ခမ်းမွှေး စိမ်းစိမ်း၊ ရှိမ်းရှိမ်းမှာ မိတ်ကပ်ဖိုထားရတာလည်း စိတ်ညစ်လှပါပြီ။ ဒါတောင် မချောလေးက ဟိုတစ်နေ့က သူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး ...

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလေးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်တော့ သူမကို မတွေ့။
 သူ ခေါင်းနားပန်း အနည်းငယ်ကြီးသွားသည်။
 ကောင်မလေးက ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ
 စိတ်ဓာတ်သိပ်ကျတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။
 လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဟိုထိုးဒီထိုး ရှာဖွေနေဆဲ ...
 “ဟာ”

ဟိုး ရှေ့အဝေးမှာ လွင့်နေအောင်ပြေးနေတာ ဒီကောင်မလေး
 မဟုတ်လား။
 ဘန်ဂလိုပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ခုန်၊ သူ ... သူမနောက်သို့ တစ်
 ဟုန်ထိုးလိုက်ရတော့သည်။
 လေတိုက်သံ၊ အုန်းလက်ခတ်သံများ၊ လှိုင်းပုတ်သံများက
 ပိုမိုဆူညံကျယ်လောင်နေပြန်သည်။
 အမှောင်လမ်းမှာ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်၊ သူ ဘယ်လိုမှ သူမကို
 မမီနိုင်သေး။ သူမက အများကြီးဦးနေပေသည်ကို။
 ရောက်သွားပြီ။ သူမ ရေထဲသို့ဆင်းပြေးနေပြီ။ ကမ္ဘာ
 အပြန်ဆုံးစံချိန်နှင့် ပြေးလွှားဒိုင်ဗင်ထိုးသော်မှ သူရောက်သွားတော့
 သူမက နစ်မြုပ်ပျော့ခွေနေပါပြီ။

(၂၃)

“ညီမလေး... ညီမလေး”
 ပျော့ခွေကိုယ်လုံးလေးကို ထွေးပွေ့ဖျစ်ညှစ်လှုပ်ယမ်း ရေ
 မွန်းနေသည်များကို ပြေပျောက်အောင် သူ ပြုစုနေမိသည်။ ပြုံးပြုံး
 ပျာပျာရှိလှသည်။ ကျောက်ဝေဝေဖြာကျနေသော ဆံပင်လေးများကို
 ရေသုတ်ပေးပြီး ဖူးစောင်နှင့် သူမကို ထွေးပွေ့ဖို့ပြင်သည်။
 သူမကတော့ သတိလစ်နေဆဲ။
 သူမရဲ့အင်္ကျီ၊ လုံချည်များက စိမ့်နေသည်။ သူမကတော့
 ကမ်းစပ်မှာ ဖူးစောင်ကြီးချွတ်ချခဲ့သည်မို့ သူစိုနေပေမယ့် ဖူးစောင်
 ကြီးကတော့ အခြောက်အတိုင်း။
 ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။
 ပင်လယ်လေညှင်းတို့ သွေ့သွေ့သက်သက်မှာ ချမ်းလည်း
 ချမ်းအေးလှပါပြီ။
 သန်းခေါင်ယံမှထွက်သော လခြမ်းလေးက ဝိုးတဝါး လင်းပျနေ
 ခဲ့ခြင်းပြန်သည်။
 လရောင်အောက်မှ ဖွေးဖွေးဆွတ်ဆွတ် ငွေလမင်းသို့စိုးရိမ်
 ရင်း သူ့မှာ အတိမ်းတိမ်းအညွတ်ညွတ် အအေးပတ်တော့မှာပဲ။
 ဘန်ဂလိုသို့ပြန်ရန် သူမသို့ ကောက်ချီပွေ့လိုက်ဆဲ။ ဖူးစောင်
 ထဲမှ မျက်နှာလေးက ထိတ်လန့်တကြား ဂျန်းကန်နိုးထသွားခဲ့သည်။

“ဟင်... ရှင် ဘယ်သူလဲ”

သူမ သူ့ကို မှတ်မိပုံမရ။

ကုပ်ထိရှည်သော ဆံပင်များက ရေရှိရှိဖြင့် တိုက်နေရသည့် ကြားထဲ မိတ်ကပ်ပုံမျက်နှာကလည်း နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးရှိန်းရှိန်းဖြင့် ယောက်ျားဘသားဟု အော်ပြောစရာမလိုတော့ပြီဖြစ်သည်။

ပြီး ရင်အုပ်ဖားဖား၊ ကြွက်သားကားကား၊ ချိုင်းမွေးတွေ၊ ရင်ဘတ်မွေးတွေက ယူလယူစုံနဲ့။

ကောင်မလေး ကြောက်လည်းကြောက်ချင်စရာ။ လိပ်ပြာ မလွင့်တာ ကံကောင်း။

ရေနှစ်မသေဘဲ သူ့ကိုလန့်တာနှင့်သေရင် ဒုက္ခ။

“ရှင်... ရှင်...”

ရှင်... ရှင်... နှင့် ကြောက်ရွံ့ဆုံးအနေသော ကောင်မလေး ကို ကြည့်ရင်း သူ့မှာ ခေါင်းသာ တပျင်းပျင်းကုတ်မိနေတော့ပြီ။

ဒုက္ခမှ စပယ်ရှယ့် စပယ်ရှယ် ဒုက္ခကြီးပါလား။

ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းရှူး။

ကြာကြာနေရင်တော့ ပေါ်ကုန်တော့မှာပဲ။

“ထားရင်လည်းနေ၊ သတ်ရင်လည်း သေရပါမည်ဘုရား... ကျွန်တော်မျိုး မမွေးမွေးပါ”

ဆိုပြီး ပွဲထဲကဝန်မင်းတွေလို အမှန်အတိုင်း လျှောက်တင်ရရင် ကောင်းမလား။

သို့ပေမယ့် မဖြစ်သေး။ ရှေ့ရေ နောင်ရေတွေက ရှိသေးသည်။

အန္တရာယ်တွေပတ်ချာဝိုင်းနေသော ပုန်းညက်ဖြူလေးကို သူ

ဒီအတိုင်း လွင့်မပစ်ခဲ့ရက်ပါ။

ဒီတော့လည်း...

လိပ်ပြာလွင့်တော့မည့် ချစ်သည်အူကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ယူထမ်း မှောက်၊ ဘန်ဂလိုရောက်အောင်သာ သူ လျှောက်ခဲ့တော့သည်။

ဝင်းမွတ်အိစက်သော အသားစိုင်လေးများက နှစ်ဦးသားကိုယ် မှာ ထိကပ်နွေးတွေ။ ပင်လယ်လေညှင်းပင် ကြားမတိုးတော့။

သူက တမင် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောသလို ကောင်မလေး ကလည်း စကားသံမထွက်တော့။

အကြောက်လွန်နေချေပြီ ထင်သည်။

သူမရဲ့ရင်ခုန်သံက သူ့နားထဲရောက်အောင် တဒိုင်းဒိုင်း ခုန် ပေါက်ဆူညံနေသည်။ ပြီး ခန္ဓာကိုယ်လေးတစ်ခုလုံး နတ်ပူးနေသလို တုန်တုန်ယင်ယင်။

သူမ စိတ်ရှူးပေါက်တိုင်း အဝေးကြီးပြေးခဲ့သည်မို့ ယခုကျ ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်လျှောက်ရသည်မှာ မသက်သာ။

သူက သူ့မကို သာသာနိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူမလေးရဲ့ ရင်ခုန် သံတဒိုင်းဒိုင်း၊ တဒုတ်ဒုတ်ကို သူ မကြားရက်နိုင်တော့။

ရင်တအားခုန်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘယ်လိုကုစားပေး ရမလဲ။

သူမစိတ်ထဲမှာ ကျားကြီးတစ်ကောင် ချီသွားနေတယ်များ ထင် နေသလား။ စားဖို့ ဝါးဖို့။

သူ နည်းနည်းတော့ ဆေးကုပေးမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ဟေ့... မင်းကို ပြန်ဖို့ပေးနေတာနော်၊ တလွဲတွေ လျှောက် တွေးမနေနဲ့ဦး”

ဒါက သူ့ရဲ့ ပင်ကိုယောက်ျားသံမို့ သူမ ဘယ်လိုမှ မှတ်မိနိုင်

စရာ မရှိပါ။

ရင်ခုန်တုန်ယင်နေရာမှ မျက်ရည်များကို ရောထွေးရှိုက်
ငင်ကျလာသည်မှို့ သူရင်ထဲမှာ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

တိတ်ပါတော့ ကလေးရယ်။

မင်းမျက်ရည်တွေကို ငါ့နှလုံးသားနဲ့ ပိတ်ပင်တားဆီးလိုက်
ချင်ပါရဲ့။

မင်းပေါ်မှကောင်မလေးကို ကလေးတစ်ယောက်နှယ် ထွေးပိုက်
ပွေ့ချီ သူရင်ခွင်မှာ သူ့မျက်နှာလေးကို အပ်ထားစေလိုက်သည်။

တမင်တကာ မသုတ်ပေးအားပေးမယ့် မင်းမျက်ရည်အားလုံး
ကိုယ့်ရဲ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ကုန်စင်အောင် သုတ်ပေးရော။

“ဟိုက် ...”

သူမရဲ့ဘန်ဂလိုမှာ မီးတွေထိန်ထိန်လင်းနေပြီ။

ဒေါ်မေကြည်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူမနှင့်သူ ပျောက်ရှုသွားစို့
ပျာယာခတ်နေခြင်းဖြစ်မည်။

မှောင်ပျူမှာတုန်းက သူ့ကို မမှတ်မိကြပေမယ့် မီးရောင်
အောက်မှာဆိုရင်တော့ သူတို့ မှတ်မိကြပေရောမည်။ သူ ဝင်လို့ မဖြစ်။

“ကဲ... သွားတော့နော်၊ နောက် ဒီလိုမျိုး ဘယ်တော့မှမလုပ်
နဲ့၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ရခဲပါတယ်ကွယ်။ အဖန်ငါးရာ ငါးကျွာ မကြောက်
ဘူးလား... တွေ့ကြသေးတာပေါ့နော်”

ကောင်မလေးသို့ တီးတိုးကြိမ်းမောင်းပြီး ဘန်ဂလိုနှင့်ခပ်
လှမ်းလှမ်းမှာ သူ သူမကို ချပေးလိုက်သည်။

သို့ပေမယ့် ကောင်မလေးက ချက်ချင်းထွက်မသွားသေး။

ဝိုးတဝါးအလင်းမှာ သူ့ကိုမော့ကြည့်၊ ကေန္တတော့ သူမရဲ့

နှလုံးသားမှာ ကမ္ဘာတင်နေပြီထင်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီး”

လေညင်းလေးနှယ် တိုးဖွဲ့ညင်သာ၊ သူမက သူ့လက်တစ်
ဖက်ကို ဆွဲယူနှမ်းရှိုက်သွားခဲ့သေးသည်။

သူ့ကို ရှာမတွေ့ကြသဖြင့် ဘန်ဂလိုပေါ်မှာတော့ ကျွက်စီ
ကျွက်စီ ဖြစ်နေပြီ။ သို့ပေမယ့် သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီပုံစံကြီးနဲ့
တက်ရမှာတဲ့လဲ။

တစ်ခါဖူးမှ အသုံးမပြုရသေးတဲ့ ဖူးစောင်ကလည်း ဆွတ်
ပျံ့နှင်းနောက် ပါသွားပြီ။ ပါမသွားလည်း ဒီဖူးစောင်ကြီးက ခြုံလိုရ
မှာဦးတဲ့လား။ သူမ မှတ်မိသွားမှာပေါ့။

အပေါ်သို့တက်ရန် အကွက်ချောင်းနေရသည်မှာလည်း
မသက်သာ။ ရေစိုဂျင်းဘောင်းဘီကလည်း အေးလေပြီ။ ညလယ်
ခေါင်ကြီးမှာ ချမ်းချမ်းစီးစီး။

“အဲ ...”

ဒေါ်မေကြည်ဦးနှင့် ဆွတ်ပျံ့နှင်းတို့ နောက်ဘက်သို့ ခေတ္တ
ဆင်းသွားကြသဖြင့် (သူ့ကိုရှာဖွေရန် ဖြစ်မည်။) သူ ဘန်ဂလိုပေါ်သို့
အပြေးအလွှားတက်လိုက်သည်။

သူ့အခန်းထဲသို့ ကမ်းရှူးထိုးပြေးဝင်၊ ဝတ်စုံတစ်စုံနှင့် လိုအပ်
သည့်ပစ္စည်းများကိုဆွဲချပြီး အောက်သို့ တစ်ခါပြန်ဆင်းပြေးရပြန်သည်။

ပြီးမှ မှောင်ရိပ်မှာ အဝတ်လဲ၊ ဣန္ဒြေရရဖြင့် အပေါ်သို့ တက်
လာခဲ့လိုက်သည်။ သူ့ပုံစံက ဘာမှနားမလည်သည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် နဝေတိမ်
တောင်စတိုင်။

“မမဖွေးဖွေးတို့များ အတော်အားကိုးရတယ်၊ ကဲ ... အခု

ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ၊ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ၊ ညကြီးမင်းကြီး”

အဝတ်အစားများ လဲပြီးသွားပေမယ့် တုန်ယင်မောဟိုက်ချမ်းစီးနေသော သူမအသံလေးက နှမ်းညှိုးတိုးဖွလှသည်။

“ကိုယ် လူရိပ်တစ်ခုမြင်လို့ ပြေးဆင်းလိုက်ကြည့်တာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လေ ... ဂျင်းဘောင်းဘီတို့နဲ့ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကို လာချောင်းတာလဲ”

သူ့နိုးက လူဟစ်ပြီး သူ ဖြောင့်ကွယ်၊ ကွယ်ပစ်လို့ ကံရသည်။

“အဲ ... သူ ... သူ ဘယ်ကိုရောက်သွားသလဲဟင်၊ ဘယ်ကို ဝင်သွားသလဲဟင်၊ မမ သူ့ကို အသေအချာ လိုက်ကြည့်လိုက်လား”

မျက်ဝန်းလေးများ ပြူးကျယ်လင်းလက်။

မြတ်စွာဘုရား ...။

သူမတော့ အရိပ်ကို အရောင်ထင်နေပြီ ထင်ပါသည်။

“ဘယ်သိမလဲ ... သူက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ်လည်းဖြဲသွားတာပေါ့၊ ကြောက်တယ် ... ညကြီးမင်းကြီး ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ”

သူ ယုတ္တိရှိအောင် ဖြိုးရင်းဖြန်းရင်း ကောင်းမလေးကို ဖြူစုကုသပေးနေလိုက်တော့သည်။

ကော်ဖီပူလေး ဖျော်တိုက်၊ မုန့်လေးတွေ ခွံကျွေး၊ အေးစက်လိုက်လို့နေသော လက်ကလေးများကို ထွေးဆုပ်ပေးလိုက်သည်။

“နှင်းရယ် ... ညကြီးမင်းကြီး စိတ်ရှူးပေါက်ရတယ်လို့ဟယ်၊ ဖွေးဖွေးကိုခေါ်သွားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။

ရေကူးချင်တာများ မနက်ထိအောင် မစောင့်နိုင်လို့တဲ့၊ တစ်

သောက်တည်း ကမ်းစပ်ကိုဆင်းကူးသတဲ့ ... အံ့ရော အံ့ရော၊ ဖွေးဖွေးအလည်း သက်တော်စောင့်လုပ်ပြီး ကိုယ်စောင့်ရတဲ့လူ ဘယ်အချိန်က ဆသွားမှန်းတောင် မသိအောင် အိပ်ရသလား။

ကံကြီးလို့ ကံသီပေလို့ပေါ့၊ မသူတော်တွေနဲ့တွေ့ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ၊ ရေနစ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ”

တကယ်လား၊ ဟန်ဆောင်တာလားတော့ မသိ။ စိုးနိုးနိုးပင်လွန်းနေသည့် ဒေါ်မေကြည်ဦးစတိုင်က ပိရီသေသပ်လွန်းလှသည်။

သူမကတော့ မယုံကြည်။

သူ ဘာပူစရာလို့မလဲ။ သူမ သေရင် သူတစ်ယောက်တည်း အမွေတွေအများကြီး ရမှာပေါ့။

ဖွေးဖွေးကို အပြစ်တွေလှိုင့်တင်နေတာကျတော့လည်း သူ မခံချင်။

သက်တော်စောင့်ပေမယ့် တစ်ခန်းယံ အတူနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မမဖွေးဖွေးက ဘယ်လိုအကြားအမြင်မျိုးနဲ့ သိရမှာတဲ့လဲ။

သူမ စိတ်ရှူးပေါက်တိုင်း၊ တခင်ရှူးသွပ်တိုင်း မမဖွေးဖွေးက ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာတဲ့လဲနော်။

“ကဲ ... နှင်း နေကောင်းသွားပါပြီ အားလုံးပဲ ပြန်ပြီးအိပ်ကြရအောင်”

သူမက ထိုသို့ပြောဆိုလိုက်ပေမယ့် အားအင်ကုန်ခန်းနေသူမဟာ သူမမမျှာ ချည့်နဲ့လွန်းနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဖွေးဖွေး ... နှင်းနဲ့အိပ်လိုက်၊ သူ သိပ်ကိုအားငယ်ချောက်ချားနေတယ်”

မြတ်စွာဘုရား။

ဒေါ်မေကြည်ဦးရယ် ... ခင်ဗျား ဝင်အိပ်လိုက်ပါလား။

သို့ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုမှ ဟာမိုနီမဖြစ်ခဲ့
သည်မို့ ဘယ်အတူအိပ်ကြမလဲ။

သူ ဖိုးရိမ်တကြီး ဆွတ်ယုံနှင်းသို့သာ ကြည့်နေမိသည်မှာ အချိန်
ချစ်ရတော့မည် တရားခံတစ်ဦးက တရားသူကြီးသို့ ကြည့်သည်နယ်
“ရတယ် နှင်းတစ်ယောက်တည်း အိပ်မယ် ... အနားယူချင်
လို့”

တော်ပါသေးရဲ့။ မသိမသာ ရင်ဘတ်ဖိရင်း သူ ဆွတ်ယုံတို့
ကျေးဇူးအလှားတင်မိသွားရသည်။

“ကိုယ်လိုက်ဖို့ပေးမယ် ... သွားစို့”

ကမန်းကတန်းပဲ ပေ့ချီပြီး သူ့အခန်းထဲသို့ လိုက်ဖို့ပေး
လိုက်သည်။

မင်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်သွားခဲ့ပြီလဲ။

မတော်တဆ အနာတရဖြစ်မိစေရင် ငါတောင်းပန်ပါတယ်

ချစ်သူ။

ရင်ထဲမှာလုပ်ဟာပြီး ရင်ခေါင်းတစ်ခုလုံး ဆွေးမြည်။ ကျွမ်းရီ
လှမ်းတွေနဲ့ တအိအိစိုနစ်နေရသည်မှာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ဘာတွေဖြစ်နေတာတဲ့လဲ။

သူမရဲ့အသည်းနှလုံးက ဝိညာဉ်တွေ ကပြောင်းကပြန်၊ ကျွမ်းထိုး
မောက်ခုံဖြစ်အောင် လုပ်တတ်ပါသတဲ့လား။ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှဘိ။

ပင်လယ်ထက်မှာ နီရဲဖိတ်ဖြာနေသည့် ဝင်လှဆဲနေရောင်ခြည်
ညှို့ ငေးမျှော်နေမိပြန်သည်။

တရိုးရိုးတရဲရဲ အုန်းလက်သံများကို နားထောင်ရင်း အုန်း
မင်းစည်တစ်ခုမှာ ဗိုက်ကပ်တွယ်လျော့ရင်း သူမ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို
လျော့နေခဲ့ပြန်သည်။

အနီး (မလှမ်းမကမ်း) မှာတော့ မမဖွေးဖွေးက အလိုက်သိစွာ
မေးမြော်စောင့်ရှောက်လို့ဖြစ်သည်။

ညကအဖြစ်အပျက်ရဲ့ မဖွယ်မရာကို သူမ ဘယ်လိုပဲဖုံးဖုံး
မိမေကြည်ဦးရော၊ မမဖွေးဖွေးပါ အတန်ငယ် ရိပ်စားမိခဲ့ကြသည်
ပင်သည်။

သူမကို အလွတ်မပေးကြတော့။

ဝေးတမြင်မှ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်၊ ရှဉ့်လည်းစွဲသာ၊ ပျား
လည်းစွဲသာ၊ သူမရဲ့လတ်လပ်မှုကိုလည်း မထိခိုက်စေရပေ။

သူမကတော့ နာကျင်ကြေကွဲနေသည့်ကြားကပဲ အနည်းငယ် ရယ်ပြုံးချင်မိပြန်သည်။

ကမ္ဘာကြီးရေ...။

အနာတခြား ဆေးတခြားတော့ ဖြစ်သွားပြန်ပါပြီ။ အရာရာမှာ ဘာမှ ကောင်းကောင်းနားမလည်သေးတဲ့ သူမဟာ ဦးဦးဖော်ကို ချစ်တဲ့ (ချစ်သည်ထင်ခဲ့)တုန်းကတော့ အအိမ်မပျက်၊ အစားမပျက်၊ နှုတ်ခမ်း အစုမပျက်။

အားကိုးရာတဲ့ဘဝမှာ အကြင်နာပေးသူကို စုပြုံအားကိုး နဲ့ ဆိုးဆိုး၊ ဆယ့်နှစ်ရာသီ သတ်ရနေတတ်တာဟာ အချစ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ကို တစ်ညလေးတွေ ရရှိနဲ့။

ခဏလေးတွေ ရရှိနဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ သတိရ၊ ကမ္ဘာ့ထုံးထုံး သူမအဖြစ်က ရှက်စရာကောင်းလွန်းလှသည်ရော။

မည်သူမှ မသိပေမယ့် သူမတစ်ယောက်တည်း ရှက်ရွံ့ကြေကွဲ မျက်ရည်များက ဝဲတက်လာခဲ့ပြန်သည်။ ရိုးရိုးသားသား သတိ တာပါလေ။

ရွှေမင်းသားလေးပေါ့နော်။

ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါဦး...။

လရောင် ညရောင်ရေးပျူမှာ အမွှေးအမျှင်တွေနဲ့ ထူပျစ်နေတဲ့ ယောက်ျားပီပီသသသူဟာ ရွဲနစ်မွန်းကြပ် တူးခါးနေတဲ့ သူမကို ပွေ့ လိုက်သလား။

ဟုတ်ရဲ့လား အဲဒါ။

အကူအညီလိုသူကို အားပေးကူညီတာလား။

ဒီထက် အဓိပ္ပာယ်ပိုသေးသလား။

ထွေးထွေးကျစ်ကျစ်၊ ချစ်ညှစ်ဖက်ပွေ့ထားတဲ့ သူ့လက် မောင်းများဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အားအင်အပြည့်ဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။

ပြန်လည်တွေးတော မြင်ယောင်ရတာတောင် ရှက်ရွံ့ရှိန်းမြဲ ကြေကွဲရခဲ့ပြီ။

စင်ဒရဲလားလေးကမှ သူ့ချစ်သူအတွက် ရွှေဖိနပ်ကလေး တစ်ဖက် သဲလွန်စချပေးခဲ့သတဲ့။

ဪ... ရွှေမင်းသားကလည်း ဖူးစောင်လေးတစ်ခု သဲလွန်စ ချပေးခဲ့သည်လေ။

တစ်ခန္ဓာလုံး စိမ့်အေးစက်နေသည့် သူမဟာ ရွှေမင်းသားရဲ့ ပွေ့ကျစ်ထွေးဖက်မှုမှာ နွေးထွေးပူရှိန်း အချမ်းတွေလည်း ပျောက်ခဲ့ရ သည်လား။

သူမရဲ့ ရင်ခုန်သံ တခုနဲ့တခုတိုင်းတိုင်းတွေကို သူများ ကြား သွားသေးသလား။ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်ပါတီ။

အယောင်ယောင်အမှားမှား ကွယ်ဝှက်ထားမိသည့် သူမရဲ့ ပါး ပြင်နုနုမှာ သူ့ရဲ့ရင်ဘတ်မွှေးများနဲ့ ရောထွေး ရက်ယုက် စိတ်စက်ပြိုကွဲ ဖွယ်။

အတွေးထဲမှာပဲ ပုလောင်ရှက်ရွံ့ သူ့ရဲ့ဘာတွေက သူမကို အလဲလဲအပြိုပြိုဖြစ်စေသည် မသိတော့ပြီ။

“ဆွတ်ယုံ... ပြန်ကြရအောင်”

တိုးဖွအသံလေးဖြင့် ထွေးယုလက်ကမ်းပေမယ့် သူမ မပြန် ချင်သေးခဲ့။

သူ့ကိုတွေ့ချင်သေးသည်။ အခါတိုင်းက လူစုစုအရပ်ကို ရှောင်ကွင်းမြဲပေမယ့် ယခုတော့ ညမင်းသားကို တွေ့လိုတွေ့ငြား သူမ

ရှာဖွေနေမိတော့သည်။

မမဖွေးဖွေးကတော့ သူမ ခံစားနေရတာတွေကို မသိကျိုးကျွင်။

သူမ ရင်ဖွင့်လိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ နှုတ်ဆက်ချင်တာ

အပြစ်ရှိမလား။

အို ... မမဖွေးဖွေး သူမကို အထင်သေးသွားမှာပေါ့။

မပြောတော့ဘူး။ သည်စဉ် ...

“ကလေးရေ ညစာစားလိုက်ကြရအောင် ... မှောင်ပဲနေပြီ”

ဦးဦးဇော်၏အသံကြောင့် သူမ မထချင်၊ ထချင် ထဖို့ကြိုး

စားမိရသည်။ မမဖွေးဖွေးက လက်ကမ်းပေးသည်။

“သိလား မမ ... နင်း သူ့ကိုမတွေ့ရမချင်း မြို့ကိုမပြန်ဘူး”

အဆုံးအစမရှိသော သူမ၏စကားကြောင့် အိပ်တန်းရှာ
ငှက်ကလေးများဝေးနေသည့် မမဖွေးဖွေးက သက်ပြင်းရှိက်သည်။

သူလည်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့။ သူမ မျက်စောင်းထိုးမိချင်ချင်။

“ဘယ်သူမှန်း မမက သိလို့လား”

“ဘယ်သိမလဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ နင် ဘယ်သွားသွား ငါလည်း မိ
နေသားပဲ။ ဒီကြားထဲ ရည်းစားတွေဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်သေးတယ်
... ဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် လူကြီးသူမတွေကပြောတာ ... မိန်းကလေးများ
သေတ္တာထဲသိမ်းထားတောင် ပိုးဟပ်နဲ့ညားတယ်ဆိုလား”

မမဖွေးဖွေး၏ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့စကားကြောင့် သူမ အနည်းငယ်
ပျော်ရွှင်သွားသလိုလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ... ရည်းစားမဟုတ်ပါဘူးနော် ... ကျေးဇူး
ရှင်ပါ။ နင်းရဲ့အသက်သခင် ... သိလား”

“ပြတ်စွာဘုရား ... နင့်ရဲ့အသက်သခင်က ငါ မဟုတ်ဘူးလား။
နင် ဘာမှမဖြစ်အောင် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်တစ်ကောင်တောင် အကိုက်မခံရ
အောင် အသက်ပေး စောင့်ရှောက်နေတာလေ”

မမဖွေးဖွေးရဲ့စကားကြောင့် သူမက နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြဲ လှလှ
လေး မဲ့ပြဲလိုက်သေးသည်။

“နိုး ... နိုး ... နိုး ... သက်တော်စောင့်ကြီး ညံ့သွားပြီ
... သိလား။ မမ၊ မသိတဲ့ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီး”

“ဟဲ့ သူငယ်မလေး ... သိပ်မကြားနဲ့၊ ဒီကမ္ဘာမြေအကြောင်း
သာ ကုန်အောင်မသိမယ် ... ညည်းအကြောင်းတော့ ငါ အကုန်သိ”
မမဖွေးဖွေးကလည်း ကံကံဆတ်ဆတ်ရှိလွန်းလှသည်။

“ဟုတ်မယ် အားကြီး။ ကဲ ... ဒါဖြင့် ညက နင်းဘာဖြစ်လဲ
... ပြောစမ်း”

ဦးဦးဇော်ခေါ်ရာသို့မသွားသေးဘဲ အိမ်ကလေးရှေ့တွင် အချီ
အချပြောဖြစ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေးခေါင် ...

သူ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဒီဟာလေးနဲ့တော့ စကားလှပြော
နေလို့မဖြစ်တော့။ တော်ကြာ အချိန်မတိုင်ခင် ပေါ်သွားလျှင် ရှေ့လမ်း
စဉ်တွေ ပျောက်ကုန်ရောမည်။

“ကဲ ... တော် .. တော် တက်ဖို့ ... လူကြီးတွေ စောင့်နေပြီ”

သူမတို့ ငပလီရောက်နေတာ တစ်ပတ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။
ဦးဦးဖော်ကတော့ မစောင့်နိုင်လို့၊ စောင့်ခေါ်တာမရလို့ ပြန်
သွားပါချေပြီ။

အခုတော့ ...
ဘန်ဂလိုလေးမှာ သူမတို့သုံးယောက်ပဲ ရှိတော့သည်။
သူမ ဖျော်ရွှင်နေလို့လား။
ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါ။

ဒေါ်မေကြည်ဦးကလည်း ပြန်ချင်လှပါပြီ။ လေယာဉ်လက်
မှတ်ယူဖို့သာ ဟန်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေသည်။

သူမမှာသာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရေကူးလိုက်၊ ပင်လယ်ရှုခင်း
တွေ ကြည့်လိုက်၊ သံတွဲမြို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်တွေကို ကြည့်လိုက်။

သို့ပေမယ့် အားလုံး ရိပ်မိကုန်ကြပါချေပြီ။
သူမကလည်း ဖွင့်ပြောပစ်လိုက်သည်ကိုး။

“သူ့ကိုတွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်နိုင်မယ်၊ နှင်းကျေးဇူး
ရှင် အသက်သခင်ကို နှုတ်ဆက်ဘဲနဲ့ မပြန်သွားနိုင်ဘူး၊ ဒါပဲ ...
မစောင့်ချင်တဲ့သူ ပြန်ကြ”

မချေမငံသူမရဲ့စကားကို ဒေါ်မေကြည်ဦးက ဘာမှမပြော
ပေမယ့် ဖွေးဖွေးကတော့ ပြောဖို့တာဝန်ရှိသေးသည်။

“ညီမလေးရယ် ... နင့်ကောင်လေးကဖြင့် ပြန်များသွားပြီ
လားမှမသိတာ ... အခြေအမြစ်မရှိတာကြီး ကဲ ... အခုနေ မြင်တော့
ရော နင်မှတ်မိမှာလား ... ပြောစမ်း”

သူမ အနည်းငယ် စဉ်းစားတွေဝေသွားသည်မှာ ကမည်း
ကျောက်စာတစ်ချပ်ကို အသေအချာပြန်ကြည့်နေလို့ ဖြစ်သည်။

“မှတ်မိတယ်၊ သူ့မှာ ရင်ဘတ်ဖွေးတွေနဲ့၊ ပြီး ... ရင်ဘတ်
မှာ မွဲသီးလေး”

မမဖွေးဖွေးက (မိန်းကလေးတန်မဲ့) အော်ရယ်တော့ ဒေါ်
မေကြည်ဦးကလည်း ပြုံးတုံတုံ။

“အမလေးဟဲ့ ... ညည်းဟာကလည်း ဘယ်ယောက်ျားလေး
က အကျီရင်ဘတ် ဖွင့်ပြမလဲဟဲ့၊ တော်တော်သေချာတဲ့ ကောင်မလေး
ပဲ၊ ရုပ် ... ရုပ်ကို မှတ်မထားဘူးလား”

သူသွေးတိုးစမ်းပြီး မေးကြည့်သည်မှာ ကောင်မလေးရဲ့
စွဲလမ်းမှုကို မှတ်ကျောက်တင်ချင်လို့ဖြစ်သည်။

သို့တစေ သူကတော့ လက်မှတ်ပျောက်နေဦးမည်ဖြစ်သည်။
“ညရောင်နဲ့ဆိုတော့ ဝါးတားတားပဲ၊ နေ့ဖက်မြင်ရင် မမှတ်မိ
ပေမယ့် ညဖက်ဆိုရင်တော့ မှတ်မိပါတယ်၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်၊ နှာတံ
ပေါ်ပေါ်၊ အာ ... မပြောတတ်ဘူး မမရာ၊ ဒါပေမဲ့ နှင်း သူ့ကိုမှတ်မိမှာပါ”

“ကောင်မပြီ ဒီတစ်ညစောင့်မယ်၊ ဒီညမှမတွေ့ရင် နက်ဖြန်
ပြန်ရမယ်၊ ကိုယ် လေယာဉ်လက်မှတ်သွားယူပြီ

ရည်းစားလည်းမဟုတ် ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ညည်းတို့
အရွယ်တွေ တော်တော်စိတ်ကူးမည်”

အခုညဟာ ငပလီရဲ့ နောက်ဆုံးညဖြစ်သည်။ မမဖွေးဖွေးနဲ့ အစီအစဉ်အရ သူမတို့ မနက်ဖြန်ပြန်ရတော့ပေမည်။

ရင်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့သလို ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သည်။ မမဖွေးဖွေးနှင့် ဒေါ်မေကြည်ဦးကတော့ အိပ်နေကြပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ရင်လည်း အိပ်ရာထဲမှ သူမကို စောင်းပါးရိပ်ခြည် နားထောင်နေကြ ပေလိမ့်မည်။

ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူမ သူ့ကို တွေ့ချင်တာသည် မြင်ချင်တာသက်သက်ပါပဲ။ ငေးကြည့်ချင်တာသက်သက်ပဲ ဖြစ်သည်။

တွေ့ရင်ရော ...

သူမ ရှက်ရွံ့နေမှာလား။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မနေမှာတော့ အသေအချား။

ဘာကြောက်စရာရှိမလဲ နော်။ ဘေးအန္တရာယ်တွေကိုတောင် စွန့်စွန့်စားစား ကယ်တင်ပေးခဲ့သူဟာ သူမကို ဘယ်လိုဒုက္ခမျိုး ပေးမှာ တဲ့လဲ။

သေချာပါသည်။ သူမ သူ့ကိုတွေ့ချင်တာ တွေ့ချင်ရုံသက် သက်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်အရောင်မှ မပါပါ။

သည်စဉ် ... အဝေးတပျမှ
မဟုတ်သေးပါဘူး ခပ်နီးနီးလား။

မလှမ်းမကမ်းမှ ဂစ်တာသံသဲ့သဲ့လေးကို ကြားလိုက်ရသ ညောင်ယောင်။

ညဉ့်မနက်သေးပါ။ သည့်ပြင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးပုံပွဲလေး များကလည်း ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စု လင်းလက်နေချေသေးသည်။

မမဖွေးဖွေးကိုနှိုးပြီး ဒေါ်သွားရရင် ကောင်းမလား။ အသံ ကြားရာဆင်းလျှောက်သွားလျှင် သူမ အတင့်ရဲရာကျနေပေလိမ့်မည်။ သို့ပေမယ့် သူမရဲ့အာရုံထဲမှာ တဖျင်ဖျင်လင်းလက်။ အဲဒါဟာ အနှုမင်းသားရယ်လို့ သိနေထင်နေခဲ့ပြန်သည်။

ညဉ့်ဦးယံပဲနော်။ လူတွေလည်း မအိပ်ကြသေးပါဘူး။ မီးပုံပွဲ တွေနဲ့ ညအလှကို ခံစားသူတွေနဲ့ပဲ အနည်းငယ်တောင် စိုပြည်နေပါ သေးသည်။

ချီကုံချတုံဖြင့် သူမမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်။

ဘယ်သူ့ကို ခွင့်ပန်သွားရမှာလဲ။ လူတွေနဲ့ပဲလေ။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်တရားကိုယ်စီရင်ရင်း သူမ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းလျှောက်သွားမိတော့သည်မှာ အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်နေသည့် သဘာဝ။

သိပ်တော့ပဝေးလှပါ။ လူတွေ မလှမ်းမကမ်းမှာပါပဲ။ လမ်း လျှောက်သူတွေ ကြားထဲမှာပါပဲ။

ငပလီရဲ့ညဉ့်ဦးယံမှာ အထွေးထွေးအယုက်ယုက်နှင့်မို့ လမ်း လျှောက်သူလိုလို၊ ဘာလိုလိုနှင့် ဂစ်တာသံလေးနားသို့ သူမ ရောက်ရှိ ကြားသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် စပို့ရှပ်လက်ရှည်ဝတ်ထားသော ကောင် လေးက ဒေါင်းလေးပြီး ဆံနွယ်များ ဝေ့ဝေ့ယုက်ကြားနေသည်မို့ ရွှေ

မင်းသားဟုတ်၊ မဟုတ် သူမ၊ မသေချာ။

သို့ပေမယ့် ဒီအသံ ဒီဟန်ပါပဲ။ သူမ လူမှားတာလား။ မနှုတ်ဆက်ရလည်း ဘာဖြစ်လဲဗျာ။ ရှိစေတော့။

သို့ပေမယ့် သံမှိုစွဲကပ်ထားသလို သူမခြေလှမ်းတွေက အုန်းပင်လေး (သူ့အုန်းပင်နှင့်တစ်ပင်ခြား)မှ ဘယ်လိုမှမခွဲခွာ။

သည်စဉ် သူ အိုက်စပ်လာရောထင်။ အင်္ကျီချွတ်ပစ်လိုက်တာ မြင်လိုက်ရသည်။

ဟင် ခပ်ဖွေးစိမ်းစိမ်း အသားအရေမှာ အမွှေးတွေက ရှုပ်ယှက်လက်ဖြာ။

ဒါ ... ဒါဆို

သူ ... သူပေါ့

သေချာပါတယ် ... သူ။ သူမ ဘာလုပ်ရမည်လဲ။ သတ္တိတို့က

သူမကိုယ်မှ စွန့်ခွာခုန်ပေါက်ပြေးသွားကြပြန်သည်။

တည်မှီရာအုန်းပင်လေးမှ သူမနောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ပြေးရန် ပြင်ဆင်လိုက်ဆဲ။

“ညီမ”

လှစ်ခနဲ အနားသို့ရောက်လာ။ တားဆီးခြင်းခံလိုက်ရခဲ့သည်။

“ရှင် ... ရှင် ... ”

ရင်ထဲမှာ ကျေးဇူးတင်မှုတွေ၊ နှုတ်ဆက်ချင်မှုတွေ ပြည့်ဖောင်းမွန်းကျပ်နေပေမယ့် သူမနှုတ်မှ စကားတစ်ခွန်းတောင် ရှော့ရှော့ရှု။ ထွက်မလာချေ။

“ကိုယ်က မင်းပြန်သွားပြီမှတ်တာ၊ မပြန်ဖြစ်သေးဘူးလား” သူမနှင့်လက်တစ်ကမ်းမှာကပ်ရပ်ရင်း ကြင်နာစွာ ငုံ့မိုး

လာတော့ ရွှေမင်းသားရဲ့ကိုယ်ငွေ၊ ကိုယ်သင်းရနံ့တို့ သူမဆီသို့ နွေးထွေးနိုးကပ်စွာ လွှမ်းခြုံလာခဲ့သည်။

သူမရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားသည်မှာ သည်ကိုယ်နံ့ကို ရင်းနိုးကျွမ်းဝင်ပြီးမို့ဖြစ်သည်။

အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် သူမ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိသေးသည်။

သူ ... ဘယ်သူလဲ။

“ပြန်တော့မလို့ ကျွန်မတို့ မနက်ဖြန်ပြန်မယ်၊ ရှင့်ကို နှုတ်ဆက်ချင်သေးတာနဲ့”

“ဪ”

စကားစတွေ ပျောက်သွားကြပြန်သည်။ သူမ သူ့ကိုမော့မကြည့်ခဲ့။ သို့ပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ စနောင့်စနင်းရှိနေသည်။ ဒီလူကြီးဟာ ဘယ်ကလဲ။ သူ့ကို သူ့ကိုယ်နံ့ကို သူမ ဘယ်တုန်းက ရင်းနိုးထားမိတာပါလိမ့်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာမှမပြောဘဲ အုန်းပင်လေးအောက်မှာ ငေးကြောင်ဆွံ့အနေမိကြတော့သည်။

တကယ်ဆို စကားတွေ တဖောင်ဖောင်နဲ့ ပင်လယ်ကြီးလောက် ကျယ်ဝန်းလှပနေရမှာ မဟုတ်လား။ သူလိပ်စာ ကိုယ်ပေး၊ ကိုယ့်လိပ်စာ သူမေး ... ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုဖြစ်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား။

ခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အူကြောင်ကြောင်။

သူမ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ အစကတော့ အားလုံးနှင့် အတိုက်အခံပြုပြီး သူ့ကိုသိပ်တွေ့ချင်၊ နှုတ်ဆက်ချင်မိခဲ့ပြီး ယခုတွေ့တော့ ဘာမှမဟုတ်တော့သလို ဖြစ်သွားသည်။

ဘာမှလည်း မေးမြန်းစုံစမ်းချင်စိတ် မရှိတော့။

ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်နော်။

“ဟင်... နေ... နေပါဦး... ညီမက ဘယ်မှာနေသလဲဟင် လိပ်စာ... လိပ်စာလေးတော့ ပြောသွားခဲ့ပါဦး”

သူမ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး လိပ်စာတစ်ခုကို ရေရွတ်ပြလိုက်သည်။ သူမကလည်း ဘောဠိုးဘီအိတ်ထဲမှ လိပ်စာကတ်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ပေးခဲ့ပြန်သည်။

“ကျွန်မ သွားတော့မယ်၊ ကျွန်မကို ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဘဝမှာ ပြောမပြုတတ်အောင် ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျေးဇူးဆပ်ခွင့်ကြိုပါရစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်။

အမှတ်တရပေါ့နော်၊ ကျွန်မရဲ့ဆွဲသီးလေး၊ အထဲမှာ ဓာတ်ပုံပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူမက ဒူးထောက်ထိုင်ချ။ ညွတ်နူးစွာ ဦးချိုကျီး ဂါဝရေမြုလိုက်တော့ တုန်ယင် လှိုက်မော တိုးဖွ။

သူမက သူမအနားမှာ ညွတ်ခွေကျလာခဲ့တော့သည်။

“ညီမရယ်”

အသံအက်အက်ဖြင့် ရှိုက်ညည်းတုန်ခိုက်၊ သူမအသွင်က နတ်ပူးနေသည့်နယ်။

သူမကို ညင်သာစွာ ထွေးပွေ့လာပုံက ကွဲရှုစေတတ်သည့် ကရာဝတ္ထုပစ္စည်းလေးတစ်ခုလို တယုတယ တဖြတ်ကန်းရှိလှသည်။

သူမကတော့ သူ့ရင်ဘတ်ပွေးနုများကြားမှ မှဲ့စိမ်းလေးကို သာ နဖူးနှင့်ထိကပ် စပ်သပ်မှတ်ယူထားတော့သည်။

“တွေ့ကြည့်မှာပေါ့နော်၊ ကျွန်ုပ်ကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ၊ ပြီး

ထူးလည်းလုံးဝန်းတယ်မဟုတ်လား။ အရှေ့နဲ့အနောက်ဆိုတာလည်း ဘေးရာတွေတစ်ခုတည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမှာ၊ ကျွန်မသွားမယ်နော်”

တသသ ဆွတ်ပွေ့ပွေ့လျှောက်နေသည့် သူ့လက်မောင်းများမှ ဣန္ဒြေရေ သူမ နိုးထခဲ့လိုက်သည်။

သူမ သတိမမေ့။ သူမ အငိုက်မမိ။

ဘယ်လောက်ပဲ သတိရသည်ဖြစ်စေ သူမဟာ ပန်းလေး ခပ်ပွင့်ဆိုတာကိုတော့ ဆယ့်နှစ်ရာသီ သတိရနေပါသည်။

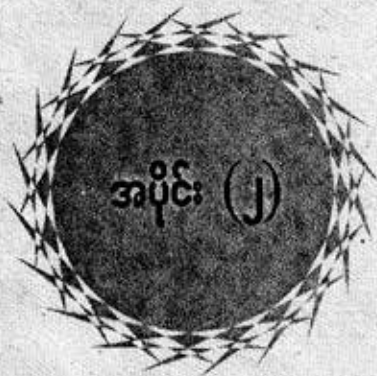
သူမဟာ ခံစားတတ်သော၊ မွေ့မှူးတတ်သော လူသားတစ်ဦးပါ။ အရေထူလှလည်ကြီး မဟုတ်။

သို့ပေမယ့် သူမအသွင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိလှသည်။ အချစ်ဆိုတာကိုလည်း သူမက သေချာစွာ နားမလည်သေးသည်မို့ အနည်းငယ်မျှ စမ်းသပ်မကြည့်ချင်မိပါ။

ပြီး ...

သူမရင်ထဲမှာ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိသည့် ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ကလည်း အစာမကြေ၊ ရင်ပြည့်ရင်ကယ် ဖြစ်နေသေးလို့ဖြစ်သည်။

ပင်အိုလက်မှ တလွင့်လွင့်ခကြရင့်နေသော ရော်ရွက်ဝါ
များသည် တစ်ချိန်ကတော့ ပုရစ်ဖူးလေးများအဖြစ် လောကမှာ ဝင့်ဝါခဲ့ဖူး
ကြပေလိမ့်မည်။

မိုးကောင်းကင်မှ ထိန်းမရသိမ်းမရ ရင့်ပြိုစိုအက်၊ တိမ်ညိုမှိုင်း
တို့ကလည်း ဒီအဖြစ်မတိုင်ကတော့ ဖွေးလှသော တိမ်စိုင့်နုလေးများ
အဖြစ် အဇ္ဈာန်ပြင်ထဲမှာ လူးလွန်းရွေ့လျား ခုန်ပေါက်နေပေဦးခဲ့မည်။

ယုတ်စွအဆုံး ယခုအချိန်မှာ ပျက်စီးယိုယွင်းချွတ်ခြုံကျနေ
သည့်လူ၊ အိမ်ခြေ၊ တိုက်တာ သစ်ပင်များအားလုံးဟာ တစ်ခါကတော့
အသစ်ကျပ်ချွတ်အဖြစ် နုသစ်လှပကျော့မော့ခဲ့ကြဖူးမှာပေါ့။

ဒါဟာပဲ သခါရု

မမြဲသော အနိစ္စသဘောတွေလား။

ခရေပင်ကြီးထက်မှာ ကြွေလွင့်လာသော ခရေရင့်ခရေပွင့်
ကားကားလေးများကို ထွေးယူနမ်းရှိုက်ရင်း ဒေါ်မေကြည်ဦးရင်ထဲမှာ
အတွေးတို့ စိတ္တနစ်ပြိုက်နေမိသည်မှာ။

ဘဝဆိုတာ ကြီးကျယ်ခမ်းနား၊ ပြီးပြည့်စုံနေလျှင် နေပျော်ပြီ
လား။ ပြီးပြည့်စုံသည်ဆိုတာကရော တရားသေ စွဲယူဆုပ်ကိုင်ရသည့်
ခြပ်ရိုသည့်အရာဝတ္ထုတစ်ခုလား။

အနစ်အသားရှိသလား။ ရှိမှာလား။ ရှိခဲ့သလား။

ဘာတစ်ခုမျှ ရေရာသေချာခြင်းမရှိသည့် ကံကြမ္မာခပ်ရိုင်းရိုင်းမှာ မေကြည်ဦးဆိုတာလည်း သစ်ရွက်ကြွေတစ်ခု၊ ခရေရင့်တစ်ခု၊ အိမ်အိမ်အိမ်ဟောင်းတစ်ခုပေါ့။

ပြိုတော့မည်မို့၊ ပြိုတော့မည်ကောင်းကင်အဇ္ဈာမှာ မုန်တိုင်းဆိုတာ အကွယ်အကာမရှိသူကိုမှ ပိုပြီးအထိနာစေတတ်ပါသလား။

မေကြည်ဦးဆိုသည် ပင်လယ်ပြင်မှာ ကုတ်ကတ်လှော်ခတ်နေသည့် လှေနာဝါလေးတစ်စင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

အရာအားလုံး လှပခဲ့ဖူးပါသည်။ နုသစ်သော နှင်းဆီဖူးလေးအဖြစ်။ ဖြူစင်သော နှင်းပွက်လေးတစ်ပွက်အဖြစ်။

မနက်က သူမ ဖေဖေဆီရောက်ခဲ့သည်။

တစ်ခါက မိသားစုအိမ်ကလေးမှာ ဘဝကို အားလျှော့ပြေဖျော့လောကမျက်နှာပြင်တွေကို ခံစားမှုခွဲစွာ ငေးကြည့်လွင့်မျောနေခဲ့သည့် ဖေဖေ။

ဖေဖေ ... သူမရဲ့ဖေဖေ ... ။

သူမကမ္ဘာရဲ့ (သူမနဲ့ကမ္ဘာကြီးရဲ့အကြား) တစ်ခုတည်းသော ဆက်တိုင်းလေး ဖေဖေ။

ဖေဖေဟာပဲ အတိတ်၊ အနာဂတ်တို့ရဲ့ ကြီးမြတ်ခြင်းရုပ်ထူ။ ပစ္စုပ္ပန်မှာတော့ သနားစရာအကောင်းဆုံး ပြယုဂ်ကလေး။

“ဖေဖေ”

တစ်ခါက မွေ့ပျော်ကြည်နူးခဲ့ကြဖူးတဲ့ မိသားစုအိမ်ကလေးရဲ့တံခါးဝမှာ သူမ ကြေကွဲဆွတ်နစ်စွာ ခြေချခဲ့ပြန်ပြီ။

အိမ်ကလေးကတော့ ဣန္ဒြေရင့်ရင့်နှင့် သူမကို မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်မြဲပါ။

ထူးသံပြန်မပေးဘဲ ဖေဖေက မိုတ်ထားသောမျက်ဝန်းကိုသာ ပင့်မကြည့်လာခဲ့သည်။

အိမ်ကလေးရဲ့မျက်နှာစာမှာ အရာအားလုံးကိုဆုံးရှုံးပြီးသော လူအိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ တရားသံဝေဟာ သူမကို စူးရှကျွမ်းလောင်စေပြန်သည်။ ဖိစီးနှိပ်စက်လွန်းနိုင်လှသည်။

ဖေဖေရယ် ... ။

မျက်ရည်များဖြင့်ဖြင့်ဝဲ အံကိုတင်းတင်းကြိတ် သူမ မရင့်ကျက်နိုင်တော့ဘူး။

အနာတရများ ပြည့်သိပ်ခန္ဓာအိမ်က သွေးစက်ပြိုင်းပြိုင်း မွန်းနေလာခဲ့ပြန်သည်။

“ဖေဖေ”

ပါးလှဖြူဖြူနေပေမယ့် စိပ်ပုတီးတစ်ကုံးကို လက်မှာရစ်ရင်းပုတီးစိပ်ပြီးခဲ့သည့် ဖေဖေဟာ တရားမမွန့် အမှန်တကယ် မွေ့လျော်နိုင်ခဲ့ရဲ့လား။

စကားနည်းလွန်းလှတဲ့ ဖေဖေဟာ ဒီကမ္ဘာမြေရဲ့ တစ်ခုတည်းသော သံယောဇဉ်ကြီးကလေးကိုလည်း အခါမရွေး ဖြတ်တောက်ပစ်ဖို့ကြိုးစားနေဆဲပဲ ဖြစ်ခြိမ်မည်။

သူမက ယူလာသည့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးရင်း ... ။

ဖေဖေ (တို့ကနန်းသိတ်ကနန်း) စားနေသည်ကို အားမရစွာ ငေးကြည့်ရင်း ... ။

တစ်ခါက ဆိုက်ကားကိုကျုံးရုန်းနှင်းပြီး သူမတို့ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ ပိန်လီညှိုးခွမ်းလှသော ခြေထောက်

ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပေးနေမိသည်။

ဘဝဆိုတာဟာ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာတတ်ပါသလား။

မဟုတ်သေးပါဘူး။

တစ်ခါတစ်ခါမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂကြောင့် လုံ့လဥဿဟကြောင့် ဘဝတွေဟာ ပေါက်ပြုစုတ်ကွဲ။

လှပတဲ့အိပ်မက်ကလေးတွေ ကြွေလွင့်၊

လှပတဲ့တိမ်ရောင်တွေ ကြွေလွင့်၊

လှပတဲ့သစ်ရွက်တွေ ပန်းကလေးတွေ၊ မိုးစက်တွေ၊ ကြယ်

ပြာတွေ ကြွေတာကတော့ အဆိုးဆုံးအဖြစ်သနစ်။

(၂)

မြို့စွန် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ရဲ့အစွန်အဖျားမှ အိမ်သေးသေးက မိုးရေတွေနှင့် ညှိုးချိုးစို့ခွဲလို့နေသည်။

“အင်း”

မေမေရဲ့ညည်းညူသံက မချီတရိ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ဆယ်နှစ်အရွယ် လူမမယ်ကလေးတစ်ယောက် မေမေခြေထောက်ဘက် ရောက်သွားလိုက်၊ ခေါင်းရင်းနားရောက်သွားလိုက်နှင့် ပျာယာခတ်ရုံမျှ တစ်ပါး။

မိုးတို့က အငြိုးနှင့် အုံးအုံးခိုင်းခိုင်းရွာချလို့ လာနေပြန်သည်။ ဘုရား... ဘုရား... လမ်းပေါ်မှာ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းတွေများ ကျိုးကျနေလော့။ ဓာတ်ကြိုးပြတ်တွေ တက်နင်းမိနေလို့များလား။

ဖွဟဲ့... မပြောကောင်း၊ မဆိုကောင်း။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နာရီလောက်ကတည်းက ဆရာမသွားခေါ်သည့် ဝေဖေဟာ တကယ်ဆို ပြန်လာသင့်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“သမီး... သမီး”

မပီပြင်သည့်စကားလုံးလေးပေမယ့် ပိခင်နဲ့သမီးရဲ့အကြားမှာ ဘာသာစကားတစ်ခုပေမို့ မိမိကိုခေါ်မှန်း သူမ သိရှိနေပါသည်။

အကူအညီတွေ လိုအပ်နေပါသည်။

သူမ သိပါ၏။

သို့ပေမယ့် အရမ်းခိုက်နာပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျနေသေး
မေမေ့ကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီး သူမ ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ။

ညကြီးသန်းခေါင်မှာမှ မွေးဖွားလာချင်သည့် မေမေ့ရဲ့ခိုက်ထဲ
မောင်လေး (သို့မဟုတ်) ညီမလေးကို သူမ ခေါင်းခေါက်ပစ်လိုက်ချင်သည့်
“ခဏလေး မေမေ”

ဝါးဖတ်ခမောက်လေးတစ်လုံးကို ဆွဲဆောင်းပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှာရှိသည့် ဒေါ်ချစ်တို့ကိုသွားခေါ်ပေးဖို့ သူမ ပြင်ဆင်သည်။

မေမေအဖော်ရအောင် ဖေဖေသနားလို့ ခေါ်မွေးထား
ကလေးလေးကို နှိုးပေးရသေးသည်။ လေးငါးနှစ်သားလေးကော ဝေး
ကို ဘာကူညီတတ်မှာတဲ့လဲ။ သို့ပေမယ့် တစ်ယောက်မှ အနားမှာ
တာထက်စာလျှင် လေးငါးနှစ်လေး ငုတ်တုတ်ငိုက်နေဖော်ရတာလည်း
တော်ပေဦးမည်။

“ငထူး ... မေမေအနားမှာ စောင့်နေ၊ အိပ်လည်းမနေနဲ့
မေမေ ခဏလေးနော် ... သမီး ဒေါ်ချစ်တို့ကို သွားနှိုးဦးမယ်”

အိမ်ကလေးအိတ်ခါးကို အသာဟာလိုက်လျှင်ပဲ မိုးရောလေ
ရွဲနှစ်ပြိုင်းရိုင်းနေသည့် လောကကြီးက မည်းမှောင်အေးစက်သော
လက်ကြီးတစ်ဖက်ဖြင့် သူမကို ဝှေ့ဖက်လိုက်သည်။

မိုးထဲလေထဲမှာပဲ ချမ်းကုပ်ကုပ် တုန်ခိုက်ခိုက်ဖြင့် မယိုင်ဆဲ
အောင် သူမ မနည်းလျှောက်ရသည်။

လေတွေက ပင့်တိုက်၊ မိုးက လှိုင့်ရိုက်။

အရေထဲ ဆွဲကိုင်ထားသည့်ကြားထဲမှာ ခမောက်က လွင့်ထွေး
သွားရပြန်သည်။ ဘယ်လွင့်သွားမှန်းကို မသိတော့။

စူးစူးရဲရဲ လေတွေမိုးတွေထဲမှာ သူမ ခမောက်လိုက်ရှာ

အချိန်မပေးနိုင်တော့။ ဒေါ်ချစ်တို့အိမ်သို့သာ အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေး
လိုက်တော့သည်။

“ဒေါ်ချစ် ... ဒေါ်ချစ် ... ဒေါ်ချစ်”

ပိတ်ထားသောခြံတံခါးဝမှ ကုန်းရုန်းအော်ရသည်မို့ သူမရဲ့
အသံစူးစူးလေးက ပိတ်ထားသောအိမ်ထဲထိ မထိုးစွင့်နိုင်ဘူးထင်သည်။
မိုးရိုင်းလေရိုင်းထဲမှာ အိမ်ကလေးက မည်သို့မှ တုတ်တုတ်
မလှုပ်။

“ဒေါ်ချစ် ... ဒေါ်ချစ်”

ခဲနဲ့ကောက်ပေါက်လိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ သို့ပေမယ့်
ဒေါ်ချစ်တို့အိမ်သားတွေ စိတ်ဆိုးပြီး မေမေ့ကို လိုက်မကြည့်မှာလည်း
စိုးရသည်။

ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရ အော်မရ။

မိုးကလည်း သည်းလွန်းလှပါသည်။ သူမ ကျောကုန်းတွေ
မှာ မိုးစက်များက မြားတံများစူးစိုက်နေသလိုလို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း။ သူမမှာ
ဂရုမစိုက်နိုင်။

“ဒေါ်ချစ်”

ငိုသံပါလေးဖြင့် ရင်ကွဲမတတ် အော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်နေပေ
မယ့်လည်း ကမ္ဘာကြီးက နားပင်းနေလေပြီ။

မျက်နှာမရှိ ဂုဏ်သိန်မရှိသူအတွက် အဖော်အလှော်ကလည်း
ရှားလွန်းလှပါသည်။

အချိန်တွေက ကပ်ကမ္ဘာတစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြာညောင်း ပြောင်းလဲ
ကုန်ခဲ့ပြီ။

သူမ အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်။

အိမ်မှာကျန်ခဲ့သည့် မေမေအနားသို့ သူမ အမြန်ဆုံးပြန်
ပြေးရဦးမည်။ ငထူးက ခုလောက်ဆို မေမေခြေထောက်ခေါင်းအုံးပြီး
အိပ်ချင်အိပ်နေမည်။

မိုးရွဲရွဲမှာ တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်၊ ချမ်းပြိုက်ပြိုက်ဖြစ်ပေမယ့်
သူမရင်ထဲမှာတော့ မီးဖိုတစ်ဖို အစပျိုးနေခဲ့ပါပြီ။

(၃)

“မေမေ”

သူမ အိမ်ပေါ်ရောက်သွားတော့ မေမေရဲ့အောက်တစ်ပိုင်း
လုံးက သွေးများဖြင့်ရွှဲနစ်နေသည်။

ခြုံထားသောစောင်ပိုင်းလေး မလုံတလုံအောက်မှာ တစ်စုံ
တရာက လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်။ ကလေးကလေးလား။

“မေမေ . . . သမီးဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ရှိုက်သည်းသံလေးတောင်မှ မေမေက ပေးမလာ။ ငထူးက
လည်း မေမေခြေရင်းလောက်မှ ကန့်လန့်ဖြတ် ကွေးကွေးလေးအိပ်
နေသည်။

ဆယ်နှစ်သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ကမ္ဘာမီးလောင်ခန်းက ဆံခြည်
မျှင်တို့မှအစ လောင်ကျွမ်းနေခဲ့ပြီ။

မေမေကို လှုပ်နှိုးမေးလိုက်။

ပြာအက်အက် ညောင်နာနာအသံလေးနဲ့ တအဲ့အဲ့မြည်
နေသည့် ကလေးလေး (မောင်လေး)ကို လုပ်ဟကြည့်လိုက်၏။

ဘုရား . . . ဘုရား။

ကလေးလေးက မေမေနဲ့ အဆက်အသွယ် ဘယ်မှာပြတ်သေး
လို့လဲ။ တိုးလိုးတစ်လစ်။

မကျန်းမာသောမေမေ့မျှ အားမရှိအင်မရှိနှင့် ကလေး

လေးကို ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် မမွေးနိုင်ခဲ့ဘူးထင်ပါရဲ့။

သူမ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

ညွှန်ကြားချက်တွေပေးပါဦး မေမေ။ ချမ်းရွှေစိုပြိုက်စေသည့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမို့ မိုးတွေရေတွေဖြင့် ရွှေနှစ်နေသော်ငြား သူမ မချမ်းအေးအားခဲ့။

မေမေ၏ တိုးလိုးတစ်လစ်ကိစ္စကို သူမ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိပေမယ့် မေမေ့ကို သနားလှသည်။

သေတ္တာထဲမှ အဝတ်တစ်ခု အပြင်တစ်ဝက် အထဲတစ်ဝက်ဖြစ်နေလျှင် မေမေမကြိုက်။ အခုရော မေမေမကြိုက်ဘူးထင်သည်။ အင်္ကျီလေးတစ်ခုဆွဲထုတ်သလို သူမ ထုတ်ပေးလိုက်တော့မည်။

ပျော့စိချညှိနဲ့နေသဖြင့် မလှုပ်နိုင်၊ တိုးမထွက်နိုင်တော့သည့် ကလေးလေးအား သူမ ညင်သာစွာ ဆွဲယူလိုက်တော့သည်။

အား... မေမေနာတော့မှာပဲ။

သွေးတွေကလည်း ရွှေခနဲ ဟောခနဲ။

သူမ မျက်စိမျက်နှာ ပြာနုမ်းပူလောင်နေချေပြီ။ ကလေးလေးက တစ်ကိုယ်လုံးထွက်လာပေမယ့်လည်း ဝမ်းဗိုက်မှာ ဘာကြီးတွေမှန်း မသိ။ သူမရဲ့လက်တစ်ခုလုံးမှာလည်း သွေးတွေက နီနီရဲရဲ ဖိုဖိုရွှေရွှေ။

ကလေးလေးက မငိုတော့။ ချော အေးစက်နေရှာပါပြီ။ ဒီဒီကလေးချမ်းလို့နေမှာပါ။ မေမေ့ဗိုက်ထဲမှာတုန်းက နွေးနေပြီး အခုကိုယ်လုံးတီးနေရလို့နေမှာပေါ့။ အရေထဲ မိုးတွေကလည်း အဆက်မပြတ် ရွာနေလိုက်သေးသည်။

ရွှေဝကားတပေ

သူမ ကပျာကယာပြေးပြီး သူမရဲ့ကျောင်းအင်္ကျီလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ အနွေးထည်လေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ မောင်လေးကို ထွေးပေးဖို့ဖြစ်သည်။

အနွေးထည်လေးက အနည်းငယ်စုတ်နေပေမယ့် မောင်လေးကို နွေးထွေးသွားမှာပါ။

ကလေးပြီးတော့ လူကြီးကိုကြည့်ရသည်။

“မေမေ... မေမေ... မေမေ”

တဖွဖွခေါ်ရင်း ညင်ညင်သာသာ လှုပ်နိုး၊ မေမေနိုးသွားမှာလည်း စိုးပါသည်။ ကလေးလေးမွေးဖွားလိုက်ရလို့ မေမေ့မျှ အားတွေအင်တွေ ကုန်ခန်းနေရှာသည်လား။

အသက်မျှဦးမျှဦးရှုရင်း ငြိမ်သက်နေသည့်မေမေသို့ သူမ ရှိရှိသမျှ စောင်ပိုင်းလေးတွေသာ ထပ်ရပ်ခြုံပေးလိုက်ရှာပါသည်။

ဖေဖေရေ ပြန်လာပါတော့။ ဆရာမကိုခေါ်ပြီး ပြန်လာပါတော့။ သမီး ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး။

(၄)

တစ်ညလုံးသည်းနေသည့် မိုးများက မိုးလင်းခါနီးလောက်မှ တိတ်သွားခဲ့သည်။

ဖေဖေကတော့ ခုထိပြန်မလာခဲ့သေး။

လမ်းပေါ်မှာ ဆိုက်ကားသံ၊ ကားသံ ဂျိုးဂျိုးကျောင်းကျောင်း များတောင် ကြားနေရပြီဖြစ်သည်။ ဖေဖေကတော့ ပြန်မလာသေး။

သူမ အပြင်လောကသို့ လှမ်းပြုကြည့်လိုက်သည်။

နေလုံးကြီးကို မမြင်ရပေမယ့် ရှေ့တော်ပြေးရောင်ခြည်များက ကမ္ဘာလောကရဲ့ အမှိုက်တိုက်များကို ဆေးကြောသန့်စင်ဖို့ အရှေ့မှ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းမကြီးတစ်ခုလုံးကတော့ ရော်ရွက်များဖြင့် ရောရော ယိမ်းယိမ်း။

ဒေါ်ချစ်တို့အိမ်ဘက်မှ မီးရောင်မြင်နေရပါပြီ။

အိပ်ပျော်နေသည့် (အိပ်ပျော်နေဟန်တူသည့်) မေမေသို့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူမ ဒေါ်ချစ်တို့အိမ်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ယခုတော့လည်း ...

ကြည်စင်နေသည့် မိုးကောင်ကင်က ညတုန်းက ဝုန်းဒိုင်ကြံ ခဲ့သည်မှာ သူ မဟုတ်ခဲ့သလိုလို။

ဖလောင်းဗလဲ နိုင်လွန်းလှသည်။

မိုးမလင်းတလင်း ကောင်းကင်ယံမှာ ကြယ်ကလေးတစ်စ နှစ်စက တည်းတည်းချိတ်နေကြသေးသည်။

“ညထဲကတော့ လာမခေါ်ကြဘူး”

ဒေါ်ချစ်၏ပြစ်တင်စကားကိုနာခံရင်း သူမမှာ ပြန်ပြောစရာ စကားက မရှိတော့။

လူတွေဟာ ဒီလိုချည်းပါပဲ။

ကိုယ့်အပြစ်ကို သူများအပြစ် လုပ်တတ်ကြလွန်းသည်။

မိုးရေထဲမှာ လယ်ကွင်းထဲမှာ အော်ဟစ်နေသည့် ဖားက လေးတွေထက်တောင်မှ ရင်ကွဲသူည့်ခဲ့ရတာ ဘယ်လိုသက်သေတွေနဲ့ သက်သေပြရတော့မှာလဲ။ ရှိစေတော့။

“မယားဗိုက်နာနေရတဲ့ကြားထဲ နင့်ဖအေက ဘယ်ချောင် တိုးပြီး မူးရူးနေရတာတဲ့လဲ”

အိမ်ပေါ်တက်တက်ချင်း အားလုံးကိုဆီးမြှင်နေသည်မို့ ဖေဖေ ကိုမတွေ့သည်နှင့် အပြစ်တင်စကားပြောလာသည့် ဒေါ်ချစ်ပုံစံကြီးကို သူမ မကြိုက်။

“ဖေဖေက သောက်တတ်ပေမယ့် မူးမူးရူးရူး၊ ယိမ်းထိုးမနေ ပါဘူး။ ညကတည်းက ဆရာမ သွားခေါ်တာ၊ လမ်းမှာ ဖေဖေ ဘာ များဖြစ် ...၊ ဖွဟဲ့ ... မပြောကောင်းမဆိုကောင်း၊ ဒေါ်ချစ်အားရင် မေမေ့ ခဏလောက်ကြည့်နေပေးပါနော်၊ ကျွန်မ ဖေဖေနောက် လိုက်”

ပြောပြောပြောပြောနဲ့ သူမပြေးထွက်ဖို့ပြင်ဆင် ဒေါ်ချစ်က သူမကို ဆွဲထားခဲ့သည်။

“နေဦး ... နင့်အမေကို ပြုစုဖို့လုပ်ရအောင် ဟဲ့ ... မြတ်စွာ ဘုရား၊ ကလေးလေးက ခုထိ ချက်ကြိုးမဖြတ်ရသေးပါလား။ ဟင်

... ကလေးက အသက်မှမရှိတော့ဘဲ၊ လုပ်စမ်း... လုပ်စမ်း... ရေခဲအိုး ဟည်စမ်း၊ ဆေးကြောသုတ်သင် ဟဲ့... ဟဲ့ဘက်ပိုင်း ဒေါ်ပုကြီးကို သွားခေါ်စမ်း။ သူက အရပ်ဝန်းဆွဲလေ၊ နေဦး... နေဦး... နင်သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါပဲ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခိုင်းလိုက်မယ်”

ဟင်... မောင်လေး မောင်လေး သေပြီတဲ့။ အား...

ဒေါ်ချစ်အတွက် ထမင်းစားရေသောက် ပြေဆိုနေသော ကိစ္စ အသေးအဖွဲ့ဖြစ်ပေမယ့် သူမအတွက်တော့ ကြယ်ပီစိလေး ကြွေလွင့် သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာတစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ကွဲပြားသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ ခံစားရပါသည်။

မောင်လေး မောင်လေးရေ...

ချမ်းလို့သေသွားတာပေါ့နော်။ သူမတို့ ဆင်းရဲလို့ မောင်လေးက ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတာပေါ့။

မောင်လေးရေ မမမှာရှိသမျှ အဝတ်အစားကောင်းတွေနဲ့ မင်း ကိုထွေးပွေ့ကြိုဆိုခဲ့တာပါ။ မမမှာ ညက အဝတ်တောင် လဲစရာမရှိ တော့ဘူးလေ။ ကိုယ်ငွေ့နဲ့ပဲ ပြန်လည်ခြောက်သွေ့ စိုထိုင်းအေးစက်။

သူမမျက်နှာမှာ မျက်ရည်စက်တွေက ညကမိုးနှင့်အပြိုင်၊ ဖြိုင်း ဖြိုက်လို့ လာခဲ့ကြပြန်သည်။

“ဟဲ့ကောင်မလေး ငိုမနေစမ်းနဲ့၊ ငါ ဒေါ်ပုကြီးသွားခေါ်ဦးမယ်၊ နင် ရေခဲအိုးသာ ဆူအောင်တည်ထား။ တကတဲ ဆန်မရှိ အစားကြီး ညတကည်းက အရပ်လက်သည်ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျော်ကျော် ကျူးကျူး အစိုးရဆရာမကိုများ သွားခေါ်ရသေးတယ်။

ဟိုက်... ဆိုက်ကားခပေးစမ်း၊ ဒေါ်ပုကြီးအိမ်က နည်းနည်း ဝေးတယ်”

ဒေါ်ချစ်၏စကားကြောင့် မနေ့က မပေးဖြစ်သေးသည့် ကျောင်းစာအုပ်ဖိုးကို ဆိုက်ကားခအဖြစ် ပေးလိုက်ရသည်။

“မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော် ဒေါ်ချစ်”

ရေခဲအိုးတစ်အိုးကျိုရင်း မေမေနဖူးလေး ပြေးစမ်းလိုက်၊ ခြေ ထောက်စမ်းလိုက်။

မြတ်စွာဘုရား။

မေမေလည်း ခြေထောက်တွေ အေးစက်နေသည်။ အဲဒီအနား က မိုးယိုကျလို့များလား။ မဟုတ်နိုင်။ မိုးတော့လည်း မယို။

သည်လိုနှင့် ရေခဲအိုးလည်း ပွက်ပွက်ဆူခဲ့ပြီ။ ထမင်းတစ်အိုး လည်း ကျက်ခဲ့ပြီ။ ငထူးက ထမင်းတောင်းနေသည်မို့ ငါးပိလေးကို ပြာပူထဲ လုံးဖုတ်၊ မေမေဆီ ညှော်နဲ့ရောက်လာမှာလည်း စိုးရသေးသည်။ သို့ပေမယ့် ငါးပိလေးမှဖုတ်မပေးရင်လည်း ငထူးအတွက် စားစရာ ဘာမှ မရှိ။ ဆီလေးတစ်စက်နှစ်စက်လေးတောင် ဆမ်းပေးစရာမရှိတော့။

အိမ်မရှိဘဲ ခွေးမွေးလို့များ ပြောရမလား။ ဖင်မနိုင်ဘဲ ပဲ ကြီးဟင်းသောက်သည်လိုတော့ ပြောကြပါသည်။

သနားကြင်နာတတ်သောဖေဖေက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ မိတဆိုး သားလေးကို ကောက်ယူမွေးခဲ့ခြင်းကြောင့် ငထူးဆိုသည် လူသားလေး တစ်ယောက် သူမတို့အိမ်မှာ ခလောက်လေးတစ်လုံးအဖြစ် စိုပြည်နေ ခဲ့သည်။

ပါးစပ်တစ်ပေါက်ဟာ သမုဒ္ဒရာတစ်စင်းဆိုလျှင် သူမတို့ အိမ်မှာ သမုဒ္ဒရာကြီးလေးစင်း ရှိပါသည်။

ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ သူမရယ်၊ ငထူးရယ်ဖြစ်သည်။ ကံဆိုးရှာသူ မောင်လေးကတော့ လူလောကထဲသို့ ခြေကလေးအချ

မှာ ကြမ္မာဆိုးများနှင့် ဒက်ထိုတိုး အဖြစ်ဆိုးလုပ်ပါဘိ မောင်လေးရယ်၊
လောကပြေးလမ်းမမှာ ခြေမချရခင်ကတည်းက ပွဲပြင်ထွက်
ခဲ့ရရှာသူလေးဖြစ်သည်။

“အင်း”

မေမေသည်ညည်းညူသံကို ပထမဦးဆုံးကြားရသဖြင့် သူမ ဝမ်း
သာအားရဖြင့် မီးဖိုထဲမှ မေမေအနားသို့ စွေ့ခနဲရောက်သွားခဲ့သည်။
မီးဖိုခန်း အိမ်မခန်းလိုသာ ပြောရပေမယ့် တကယ်ကျတော့
လည်း နီးနီးလေး (ကြမ်းတစ်ပြေးတည်းသာ) ဖြစ်ပါသည်။

“သမီး ...”

“မေမေ ... ထိုင်မလားဟင် သမီး ရေခန်းအိုးထည့်ထားတယ်
မေမေ ထမင်းစားမလား။ ပူပူနွေးနွေး ဆီဆမ်းထားဖြူး”

မေမေအားရှိအောင် ပြောဆိုနေရပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာ
မောင်လေးရဲ့မျက်နှာ နီနီရဲ့ရဲလေးက တဝဲလည်လည်ရှိဆဲဖြစ်သည်။

“ကိုချစ်ဦးရော ဘယ်သွားလဲ သမီး ... သူ ... သူ ...”

ထထိုင်ဟန်ပြုသည်မို့ သူမ မေမေကို တွဲထူပေးလိုက်သည်။
ရောဂါသည်လေးမေမေမှာ အားနည်းဖြေဖြော့ သွေးထွက်တွေကလည်း
လွန်ခဲ့ဟန်ရှိသည်။

“ကလေး ... ကလေးက ဘာလေးလဲ ... မပိုပါလား”

ယခုမှ အိပ်ရာကနိုးသလို ဝေတေဝါးတာ၊ ယီးတီးယားတာ
ဖြစ်နေသည့် မေမေက မောင်လေးကိုမေးလာတော့ သူမ ညာပြောရုန်း
သိခဲ့ပါသေးသည်။

“ရှိတယ် မေမေ ... မောင်လေးအိပ်နေတယ်၊ ဟိုမှာ ... ထို့

ထောင့်နားမှာ၊ နေ ... မေမေ နေ ... သမီး သိပ်ထားပါတယ်”

မေမေက စောင်ပုံလေးနယ် အိအိစက်စက်ဖြစ်နေသည့်
မောင်လေးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ရှာသော်လည်း မေမေ သိပ်အိပ်ချင်
နေပုံရပါသည်။

အိပ်ချင်တာလား။ သတိမေ့မော့ချင်တာလားလည်း သူမ မသိ။
နှမ်းညှိုးစွာ မေမေ ပြန်ဖိုနိုးသွားပြန်သည်။

ဒီအချိန်တွင် အိပ်ရှေ့လမ်းမပေါ်မှ ဆိုက်ကားတစ်စီးဖြင့်
ဒေါ်ချစ်ပြန်လာသည်မှာ ရေကြီးသုတ်ပျာ၊ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့်
ဖြစ်သည်။ မထိတ်သာမလန့်သာ ရှိလှပါဘိ။

“မေကြည်ဦးရေ ... ဟေ့ မေကြည်ဦး ... လုပ် .. လုပ် ..
နှင့်မအေကို ငါတို့နဲ့ထားပစ်ခဲ့၊ နင့်ဖအေဆီ လိုက်သွား။ နင့်ဖအေ
အရေးပေါ်ခန်းမှာ ဆိုက်ကားရော၊ လူရော ရစရာမရှိဘူးဆိုပဲ၊ နင်တို့
ဘွေငတော့ ဒုက္ခပဲ၊ ဒုက္ခမှ အလုံးလိုက်၊ အရင်းလိုက်”

ဒေါ်ချစ်၏စကားသံကြောင့် သူမ ရှူးနှမ်းကြောင်အသွားဆဲ။
မေမေထံမှ ချောင်းဆိုးသံလိုလို ချောင်းဟန်သံလိုလို ကြားလိုက်ရသဖြင့်
သူမ မေမေဆီပြေးရပြန်သည်။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်ကျွမ်းမြိုက်တော့မည်။

“ဟင် မေမေ ... ဒေါ်ချစ် .. ဒေါ်ချစ် .. ဖေဖေ ...”

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ သွေးစက်လေးပွက်ရင်း ဇက်ကလေးစောင်း
နေသည့် မေမေဟာ သူမတို့အားလုံးကို စိတ်ချသွားပြီတဲ့လား။

မေမေ သူမတို့ကို စွန့်လွှတ်သွားမှန်း မသိခဲ့သော်လည်း သူမ
အံ့ကမ္ဘာကြီးကတော့ တိမ်းစောင်းမောက်ခံ ကျွမ်းပြန်ကျသွားခဲ့ပါချေပြီ။

“မေမေ”

ဆယ်နှစ်သမီးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပြာလဲ့အက်ကွဲ ကြေမှု

နေသည် အသံစူးရှရှုကာလည်း လည်ချောင်းထဲမှ လာသည်မဟုတ်။
သမုဒ္ဒရာအစင်းများစွာကိုကူးဖြတ် သူမရဲ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး
မီးလောင်ပြာကျသွားခဲ့ပါချေပြီ။

(၅)

မေမေရယ်

အဲဒီတုန်းက မေမေနှုတ်ခမ်းမှာ ခိုသီးနှင့်စိုခဲ့တဲ့ သွေးပွက်ရဲ့
အဓိပ္ပာယ်ကို သမီးနားမလည်ခဲ့ဘူး။

သမီး အရမ်းကို ငယ်ခဲ့သေးတယ်။

ချစ်သူရဲ့သတင်းဆိုးကို ကြားလိုက်ရလို့ နှလုံးသားတွေ
ဆောင့်ခုန်ရုန်းကြွဲ လည်ထိဆန်တက်လာလို့ ပွက်ခနဲအန်ကျလာခဲ့တဲ့
မေမေသွေးပွက်ကလေးကို သမီး တန်ဖိုးမသိခဲ့ဘူး။ နှလုံးသားနဲ့ လိမ်းဖိ
သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။

မေမေ ဘာလို့သေမှန်းလည်း မသိ၊ မောင်လေး ဘာလို့သေ
မှန်းလည်း မသိ။

အဲဒီညကကြွေခဲ့တဲ့ ကြယ်ပြာလေးနှစ်ပွင့်ဟာ သမီးရဲ့ပယောက
ကြောင့်လား၊ ဖေဖေကြောင့်လား၊ ဖေဖေကိုတိုက်ခဲ့တဲ့ ကားကြောင့်လား။

သူမရင်ထဲမှာ အဖြေမသိ၊ အဖြေမရှိတဲ့ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်က ယခု
အချိန်ထိ တွက်မရခဲ့ဘဲ ယောင်ချာချာဖြစ်နေခဲ့သည်။

“မေ . . . ထမင်းမစားသေးဘူးလား၊ ပြင်လိုက်ရတော့မလား”

ခရေပင်အောက်မှာ ခရေရင့်ပွင့်လေးများကို (သိမှတ်မဲ့စွာ)
ကောက်ယူနမ်းရှိုက်၊ ချိုးကျနေမိသည့် ဒေါ်မေကြည်ဦးမှာ ဒေါ်ညို
ကောားကြောင့် သတိအနည်းငယ်ဝင်လာခဲ့သည်။

မိုးချုပ်တော့မှာပဲ။

တစ်နေ့ထွက်လိုတစ်နေ့ဝင် တောင်တန်းတွေအပေါ် ကျော်ဖြတ်၊ သံသရာကြီးကတော့ ဘဝတွေမဆုံးမချင်း လည်ပတ်နေတော့မည် ဖြစ်သည်။

အိမ်တန်းရှာငှက်ကလေးများ၏ ကျီကျီကျာကျာအသံလေးများကို နားထောင်ရင်း 'အိမ်' ဆိုသည်ကို သူမ လွမ်းမောသွားမိပြန်သည်။

'လေဒဏ်မိုးဒဏ် ရာသီဥတုဒဏ်ကွယ်ကာပြီး မိသားစုများကို လုံခြုံနွေးထွေးမှုရှိရာနေရာ' တဲ့။

ဒါဖြင့် သူမမှာ အိမ်မရှိပါ။

ဒီ ဦးဘနင်းရဲ့ 'နှင်းပွင့်ရိပ်ဖြူ' ဟာ သူမအတွက် လုံခြုံမှု နွေးထွေးမှုတွေ ဘယ်တုန်းကမှ မပေးခဲ့ဖူးပါ။

ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားလို နဖူးကအမာရွတ်ကိုမြင်တိုင်း မင်းမဟော်ကို တဆွဆွသတိရ သူမဟာ ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားလို ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီလား။

ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်းတဲ့။

ကံဆိုးလို့ ကြမ္မာဆိုးလာခဲ့ရတဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ သူမဟာ သက်ဆိုင်သူတွေအပေါ် အပြီးတွေ့ အာဃာတာတွေ ဝိုင်းပတ်ပါသလား။ ထားရော ထားသင့်ပါသလား။

"မစားသေးဘူး ဒေါ်ညို၊ ကျွန်မ နားလိုက်ဦးမယ်နော်"

ချိုသာညွတ်ပျောင်းနေသည်တော့ မဟုတ်။ သူမရဲ့အသံက ပျော့အိညှိုးချိုးနေသော ခန္ဓာအိမ်မှထွက်လာ၊ ဖြတ်လာခဲ့ရသည်နို့ အားအင်တို့ပျောက်ဆုံးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

"အပြင်ဘက်မှာအေးတယ်နော်၊ အထဲဝင်ရင် မကောင်းဘူးလား"

တွယ်ရစ်နွယ်ဝင်၊ ဒေါ်ညိုရဲ့စကားကို သူမ မတုံ့ပြန်နေတော့ပါ။ အပြုံးပျော့ဖတ်ဖတ်လေးတစ်ခု ခြေချ၊ သူမ ချိုးချိုးကျရာ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

(၆)

ပဏ္ဍာစာရိဟာ လင်သေ၊ သားဆုံး၊ မိဘမောင်ဘွားတွေလည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ဆုံးရှုံးလောင်ခဲ့ရဖူးပါသတဲ့။

ဟုတ်ရဲ့လား... အဲဒါ။

ဘဝရဲ့လောကခံလက်မှ လွတ်မြောက်၊ ပဏ္ဍာစာရိဟာ အခိုက်အတံ့ ရှုံးသွပ်ကျွမ်းခြောက်ခဲ့ဖူးသတဲ့။

ပဏ္ဍာစာရိစာ ဘယ်အရွယ်မှာ အဲလိုဖြစ်တာတဲ့လဲ။

သားနှစ်ယောက် ရခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ အနည်းဆုံး အသက်နှစ်ဆယ်တော့ ကျော်ပေမည်။

ယခုတော့ အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ် လူမမယ်ကလေးလေး တစ်ယောက်ဟာ နှလုံးသားက ပျော့ညွတ်နုဖတ် အခံစားတတ်ဆုံး အရွယ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

“မေမေ... မေမေ... မေမေ” လို့ အကြိမ်ပေါင်း သိန်းသန်း ကုဋေရွေ့တတ်၊ ရှုံးသွပ်သွားခဲ့ပြီလား။ နှုတ်ခမ်းလုံးဝိုင်းလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ကြောင်စိ စားရုန်းလည်းမသိ၊ သောက်ရမှန်းလည်း မသိတော့ခဲ့။

ငထူးဘယ်ရောက်နေသလဲ သူမ မသိ။

သူမ ဘယ်ရောက်နေသလဲ သူမ မသိ။

မေမေ့ရဲ့ သနားစရာရုပ်ကလာပ်ဘေးမှာ ဖက်တွယ်ကျုံးရုန်း

ရွှေဝကားတပေ

ဝေလခမ်းရဲ့ ထံချစ်ထားတင်္ဂီ

၁၆၁

မျက်ရည်များနှင့် ညှိုးချိုးချွတ်ခြုံကျ သူမ ပျော့ခွေးကျနေရပါသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး... ဖယ်ခမ်း”

လူကြီးများက မေမေ့ကို ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ ကြိုးစားကြသည် ထင်ပါရဲ့။ သူမက လက်လွှတ်မပေးခဲ့။

“မေမေ... မေမေ...”

မေမေကြားသာရုံလေး တီးတိုးညင်ဖွ၊ သူမအသံက ရွရွ မြည်မြည်။

မေမေ့ကို မပြင်ဆင်ကြပါနဲ့။

ဟင့်အင်း... မေမေ့ကို မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့။

ညက တစ်ညလုံး မေမေ နာကျင်နိုးညည်းနေခဲ့ရတယ်။

မေမေ အိပ်ရေဝအောင် အိပ်ပျော်နေပါစေ။

ကျေးဇူးပြုပြီး မေမေ့ကို မနှောင့်ယှက်ကြပါနဲ့နော်။

ကျွန်မရဲ့မေမေက နှင်းပန်းလေးတစ်ပွင့်လို သွယ်လှဖြူဖျော့

အလှဆုံး ဖော့ယမင်းရုပ်လေးပါ။

အိမ်လယ်ခန်းမှာ လဲလျောင်းနေရှာတဲ့ မေမေ့ရဲ့နံဘေး

နဖူးလေးမွှေးလိုက်၊ ပါးချင်းအပ်လိုက်၊ ခြေထောက်ကလေးတွေ ထွေးဖျစ်ညှစ်ဆုပ်လိုက်နှင့် သူမ ရှုံးသွပ်လုလု။

ကြယ်ပြာလေးတစ်ပွင့်ကတော့ မြေကြီးထဲ ရောက်သွားပြီ။

သည် မေမေကြယ်ပွင့်လေးကိုတော့ သူမ လက်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး။

ပြုံးယောင်သန်းနေဆဲ အကြင်နာများနဲ့ ပြည့်လျှမ်းပြုတ်သိပ်

နေသည့် မေမေ့နှုတ်ခမ်းလေးဟာ သေဆုံးသွားတာတဲ့လား။

သူမ မယုံကြည်နိုင်။

ရွှေဝကားတပေ

မျက်တောင်ကော့လေးတွေနဲ့ မှေးယှက်ညင်မွလွန်းတဲ့ မေဿ
မျက်လုံးလေးတွေဟာ အသက်မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။

လက်သွယ်သွယ်လေးတွေ

ခြေထောက်သွယ်သွယ်လေးတွေ။

သူမ လှီးဖြတ်ပေးထားလို့ ရှင်းသန့်လှပနေသည့် ခြေသည်း
လက်သည်းလေးတွေ။

အဲဒီအရာတွေအားလုံးက ဒါဟာ သူမရဲ့မေမေဖြစ်ကြောင်း
ကောင်းကောင်းထောက်ခံအားပေးနေချေကြာသည်။

“ဆရာဝန်ခေါ်ပေးပါ။ မေမေပြန်ကောင်းသွားမှာပါ။ ဟို...
ဖေဖေလို ဆေးပုလင်းတွေ တန်းစီချိတ်ပေးလိုက်ရရင် မေမေနေကောင်း
သွားမှာပါ။

ဆရာဝန်ခေါ်ပေးပါ။ သမီးမှာပိုက်ဆံမရှိပေမယ့် သမီး အကြော်
ရောင်းပြီး ပိုက်ဆံရှာပေးပါ့မယ်။ မှန်ရောင်းပြီး၊ ရေခဲချောင်းရောင်းပြီး
ပိုက်ဆံရှာပေးပါမယ်နော်”

ယခုထိ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်၊ သူမ ရူးသွပ်နေခဲ့ပြီဖြစ်မည်

(၇)

မိုးနင်းမျှလေးတွေက သိပ်သိပ်သွေ့သွေ့ ထွေးပွေ့နေသလား။
သူမမျက်နှာပြင်မှာတော့ စိတ္တန်းအိစက်နေခဲ့သည်။ နှင်းရည်များနှင့် အရော
အရောအပြွမ်းပြွမ်းဖြစ်နေသည့် ခရေ့ငှဲလေးများက မျက်နှာပေါ်မှာ၊ ခန္ဓာ
ကိုယ်ပေါ်မှာ။

‘နှင်းပွင့်ရိပ်မြို့’ရဲ့ လက်ဝဲဘက် မျက်နှာစာရှေ့ မြက်ခင်းပြင်
သားမှာ သူမ လဲလျောင်းနေခဲ့သည်။

တစ်ခါတုန်းက အဖြစ်အပျက်များက မျက်ဝန်းမှိတ်တိုင်းမှာ
အထင်းသားပေါ်လာ၊ သွေးစက်ရွှန်းရွှန်း၊ မိုးပြွမ်းပြွမ်းကာလများက
သူမရင်သို့ နှင်းဖွဲ့ကြိတ်ချနေခဲ့ပြန်ချေသည်။

အဲဒီတုန်းက ပဏ္ဍာစာရိလုံခါး ထတီမကပ်အောင် ရူးသွပ်မသွား
အပေမယ့် စားရမုန်းမသိ၊ သောက်ရမုန်းမသိနှင့် ဆယ့်နှစ်ရာသီ မျက်ရည်
ညှည်ရုပ်ထုလေး ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို သူမ ခါးသက်စွာ သတိရနေမိပါသည်။

လူရဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရေက ဘယ်နှစ်ရာခိုင်နှုန်းပါခဲ့သလဲ။ သူမရဲ့
အသွေးအသားအားလုံး မျက်ရည်အဖြစ် ပြောင်းလဲကျွမ်းလောင် အရည်
သက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

သိမှတ်ခဲ့စွာ ကျဆင်းနေသည့် မျက်ရည်ပူများဟာ သူမရဲ့
အလုံးသားတွေ၊ ကလီစာတွေ၊ အသည်းတွေ၊ သရက်တွေအားလုံး
အရည်ပျော်စီးဆင်းကုန်ကြခြင်းဖြစ်မည်။

မျက်ခမ်းတို့ ကျွမ်းလောင်း။

ပါးပြင်မှိုတို့ ကျွမ်းလောင်း။

ခန္ဓာအိမ်တစ်ခုလုံး ကျွမ်းလောင်း။

နှလုံးအိမ်မှာတောက်သည်မီးသည် အလှူညှဉ်းညှဉ်းပူကျွမ်း
အရာအားလုံးကို မီးရှူးမီးပန်းများအဖြစ် ပွင့်ထွက်စေသည်ဟု ထင်
သည်။

သူမရဲ့ခန္ဓာအိမ်မှ (သီတင်းကျွတ်ပွဲတော်လို) မီးရှူးမီးပန်းများ
လင်းလက်၊ ပွင့်ထွက်နေလေရောသလား။

မီးတဖွားဖွား မီးခိုးတအူအူ။

ဖေဖေက ဆေးရုံပေါ်မှာ အရေးပေါ်လူနာ။

မေမေက သူမရဲ့ ကမ္ဘာလုံးကြီးကို အနက်ရောင်ဆေးတွေ

လိမ်းသုတ်ခဲ့။

ဖေဖေဆိုက်ကားကိုတိုက်မိသည် ကားပိုင်ရှင်က ဖေဖေ
တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ပါသတဲ့။

သူမ မတွေ့မမြင်လိုက်ရ။

မိုးသည်းသည်းမှာ ဆရာမခေါ်ရအောင် ကျုံးနင်းသွားနေသည်

ဖေဖေနဲ့ ဆိုက်ကားကလေးကပဲ ကံဆိုးသလား။

အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ တရကြမ်းမောင်းနှင်လာသည် ကိုယ်နဲ့

ကားကပဲ လော်မာရမ်းကားခဲ့သလား။

ကြားထဲကမြေစာပင်များကတော့ မြေကြီးထဲမှာ တကယ့်
မြေစာဖြစ်နေခဲ့ကြရပါပြီ။

“သူ့ဇနီးမီးဖွားဖို့ ဆရာဝန်သွားပင့်ရင်း မိုးသည်းသည်း
တိုက်မိခဲ့တာပါ”

“ဦးလေးတို့ရှေ့ရေးကို အားလုံးတာဝန်ယူပါရစေ၊ ဘာမှ ယူ

၀၀၀

ဆိုသည် ပျားရည်သုတ်၊ ဓားသွားများအကြားမှာ ဖေဖေက
ဘာ? ကျေနပ်ရောင့်ရဲ့ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့တဲ့။

ကောင်းကောင်းမသန်စွမ်းတော့သည့် ဒုက္ခိတမဖြစ်တဖြစ်
အဖေ့ကို လျော်ကြေးများစွာ ပံ့ပိုး ငွေဟာ အရာရာကို စိုးမိုးနိုင်သတဲ့လား။

ကားပိုင်ရှင်ရဲ့ပစ္စက္ခမှာ လူတစ်ယောက်သာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရ
ပေမယ့် အဲဒီကိစ္စနဲ့ဆက်နွယ်ပြီး လူသားနှစ်ယောက် ကြော့လွင့်ခဲ့ရတာ။

လူမမည်လေးတစ်ယောက် နှလုံးသားတွေ ပေါက်ပြုတ်ကွဲ
နွယ်တော့မတတ် ကြေမြည်ချွတ်မြွဲကျခဲ့ရတာတွေ ဘယ်လိုလျော်ကြေး

ပေးဆပ်မလဲ။

သားအဖနှစ်ယောက် သူစိမ့်ပေးထားသော လုပ်ငန်းလေးတစ်ခု
ရဲ့ ရှင်ခန္ဓာတွေ အသက်ရှင်နေပေမယ့် ဇီဝကမ္မရုပ်ကြွင်းတွေ အရှိန်

မပျက် လှည့်လည်ထွက်ဝင်နေရပေမယ့် ...

ဝိညာဉ်တွေ ပြာလဲ့အက်မွှေခဲ့ရပြီ။

နှလုံးသွေးတွေ ထုံထိုင်းဆွတ်နင့်ခဲ့ရပြီ။

အဲဒီပြဿနာအရပ်ရပ်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင်၊ အရှင်သခင်၊ ယမမင်း
အာဏာပါးကွက်သား မိစ္ဆာ။

အဲ့ဒီကားပိုင်ရှင်ဟာ ဆွတ်ယုံနှင်းရဲ့ဖခင် ဦးဘနင်း ဖြစ်ခဲ့
သည်။

(၈)

ကျေးဇူးတင်သတဲ့လား ဖေဖေက။

သန်သန်စွမ်းစွမ်း အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ သွားလေရာရာမှ ချိုင်းထောက်လေးတစ်ဖက်နှင့် ခြေက ဆာတာဆာတာရှိလှသည့် ဖေဖေ ကိုမြင်တိုင်း သူမ ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားကို သတိရမိသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းရဲ့အိမ်မှာ မျက်မှန်တစ်လက်နှင့် အစုတ်အပြုံ ချုပ်နေတတ်သော မိခင်များကိုမြင်တိုင်း သူမ ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားကို သတိရ မိသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းရင်မှာ ချစ်စရာ ဝဝကစ်ကစ်ကလေးငယ်ငယ် များ ဖျော်ရွှင် ရယ်မြူး ဆော့ကစား လက်ကလေးများ ဝေ့ယမ်းနေတာ မြင်တိုင်း သူမ ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားကို သတိရမိသည်။

အသင်ပုဏ္ဏားကြီး... သင်ဟာ ကောက်ကျစ်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသလား။

အသင်... ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည် ကိုင်းရှိုင်းပေးပါသလား။

သူမကတော့ ရတနာသုံးပါးကိုတင်မက အနန္တာအနန္တငါးစီး ကိုပါ လောကပါလတရားတွေကိုပါ ယုံကြည်ကိုင်းရှိုင်းခဲ့ပါသည်။

ယို့ပေမယ့် ဖေဖေကိုမြင်ရတိုင်း သူမရင်တွေ နာကျင်မိသည်မှာ တားမရသေးမီနိုင် ကြေကြေကွဲကွဲရှိလှသည်။

သူစိမ်းဖန်တီးပေးသော ဆေးလိပ်ခုံလေးကတော့ တစ်စတစ်စ အဆင်ပြေလှပါသည်။

သူဌေးမကြီး မဖြစ်လောက်သော်လည်း ကားမစီးရလောက် သော်လည်း သူ့အလျောက်အလျောက်တော့ ကျယ်ပြန့်။ သူမတို့သုံး ယောက်၏ သမုဒ္ဒရာများ ဆန့်ရှုံ့လောက်တော့ လုံလောက်ခဲ့ပါသည်။ ချောင်ချောင်လည်လည် ရှိခဲ့သည်။

ဒုက္ခိတဖခင်ကြီးက ဦးစီးခေါင်းဆောင်။ သူမနဲ့ငထူးက ကျောင်းလည်းတက်ရသေးသည် မဟုတ် ပါလား။

“ကျေးဇူးဆိုတာ တင်တတ်ရမယ်” တဲ့... ဖေဖေက။ ဖေဖေရယ်...။

ပန်းတစ်ပင်ကို ပင်စည်မှ ထက်ပိုင်းချိုးချ၊ ပြီးမှ ရေလောင်း ပေါင်းသင် ရှင်အောင်ပြန်လည်ပြုစုပေးတာကို သဘာဝကြီးက ကျေးဇူး တင်ရမှာတဲ့လား။

အစကတည်းက အဲဒီပန်းပင်လေးကို ခါးမပြတ်စေခဲ့ပေါ့။ ကာကွယ်ခြင်းသည် ကုသခြင်းထက် ပိုပြီးဆေးဖက်ဝင်တယ် ဖေဖေရဲ့။

ကိုယ်တိုင် နစ်မွန်းလောင်မြိုက်နေတဲ့ကြားထဲက သံဝေဂစကား တွေကို တွင်တွင်ဆို။ ရွှေပြည်အေးတရားတွေ တွင်တွင်ဆိုခဲ့တာဟာ ကိုယ့်သမီးရဲ့နုလုံးသားကို ထွင်းဖောက်မြင်နေလို့လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

(၉)

ကျောင်းပြီးသည့်အခါမှာတော့ သူမဟာ ဘွဲ့တစ်ခုတင်မက ဘွဲ့နှစ်ခု၊ သုံးခုကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါပြီ။

မြို့နယ်အလှမယ်ဘွဲ့၊ တိုင်းအလှမယ်ဘွဲ့။

ရှေ့ခရီးတွေဆက်ဖို့တော့ သူမ စိတ်မကူးတော့ပါ။ နှလုံး သားတွေ ချွတ်ခြုံကျနေသည့် အိုအိုစာစာ ဖခင်ကြီးအား အနားယူ စေရဦးမည်။ ငထူးကို လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုး ထောင်ပေးရဦးမည်။

ယခုတော့ ရရှိပြီးသည့် အလှမယ်ဘွဲ့တွေကို ဆေးလိပ်ဖင် စီလုံးလုံးရာမှာ အသုံးချ။ ဆေးစပ်ရာမှာ အသုံးချ။ ဆေးလိပ်လိပ် ရာမှာ အသုံးချ။ ဆေးလိပ်ရောင်းဝယ်ရေးတွေမှာ အသုံးချ။ လက် တွေ့ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်တာလောက် မလှပနိုင်မှန်းလည်း သိခဲ့ရ ပါပြီ။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။

ကံကြမ္မာအကျိုးပေးအရ ပျားအုံတစ်အုံလို ချိုရွှန်းလင်း ပြိုက်စေမည့် သူမရဲ့အလှတရားတွေဟာ တကယ့်အချစ်စစ်ကို ရနိုင် ပါ့မလား။

ပျားပိတုန်းတို့၏ မျက်လုံးများကို သူမ မဝေခွဲတတ်။ ယောက်ျားတွေဟာ ပျားရည်ကြိုက်တတ်ကြပါသလား။

ရွှေဝကာ၊စာပေ

ဝဂ္ဂလစမ်းရဲ့ ထံချင်တာထင်

၁၆၉

ပန်းတိုင်တစ်ခု ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု မပြီးမြောက်မချင်း သူမရဲ့ ပျားရည်(နှစ်ချို့ပျားရည်)နှင့်ချက်လုပ်သည့် ဝိုင်အရက်ကို အသက်ထက် နိသေခံမင် သိမ်းဆည်းရပေမည်။

အထိုက်အလျောက် အဆင်ပြေစီးပျောနိုင်သည့် ဘဝများ အဖြစ် လောကသမုဒ္ဒရာထဲမှာ ရွက်လွှင့်ကြေမှု ကြယ်ပြာလေးနှစ်ပွင့်ကို သူမ တစ်သက်လုံး သတိရနေခဲ့သည်။

“ဖွေးဖွေး...”

မြတ်စွာဘုရား။

ဆွတ်ယုံနှင့်နဲ့ကပ်ရက်အခန်းမှာ သူနေရသည်။ ဆွတ်ယုံနှင့် ထံမှပြန်ပြီး သူ့အခန်းမှာ လဲလျောင်းနေခိုက် ဦးဘရှင်းက ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ငါ့နယ်နော်... နမော်နမဲ့နိုင်လိုက်တာ။

မိမိကိုယ်မိမိကျိန်ဆဲရင်း အခန်းတံခါးကို ဧခုပိတ်လိုက်သည်။

ဦးဘရှင်းသို့ သူ ပြုံးပြုံးပျာပျာကြည့်မိသည်။

သံမဏိပန်းပွင့်ကို တကယ့်ပန်းပွင့်မှတ်ပြီး ဝါးစားချိုးချေ ရင်တော့ ခင်ဗျားနာမောင်းတွေ ကျိုးပဲ့၊ ချွတ်ခြုံကျကျနုနယ်မျှ ပိတုန်း ကြီးရဲ့။

သို့ပေမယ့် အခုလည်း အရေးကြီးတာပါပဲ။

သက်တော်စောင့်လုပ်နေသည့်သူဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်နေကြောင်း ဒီအိမ်သားများ ဘယ်နှယ်သိစေရမှာတဲ့လဲ။

မလွယ်။ ပြဿနာမှ တကယ့်ပြဿနာ။

သူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ မိမိကိုယ်လည်း မြင်ယောင် ကြည့်မိသည်။

နိုင်ငံခြားမင်းသမီးပုံစံ၊ နိုင်ငံခြားမင်းသမီးစတိုင်မျိုး။ ရိုးကြီး

ဂေါင်ဂင်၊ သွယ်သွယ်လျှလျှနှင့် အတုတွေကလည်း ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး ရှိလှသည်။

သူ အိမ်မှာရှိနေသည့် ညီမအကြီး သွယ်မျိုးစုသို့ မေတ္တာ လှမ်းပို့မိသည်။ ခွေးမလေး မချီမဆန်ကြီးတွေ လုပ်ပေးလိုက်တော့ ငါ့မှာ လူတွေ အပိုင်းခံနေရပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ... ဖွေး ဘာကူညီရပါမလဲ”

ကောင်းကျွမ်းမင်းသားစတိုင်နှင့် ခပ်ခိုက်ခိုက်ဦးဘရှင်းကတော့ ဖွေးဖွေးဆိုသည့် ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်မလေးကို ခပ်ရိရိကြည့်။ မြတ်စွာဘုရား သူ ယောက်ျားဆိုတာများ ရိပ်မိသွားလေရောသလား။

သို့ပေမယ့် ဟန်ကိုယ့်ဖိုပဲမဟုတ်လား။ မလုံသည့်အိုး တုတ် မိုးရုံနဲ့ ကွဲပြဲပြနေလို့ မဖြစ်သေး။

ချောမွေ့လှပသည့် သူ့မျက်နှာကို အနုလှပပိုင်လှ စေ့စေ့ကြည့် နေပြန်သည်မို့ သူ မနေတတ်တော့။

အရေးထဲ သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူအောင် စဉ်းစားရချေပြန် သည်။ ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် အဖိုးလိုက် ထွားကျိုင်းနေ ယေမယ့် သူသာ တကယ်မိန်းကလေးအစစ်ဆိုလျှင် ဘယ်သရုပ်ရမှာတဲ့လဲ။ စဉ်းစားရပြန်သည်။

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်ရမှာလား။

လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်ရွံ့ပြရမှာလား။

(စိတ်ထဲမှ) ခေါင်းကို တပွမ်းပွမ်းမြည်အောင် ရေလောင်း ချနေရင်း သူ ဦးဘရှင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေမိရသည်။ ခင်ဗျားက သမင်သားမှတ်လို့ စားရအောင်လာတယ်။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သမင်မှန်း ကျားမှန်း မခွဲခြားတတ်တဲ့လူကြီး။

“ကိုယ် ဆွတ်ယုံနှင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ်ဆွေးနွေး

ချင်ပါတယ် ... မင်းလည်း အကျိုးရှိမှာပါ”

မင်းဆိုလို သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်း။ အဲဒီ 'မင်း'ဆိုတာ သူ့ကို တရားတန်း ချစ်ကြည်စွာ သုံးနှုန်းလိုက်တာလား။ ယောက်ျားချင်းအနေနဲ့ သုံးပြုလိုက်တာလား။ ဘာမှမရေရာ။

“အဲဒါဆိုလည်း အပြင်မှာဆွေးနွေးလို့ရပါတယ်။ ခုလို ဖွေးအခန်းထဲဝင်လာတာကြီးက အမြင်မတော်”

တစ်ဦးတစ်ဦး ကျားချောင်းချောင်းနေကြရသည်မှာ ရယ်စရာကောင်းလှသည်။ သူက ခုတင်နောက်ဘက်မှာရပ်နေသည်။ ဦးဘရှင်းက ခုတင်ရဲ့ရှေ့ဘက်မှာ ရပ်နေသည်။

ခုတင်ကြီးခြားနေသည်ကို စိတ်ပျက်လှသည်ပုံနှင့် ဦးဘရှင်း မျက်လုံးတွေက အိုက်အိုက်စပ်စပ်။

“ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ဖွေး။ လစာတစ်သောင်းပဲ ရတာရော အဆင်ပြေရဲ့လား။ ကိုယ်တို့ဆိုရင် တစ်လ တစ်လ”

စကားပြောရင်း တစ်လစ်လစ်ဖြစ်သွားသည်မို့ ဖွေးဖွေးက ရယ်ချင်သွားပြန်သည်။

ဟုတ်တာပေါ့ ဦးဘရှင်းရယ်။ ငွေတစ်သောင်းဆိုတာ ဟိုတယ်မှာသုံးရင်တော့ ဘယ်လောက်ခံမတွဲလဲ။ တစ်နာရီစာ။

“ဦးက တစ်လကို လစာဘယ်လောက်တောင်မှ ရလို့လဲ။ အများကြီးရမှာပဲနော် ... သူဌေးပဲ”

မိန်းကလေးအစစ်ဆိုလျှင်တော့ ဒီလူကြီး ဝေလည်ကြောင် ဟတ်နှင့် အခန်းထဲမှထွက်သည်ကို လိပ်ပြာလွင့်နေလောက်ပေမယ့် သူက မအူမလည် မိန်းမပုံစံမျိုးပဲ ဖန်တီးလိုက်သည်။

“ရပါတယ်။ လစာရယ်လို့လည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ အစ်ကိုရို

ကတည်းက အပြတ်အစွန်းတွေရဲ့ ရာခိုင်နှုန်းပုံစံမျိုးနဲ့ ကိုယ် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိခဲ့ပါတယ်”

“ဟင် ... ဦးက ပိုင်ရှင်မဟုတ်ဘူးလား။ ဖွေးက အဲဒီပစ္စည်းတွေ ဦးလည်းပိုင်တယ်မှတ်လို့ ဒါဖြင့် အဲဒါ ဆွတ်ယုံနှင်းနဲ့ ဒေါ်မေကြည်ဦးရဲ့ ပစ္စည်းတွေချည်းပဲလား”

မသိချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ထိုးလိုက်သည့်လက်သီးပုန်းက ဦးဘရှင်း၏အရှိုက်တည့်တည့်ကို ထိမှန်သွားပုံရခဲ့သည်။ ဦးဘရှင်းပုံစံက (အနည်းငယ်) ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့၏။

သူ့ရဲ့ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုင်ဖို့ကြိုးစားရင်း ပွေ့ဖက်ဖို့ ဝီရိယထုတ်လာသည်မို့ သူ ကွေ့ရှောင်လိုက်ပြန်သည်။

ခင်ဗျားကို သနားတော့ သနားပါရဲ့ဗျာ။ ယောက်ျားချင်း ဖက်လို့မဖြစ်လို့ပါ။

ဒီပန်းပွင့်က ဆူးတွေကို ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ပျံ့။ အရုပ်ယမင်းကို အတင်းဝါးစားရင် ခင်ဗျားပဲ သွားတွေကျိုးပဲ့သွားမှာ။

အထိတောင်မခံသည့် ဖော့ယမင်းရုပ်လေးအဖြစ် ကဲကဲဆတ်ပြနေရရင်း သူမ တံခါးပေါက်သို့ရှောင်ထွက်ရန် ဦးစုပြန်သည်။

ဦးဘရှင်းကတော့ အံ့ဩနေပြီ။

ဒီကောင်မလေးဟာ ရင့်လှချည်လား။ ငါ့ကိုမကြောက်ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ရှောင်ထွက်ဖို့ပဲ ကြိုးစားနေတယ်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ ကိုယ်နဲ့လည်း ဆိုင်တာပေါ့။ ကိုယ်တို့အားလုံး အချိုးကျခွဲဝေယူရမှာ ဖွေးဆိုင်ချင်လည်း ဖြစ်တယ်”

အဓိပ္ပာယ်ကို နဝေတိမ်တောင်ပြုရင်း တံခါးဆီသို့ရှေ့ရှုချင်

ပေမယ့် ဦးဘရှင်းက တံခါးအနီးမှာ နေရာယူထားသည်မို့ သူ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေခဲ့ပြန်သည်။

“ဖွေးကို မြင်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ ...”

ပြုံးချင်ရယ်ချင်သည့် နှုတ်ခမ်းများကိုဖုံးဖိရင်း သူ ရှက်ရွံ့အိုက်စပ်နေသည့် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိပုံစံလေး လုပ်ပြနေပြန်သည်။

အထိခံလို့တော့ မဖြစ်။

ဗိုအားတစ်ထောင် ထုတ်လွှင့်ထားသည့် သူ့အသားစိုင်းမာကျောကျောများကို ဦးဘရှင်းထိမိလိုက်လျှင် တစ်ခါတည်း ဓာတ်လိုက်သေကြေသွားလိမ့်မည်။ ကိစ္စချောသွားနိုင်သည်။

“ဖွေးကို အဲဒီလိုပဲတာ မကြိုက်ဘူးနော်၊ စကားပြောချင်ရင် အချိန်တွေ နေရာတွေ အများကြီးရှိသားပဲ၊ ဖွေး မိကောင်းဖခင် သားသမီးပါ၊ ဦး အကဲခတ်တတ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ခပ်ညုညု ခပ်ခွဲခွဲပြောရင်း သူ ဦးဘရှင်းကို အကဲခတ်သည်။ ဒီလူကြီး ဘာကိစ္စနဲ့ သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာရတာတဲ့လဲ။ စားဖို့ပါးဖို့ ကိစ္စလည်း မဟုတ်တန်ရာ။

“ဖွေးအခန်းက ကျယ်သားပဲ ဟိုနေရာက တံခါးလား၊ ဆွတ်ပျံ့နှင်းအခန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ထားတာလား”

သေချာပြီ။ သူ အခန်းကိုလေ့လာရအောင် ဝင်လာခြင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် သမင်မှတ်လို့ဝင်လာအပြီး ကျားသစ်မမှန်း သိသမို့ စကားတွေ တောင်ပြောပြောပြော ပြောနေလေရောသလားမသိ။

“မရဘူး သွားချင်ရင် အပြင်ကပဲ သွားလို့ရတယ်၊ အဲဒီတံခါးက အသေပိတ်ထားတာပါ”

“ဖွေးတို့နှစ်ယောက် အတူရှိနေဖို့ကောင်းတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခန်းစီနေရတာတဲ့လဲ၊ သက်တော်စောင့်ဆိုတာ သူ့အတွက် တာဝန်အပြည့်ရှိတာပေါ့၊ ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် ...”

“ဟင် ဦးကလည်း ဒါ အိမ်ထဲမှာလေ၊ သူ့အိမ်ထဲမှာမှ သူ့အတွက် စိတ်မချရရင် ဘယ်နှယ်နေလို့ရပါတော့မလဲ”

သူ့စကားကိုကြားရမှ ဦးဘရှင်းက ခနဲပြုံးပြုံးပြသည်မှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းတော့ မသိ။

“ဖွေး အခုလို အိမ်မှာလာနေတာ ညရေးညတာပါ စိတ်မချလို့မဟုတ်လား၊ ညတာဝန်ပါ ဖွေးမှာရှိတာပေါ့”

သူကလည်း စကားတစ်လုံးမှ အကျူးမခံ။

“အခု ဦးလာပြောနေတာ ဖွေးဒီမှာနေတာ မကြိုက်လို့လား” တိမ်းရင်းရှောင်ရင်းကြားကပဲ သူ့ပခုံးပေါ် ဦးဘရှင်းက လက်တင်မိသွားသည်မို့ သူက ကပျာကယာ ရှောင်ထွက်လိုက်ပြန်သည်။

ခင်ဗျားတော့ နာတော့မယ် ဦးဘရှင်း။

ကျုပ်ကို ယင်ကောင်တစ်ကောင်မှတ်လို့ ပင့်ကူအိမ်တွေနဲ့ ကွန်ယက်ဖြန့်ကျက်နေတယ်။

ကျုပ်က ဓားစကြာလို ခင်ဗျားရဲ့ကွန်ယက်တွေအားလုံးကို ဖြတ်တောက်ရုန်းထွက်၊ ခင်ဗျားပဲ ဘဝပျက်သွားလိမ့်မယ်။

သို့ပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ သူပဲ တရှောင်တည်း ရှောင်တတ်မိတည်း တိမ်းနေရပါသည်။ ရုပ်လုံးတွေ ပေါ်မှာစိုးလို့ဖြစ်၏။

“ဒီလိုမယူဆနဲ့ကလေး၊ ကိုယ်က ဖွေးမနေစေချင်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့ သက်တော်စောင့်လုပ်ရတာ အန္တရာယ်များလို့ ပြောတာပါ၊ မင်း ကိုယ့်ရဲ့ပီအေလုပ်မလား၊ လစာ

တစ်သောင်းခွဲပေးမယ်၊ နေဖို့တိုက်ခန်း ပေးမယ်၊ ရေကန်အသင့်ကြာအသင့်”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ရင်း စိတ်အိုက်နေမိပြန်သည်။

“ဦးက နှင်းရဲဦးလေးအရင်းမဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ဖွေးကို ခြိမ်းခြောက်နေတာရတာလဲ၊ တကယ်ဆို ဖွေးကို ပိုပြီးတောင် တိုက်တွန်းပေးရမှာမဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ ဆွတ်ပျံ့နှင်းကို အထီးကျန်ဖြစ်စေရတာလဲ၊ ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့အန္တရာယ်ထဲမှာ ဦးများပါနေသလား”

ရင်ထဲမှာ ပျာယာခတ်သွားလောက်ပေမယ့် ဦးဘရှင်းစတိုင်က ကူခြေသိပ်မပျက်လှ။

“ကိုယ့်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ဖွေး။ ကိုယ်က နှင်းထက် ဖွေးကို စေတနာပိုမိသွားလို့ပါ။

ဒေါ်မေကြည်ဦးကိုတော့ သတိထားပြီးဆက်ဆံ၊ မြွေပွေးထုံကောက်ကျစ်တဲ့မိန်းမ”

ရှောင်ရင်းတိမ်းရင်း တံခါးပေါက်နေရာက အနည်းငယ် လှစ်ဟာသွားသည်မို့ သူ တံခါးဆီပြေးသွား၊ ဖွင့်လှစ်ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်မှာ ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့အခန်းသို့ဖြစ်သည်။

(၁၁)

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ မမဖွေးဖွေး”

ဂါဝန်ရှည်လေး တလွင့်လွင့်တဖားဖားနှင့် ဗိုလ်မရပ်ကြီးလေထဲလွင့်လာသလို သူ ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့အခန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဦးဘရှင်းရဲ့အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ရရင်ကောင်းမလား။ အကျိုးဆက် ဘာများဖြစ်သွားနိုင်မလဲ။ တကယ်ဆို သူ ပေါ့လျော့လို့ ဖြစ်သွားတာပါ။ တံခါးကို ဆယ်နှစ်ရာသီ ဖိတ်ဆိုထားရမှာ မဟုတ်ပါလား။

“ဦး ... ဦးဘရှင်း ... ”

ရေမချိုးရသေးသည်မို့ အိုက်စပ်ပူလောင် နှာသီးဖျားက ချွေးတွေကို သူမကတော့ ဘယ်လိုထင်သွားသည်မသိ။ “သူ တအားကြောက်လန့်လာသည်ဟု ထင်သွားပုံရသည်။

အိပ်ရာပေါ်မှ ဆတ်ခနဲ ကျိုးရုန်းထလိုက်ပုံက ဒေါသထဖွားဖွားနှင့် ဖြစ်သည်။

“တောက် ... ဒါ လူပါးစတာ၊ နှင်းရဲညှော်သည်ကို စော်ကားတာဟာ နှင်းကို မထိမဲ့မြင်လိုက်တာလဲ၊ နှင်းကိုစော်ကားတာလဲ၊ စိန်ခေါ်တာ”

ဒေါသပုန်ထနေသည့် ဆွတ်ပျံ့နှင်းသို့ကြည့်ရင်း သူကတော့ အဆိုးထဲမှအကောင်းအဖြစ် ကျေနပ်နေမိသည်။

အရာရာမှာ လူတောမတို၊ စိတ်ပျက်အားလျော့နေသည့်

ဆွတ်ပျံ့နှင်းတစ်ယောက် အရမ်းကို ပေါက်ကွဲနေသည်မှာ ကောင်းသောလက္ခဏာတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပေသည်။

စိတ်ဆိုးတာ၊ ချစ်တာ၊ မုန်းတာ အရာအားလုံးဟာ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံမှန်စရိုက်လက္ခဏာတွေ မဟုတ်ပါလား။

သို့ပေမယ့် ဖြေဆေးထိုးပေးရပေဦးမည်။

“ကိုယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆွတ်ပျံ့ရယ်၊ အလကားပါဟာ... ငါဘယ်လိုလဲလို့ သူ လာစုံစမ်းတာဖြစ်မှာပါ”

ပြောသည့်ကြားထဲက ဆွတ်ပျံ့နှင်းကလေး မကျေနပ်သေး။ အသားတွေဘာတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေချေသေးသည်။

“နှင်း ဦးလေးကိုသွားတွေ့မယ်၊ ငွေတွေဘာတွေနဲ့ ဖြားယောင်းသေးသလား၊ အတော်ငွေသုံးကြမ်းတဲ့လူကြီး၊ ဖေဖေရိုကတည်းက ခဏခဏဆုံးမရတယ်၊ ခုတော့ ပြောမယ့်သူ မရှိ၊ ဆိုမယ့်သူ မရှိ... သူ့သဘောပေါ့။

မေ... သူ့စကားတွေ ဘယ်တော့မှမယုံနဲ့ သိလား။ မမကို နှင်း ချစ်တယ်၊ ခင်တယ်၊ နှင်းအနားမှာအမြဲနေ၊ နှင်း ချမ်းသာစဉ် မေ ချမ်းသာမယ်၊ နှင်း ဆင်းရဲရင် မေ ဆင်းရဲမယ်”

မြတ်စွာဘုရား။

မမကို ချစ်တယ်တဲ့။

ကောင်မလေးရယ်၊ အဖြစ်မှန်တွေကို သိတဲ့အခါမှာသာ မင်း

ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ။

“ပြီးတော့ တံခါးကိစ္စကိုလည်းမေးတယ် ဆွတ်ပျံ့ရဲ့ ဒီတံခါးဆီ သုံးလို့ရမရ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆွတ်ပျံ့နှင်း ပို၍မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သွားခဲ့ပြန်

သည်။ ပုံစံလေးက ဆွေ့ဆွေ့ခုန်မှု။

“သွားမယ်... သွားမယ်... ဦးလေးကို ခုပဲ သွားတွေ့လိုက်မယ်၊ ကိုယ့်တူမကို မကောင်းကြံစည်နေတဲ့အထဲမှာ သူပါ စာရင်းသွင်းလိုက်ရမှာလားလို့ သွားမေးမယ်၊ နှင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ သံသယမဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နှင်းလေ ညတိုင်းညတိုင်း အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်နေရတယ်၊ အိပ်မက်တွေထဲမှာ နှင်းက အမြဲသေဆုံးနေရတယ်၊

ခေါင်းတလားထဲမှာ ပိတ်လှောင်မွန်းကျပ်၊ အား... အခုကိုပဲ ခံစားနေရသလိုပါပဲ၊ မမဖွေးဖွေး အိပ်မက်ဆိုတာ ယုံသလားဟင်၊ နှင်းလေ ငပလီကပြန်လာကတည်းက အရမ်းကိုအားငယ်နေရတယ်၊

လူဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ သေချင်စိတ်ပေါက်ပေါက် တကယ်သေရတော့မယ်ဆိုရင် သေမှာကြောက်ရွံ့တတ်ကြတာပဲ၊ နှင်းတော့ တစ်ခါတလေ စိတ်ရှူးပေါက်ပေါက်နဲ့ လုပ်ချင်တာတွေ လျှောက်လုပ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ညည်းညည်းညူညူပြောနေသည်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိလှသည်မို့ တတ်စွမ်းသမျှ အားပေးဖို့ပြင်ရသည်။

“အိပ်မက်ဆိုတာ စွဲလမ်းမှုကြောင့်ဖြစ်တာပါ ဆွတ်ပျံ့ရယ်၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အရာတွေကပဲ ကိုယ့်ကို အိပ်မက်ဖြစ်စေတာပါ၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ မင်းရဲ့အနားမှာ အမြဲတမ်း ကိုယ်ရှိနေမယ်၊ ယုတ်စွအဆုံး သေလို့သေတောင် ကိုယ်သေပြီးမှ မင်းသေရမယ်”

အားကြိုးမာန်တက် ပြောပြနေပေမယ့် ဆွတ်ပျံ့နှင်းကတော့ အားတက်လာပုံ မပေါက်ချေ။

“မဟုတ်ဘူး မမဖွေးရဲ့၊ အပြင်ကအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်တာလွယ်ပေမယ့် အိပ်ထဲကအန္တရာယ်၊ သွေးထဲသားထဲက အန္တရာယ်

ကျတော့ ဘယ်လိုကာကွယ်လို့ ရမှာတဲ့လဲ ... မဟုတ်ဘူးလား။

မပြောစဖူး ရင်ဖွင့်ပြောပြနေသည်မို့ သူ ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့ သဘောထားကို လျစ်လျူရှုမရတော့။ အကျိုးအကြောင်းသိရအောင် စုံစမ်းမေးမြန်းရတော့သည်။

“အိမ်မှာ ဒေါ်မေကြည်ဦးနဲ့ ဦးဘရှင်းပဲရှိတာ။ ဆွတ်ပျံ့က ဘယ်သူ့ကိုမသကာတာလဲ ... ကိုယ့်ကို ကြိုပြောထားပါဦး။ မသကာ တဲ့ အကြောင်းရင်းလေးတွေလည်း ယုတ္တိရှိမရှိ ဆုံးဖြတ်ရအောင် ကိုယ်သိထားမှ ဖြစ်မယ်မဟုတ်လား။”

သူ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပြော၍ မဖြစ်တော့ပေ။ သူမက အရမ်း ခံစားနေရသည် မဟုတ်ပါလား။ ပြီး သက်တော်စောင့်ပီပီ သိသင့် သိထိုက်တာတွေလည်း ကြိုတင်သိရပေဦးမည်။

“အကြောင်းမဲ့ထင်တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ မမရယ် ... ဦးလေးကျတော့လည်း ဦးလေးပေမယ့် သိပ်အားမကိုးရဘူး။ သူက ငွေ အမြဲလိုနေတယ်မဟုတ်လား။ နှင်းသာသေသွားရင် သူ အမွေရမှာပေါ့ ... ဦးလေးအရင်းကြီးဟာ။ နှင်းရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ ဦးလေးက နှင်းရဲ့ ခေါင်းတလားကိုကြည့်ပြီး အမြဲတမ်း တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်ခဲ့တယ်။”

ကြေကြေကဲ့ကဲ့ စိုးစိုးရိမ်ရိမ်လေး ပြောနေသည်မို့ သူ စိတ် မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သို့ပေမယ့် အိပ်မက်ဆိုတာ အိပ်မက်ပဲမဟုတ် လား။ သတိတော့ ထားရပေမည်။

“ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါန်ရောက်တတ်သတဲ့ ဆွတ်ပျံ့ရယ် ညည်းအနားမှာ ငါ အမြဲတမ်းရှိနေပါမယ်။ နေ့ရောညရော အဲ ... စို့ အသေပိတ်ထားတဲ့တံခါးကို ဖွင့်ထားရရင်ကောင်းမလား။ ဖွင့်လို့ ပိတ်လို့ရအောင် လုပ်ထားမယ်လေ။ အရေးကြုံလာရင် လာလို့သွားလို့

ရအောင်ပေါ့။”

“အရေးကြုံမှတော့ မမရယ် ... နှင်း သေနေရောပေါ့။”
အတိအကျ အသေအချာ ယုံကြည်ရေရွတ်နေသည့် သူမ သို့ကြည့်ပြီး ဝေးခေါင် အနည်းငယ်တောင် စိုးရိမ်လာခဲ့သည်။ သူမ စိတ်တွေ ပုံမှန်မဟုတ်ရဲ့လား။ တတ်ကျွမ်းသူဆရာများနဲ့တော့ ပြကြည့်ဖို့ လိုမည်ထင်သည်။

“နှင်းရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာလေ မဆွတ်ပျံ့နှင်း အသက် ၁၈ နှစ် သို့ပြီး စာရေးထားတယ်။ ခေါင်းတလားက ထူးထူးဆန်းဆန်း ပန်းရောင်၊ ပြီးတော့ ပန်းရောင်နှင်းဆီပွင့်တွေနဲ့ နှင်းတစ်ကိုယ်လုံး ပြည့်ပိတ်ဖောင်း ကျင်လို့”

မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် သူမကို စိတ်တွေပေါ့ပါးလွတ်မြောက် စေဖို့ သူ ကြိုးစားရပေဦးမည်။

“ဟ ကောင်မလေးရ ... အဲဒါ ညည်းအိမ်ထောင်ကျမလို့ ... သိလား။ အိပ်မက်ကျမ်းတွေမှာ ပါတယ်လေ။ ပန်းရောင်ဝတ်စုံတွေ၊ ပန်းရောင်ပန်းပွင့်တွေ အိပ်မက်မက်ရင် အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ် ... တဲ့။ အခု ညည်းက ပန်းရောင်ကိစ္စချည်းပဲ အိပ်မက်မက်တာဆိုတော့ သေချာပြီ။”

တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ ... သေဘေးကြုံချင်ကြုံမယ်။ ဒါပေမဲ့ လွတ်မြောက်မယ်။

စိတ်ချပါ ညီမလေးရယ် ... ညည်းကို ညည်းရဲ့ချစ်သူရင်ခွင် ဆီ အရောက်ပို့ပေးပြီးမှ ငါ့တာဝန်ပြီးဆုံးတယ်လို့ ယူဆမယ်။”

“ချစ်သူ ... ကျွန်မရဲ့ချစ်သူ ... ဟုတ်လား ... ဘယ်သူလဲ”
သူမရဲ့ နဝေတိမ်တောင်အမေးကြောင့် သူ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်

ရိုက်၊ နောက်သို့ လဲကျပြုလိုက်ရသည်။

“အောင်မယ်လေး ညီမလေးရယ်... ငါသိမလားဟ၊ တစ်ခု တော့စိတ်ချ... ညည်းဘဝမှာ အခြေတကျ စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာ မဖြစ်မချင်း ငါ ဘယ်တော့မှ စွန့်ခွာထွက်မသွားဘူး၊ ညည်းမှာ အန္တရာယ်တွေကင်းရှင်းပြီလို့ယူဆမှ ငါ ငါ့လမ်းငါဆက်လျှောက်မယ်”

“ကတိနော် ကတိ၊ မမဖွေးဖွေး ကိုယ့်စကားကိုယ်မှတ်ထားနော်”

“မှတ်ပါတယ်၊ မှတ်ပါတယ်၊ ညည်း ငါ့ကို သေလုအောင် မုန်းတောင်မှ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေပွန်အောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့မှာပါ”

သူ့အပြောမှာ ညွတ်နူးစိတ်ချမ်းသာသွားရောထင်။ ဆွတ်ပျံ့နှင်းက သူထိုင်ရာကုလားထိုင်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး သူ့ပခုံးပေါ်လက်ဝှာင်လိုက်သည်။

ပြီး သူ့မျက်နှာကို သူမရဲ့လက်ဖဝါးလေးနဲ့ ဖျစ်ညှစ်ဆုင်ကိုင်လိုက်တော့။

မြတ်စွာဘုရား။

ခက်တော့နေပါပြီ ညီမလေးရယ်။

အချစ်စိတ်တွေနဲ့ ဖောင်းဖောင်းပြည့်ကျပ်နေတဲ့ အရင်ကျားကြီးကို အသက်သွင်းဖို့ မကြိုးစားလိုက်ပါနဲ့။

လူ့အကျင့်၊ လူ့သိက္ခာတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်တင်းထားတင်းထား မင်းလက်ဖဝါးနုလေးတွေရဲ့အတွေ့မှာ ငါဟာ ရူးသွပ်ကျွတ်လွတ်သွားလိမ့်မယ် ထင်တယ်။

ဦးဘရှင်း အခန်းထဲဝင်တုန်းက ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်ကြတက်ခဲ့ရသည် ဝေးခေါင်ခမျာ ယခုတော့ မျက်စိမျက်နှာတွေ

နီရဲထူအမ်း ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည်ကြီးသဖွယ်။

“မမက အရမ်းရှက်တတ်တာပဲနော်၊ နှင်းက မျက်နှာလေး မော့ယူလိုက်တာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုကြီးဖြစ်သွားတာတဲ့လဲ၊ ဒါဆို မမရည်းစားရရင် ချစ်သူရရင် ဘယ်လိုနေပါ့မလဲဟင်၊ အရှက်လွန်ပြီး သေသွားမှာပဲနော်”

တေမိမင်းသားနယ် စကားတို့ဆွံ့အ။ သူမလက်ထဲမှ မိမိမျက်နှာကိုသာ အသာရုန်းထွက်ယူလိုက်ရသည်။

ရှင် မရှိလို့ ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး... ရှင်ရှိမှပဲ ဒုက္ခရောက်တော့တယ်။ ဘာတဲ့ ... ဖွတ် မိကျောင်းဖြစ်၊ မြစ် မချမ်းသာဆိုတာ”

သူမမှ စကားမဆုံးသေး။ အသည်းလှိုက်အူလှိုက် ကိုယ်ကို ယိမ်းထိုးလှုပ်ငင် ရယ်မောနေလိုက်သည့် ဦးဘရှင်းပုံစံက ဇော်ကား လွန်းလှသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူမ ဦးဘရှင်းကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားပစ်ချင်သည်။ အချဉ်နဲ့တောင်မတို့ဘဲနဲ့ ဖြစ်သည်။

ထူးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ဦးဘရှင်းကို ကြည့် နေသည်။ ကျစ်လျစ်သောခန္ဓာကိုယ်နှင့် သွေးအေးသောသတ္တဝါလေးနဲ့ သူကတော့ ဒေါ်မေကြည်ဦးလို သွေးမဆူလွယ်။

ဦးဘရှင်း အရယ်လက်စသတ်သည်အထိ သူမတို့ အောင့် အည်းစောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ ကျားကြီးတစ်ကောင် ရယ်မောနေသည် ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

အတန်ကြာမှ သူက ပြုံးဖြဲဖြဲစတိုင်ဖြင့် ခပ်ခိုခိုပြောလာခဲ့သည်။

“နေစမ်းပါဦး ဒေါ်မေကြည်ဦးရဲ့ ... တဆိတ်ဗျာ ... မဏ္ဍပ် တိုင်တက်တာ စော့များစော့နေသလားလို့၊ စောင့်ဦးလေ ... စောင့် လိုက်ဦးလေ ... ခင်ဗျားစီမံခန့်ခွဲချင်ရင် ရှေ့လ ၂၆ ရက်၊ နိုဝင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့ထိ ဆိုင်းလိုက်လေ၊ အဲဒီတော့မှ အကြံအစည်ကောင်းရင် ခင်ဗျားအကြံအစည်တွေ အောင်မြင်ခဲ့ရင်ပေါ့လေ၊ ခင်ဗျားစီမံသမျှ ကျွန်တော် နာခံလိုက်ပါမယ်၊ အခုတော့ ခဏလေးသည်းခံလိုက်ပါဦးနော်၊ တစ်ခုတော့ပြောလိုက်ပါရစေ ... မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိတဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့အကုသိုလ်တွေနဲ့ ခင်ဗျားဇာတ်သိမ်းသွားခဲ့ရင် တော့လည်း...”

(၁၂)

“ဦးဘရှင်း ကျေးဇူးပြုပြီး ခေတ္တထိုင်ပါဦးရှင်”

ညဉ့်ခန်းရဲ့ ပန်းရောင်နင်းဆီပွင့်တွေ ဝေသာမင်းမူနေသည် ပန်းအိုးနံဘေးမှာ ဒေါ်မေကြည်ဦးထိုင်နေသည်။ သူ့ဘေးမှာတော့ ခေတ္တ အလည်ရောက်ရှိနေသည် ထူးကျော် (ငထူးလေး)။

ရာရာစစ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တွေကများ မတန်မရာ။ ကိုယ့်ဒေါသကို ကိုယ်မျှိုသိပ်ရင်း ဦးဘရှင်းက ဒေါ်မေကြည်ဦးရဲ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆို”

သူကလည်း ခပ်ရင့်ရင့်ပင်။ စီးကရက်မီးခိုးများပင် အကွင်း လိုက် မှုတ်ထုတ်နေသေးသည်။

“နေ့လယ်က သင်(၁)ကို ကျွန်မရောက်ခဲ့တယ်”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

ဦးဘရှင်း၏ မထီမဲ့မြင်ပုံစံကြောင့် ထောင်းခနဲကြွတက်လာ သည့် ဒေါသများကို သူမ အလျင်အမြန် မျှိုချလိုက်သဖြင့် လည်ချောင်း ပင် ကွဲလှမတတ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

မျက်နှာဖြူလိုက်ပါတီ ဦးဘရှင်းရယ်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို အလုပ်ဖြုတ်တယ်၊ ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မတို့ လုပ်ငန်းတွေ တိုးတက်မလာဘူး၊ မြေကြီးထဲနစ်ဝင်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။

ဟန်ပါပါပြောရင်း ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည့် ဦးဘရှင်းကို ဒေါ်မေကြည်ဦးကတော့ တဟုန်းဟုန်းလောင်ကျွမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင် ... ဒါ ကျွန်မကို မတော်မတရား စွပ်စွဲလိုက်တာပေါ့၊ ကျွန်မ ဒီအလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူးရှင် ... သိရဲ့လား၊ ရှင်သာ ငွေတွေ မတရားသုံးစွဲ၊ သူဌေးဖြစ်ချင်နေတာ မဟုတ်လား။ မယားငယ်ရဲ့သားကများ လူပါးဝလို့”

ညောင်မြစ်တူးတော့ ပုတ်သင်ဥပေါ်ချေပြီ။ ဝုန်းခနဲ ထလိုက်သည့် ဦးဘရှင်းက ဒေါ်မေကြည်ဦးအနားသို့ စွေခနဲ ရောက်လာပေမယ့် သူထက်လျင်မြန်သည့်ငထူးက ကြားမှဝင်ရပ်လိုက်ခဲ့သည်။

ငထူးကတော့ ခပ်အေးအေးပါပဲ။ နှာသီးဖျားမှာတောင် ချွေးမစို့။ သူ့စရိုက်က သွေးအေးစရိုက်ဖြစ်သည်။

စပို့ရှပ်နှင့် တောင်းဘီတွင်းမှ ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သံချောင်းသံခဲသဖွယ် သန်မာလှပါဘိ။

“ဦးဘရှင်း ... လက်မပါနဲ့လေဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း အနည်းအပါးတော့ ထိန်းချုပ်ဦးမှပေါ့ဗျာ၊ လက်ဖက်ကောင်းစားချင်ရင် ပလောင်တောင်တက်နဲ့ရတယ်ဆိုလား။ စိတ်ရှည်စမ်းပါဗျာ ... ခင်ဗျားခြေလှမ်းတွေလည်း သိပ်တော့မဟုတ်နဲ့ပေါ့ဗျာ၊ လယ်ပြင် ဆင်သွားသလို သွားသွားကြီးပေါ်နေတယ်ဗျာ ... သိပ်ကြည့်မကောင်းဘူး”

ဒီတစ်ခါ မျက်လုံးပြူးရသူကတော့ ဦးဘရှင်းဖြစ်ပြီး သူတို့နောက်မှ ဧည့်ခန်းခန်းသီး လှုပ်သွားသည့်အခါမှာတော့ ဧည့်ခန်းထဲရှိ လူစုံလူကုန် မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ကြရတော့သည်။

(၁၃)

ဆွတ်ယုံနှင်း ... နော်။

ပထမဆုံး ခင်ဗျား စိတ်ချမ်းသာပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

ဆောင်းဦးညတစ်ညကို ကျွန်တော်မေ့မရဘူး။

ကြယ်ကလေးတစ်စ၊ နှစ်စနဲ့ မည်းမှောင်အေးမြလွန်းတဲ့ လှေပြာညမှာ ကျွန်တော် ငေးမောနစ်မြောနေခဲ့တုန်း (ကျွန်တော်လည်း စိတ္တဇခရီးသည်ပါပဲ။) ညရဲ့နတ်သမီးလေးတစ်ပါး ရေစပ်ကို တလွှားလွှား ပြေးလွှားသွားနေခဲ့တယ်။ နောက်က ကားတွေ လိုက်နေတဲ့အတိုင်းပဲ။

နောက်လှည့်ကြည့်လိုက် ... ပြေးလိုက်။

နောက်တော့ ငှက်စင်ရော်လေးလို ခုန်ပေါက်ပျံဝဲ ရေထဲကို တဖွမ်းဖွမ်းပြေးသွားလိုက်တာများ အားတောင်ကျမိပါရဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ အူယားဖားယားပြေးလိုက်ရတာ ပြိုင်မြင်းများက ဆုန်ပေါက်နေသလိုပါပဲ။ ဒီကြားထဲက မမိခဲ့ဘူး။

ထက်ကြပ်မြင်လိုက်ရလို့သာ မှန်းဆရော်ရမ်း၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုဖမ်းမိတော့ ခင်ဗျားက ပျော့ဘိနစ်မွန်းနေခဲ့ပြီ။

လူ့ဘဝဆိုတာ ဗြဟ္မာပြည်ကအပ်တစ်စင်းနဲ့ လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်းဆိုဖို့ ခဲယဉ်းလောက်ကုန် ယဉ်းလှပါသတဲ့။ (ခဲယဉ်းလို့ တော်

တော့တယ်နော်။ လူပြည်မှာ လူတွေ ဖောချင်းသောချင်းပဲ။)

အလကား နောက်တာပါဗျာ။ ခင်ဗျားပျော်မလားလို့။ ရခဲ တဲ့လူ့ဘဝမှာ နေတတ်ရင် မြတ်ပါတယ်ဗျာ။

အရုံးတွေ၊ အမြတ်တွေ စိတ်ဝင်စားရင် အလည်လာဖို့ စိတ် ခေါ်ပါတယ်။ ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းတစ်ခွင် အနံ့လိုက်ပို့ပေးမယ်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက် အလည်လာဖို့ ကျွန်တော် လေးစားစွာ စိတ်ခေါ်အပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

ယေလီလာသလို တပြုတမကြီး လာခဲ့ကြပါ။ ကျွန်တော် ပုန်းနေ အဲ... စောင့်ကြိုနေပါမယ်။

ခင်ဗျားလာရင် လာ၊ မလာရင် ကျွန်တော်လိုက်လာရပါလိမ့် မယ်။

စကားပုံလည်း အရှိသားဗျာ။
ယောက်ျားကြိုက်တော့ အင်း... အဲ။

တစ်ပတ်အတွင်း အရောက်လာခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားလိပ်စာ မှန် တယ်မဟုတ်လား။

ကျန်းမာပါစေ
ဝေးခေါင်

စာလေးတစ်စောင်ကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ဖတ်ရင်း တခစ်ခစ် ရယ်နေမိခဲ့သည်။ မမဖွေးဖွေးကတော့ ပြုံးတုံ့တုံ့။

“တော်တော်အနောက်သန်တဲ့ ကောင်လေးပဲ”

မမဖွေးဖွေး၏မှတ်ချက်ကို ကြားရတော့ သူမက မခံချင်။

“မမဖွေးဖွေးက သူ့ကိုမြင်လို့လား ... ကောင်လေးတဲ့။

ကောင်လေးမဟုတ်ပါဘူးနော်။ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းပါ”

“ဒါဖြင့် ကောင်လေးမဟုတ်လည်း ကောင်ကြီးပေါ့ဟယ်”

“အာ ... မမဖွေးဖွေး မကောင်းဘူးဗျာ ... ဆိုးတယ် ဆိုးတယ်။ အဲလိုခေါ်တာ နှင်း မကျေနပ်ဘူး ... သိလား။ လျော်ပေး လျော်ပေး ... ပြန်လျော်ပေး”

ဖွေးကတော့ နှင်းရဲ့ ရယ်မြူးမှုနဲ့ ရုပ်ကလေးကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်ရင်း ကြောင်အအစတိုင်။

“ဘာလို့ ဂုဏ်သရေရှိရတာလဲ။ ညည်းဖြင့် ဘယ်နှစ်ခါ ဆုံ ဖူးလို့လဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘုမသိဘုမသိ ဘာလို့ စွတ် အထင်ကြီးရတာလဲ။ ဒီကောင်လေးကတော့ နာတော့မယ်”

ခရေပင်လေးအောက် ခုံတန်းမှာထိုင်နေသည့် ဆွတ်ပျံနှင်းက မြင်ခင်းပေါ်မှ ဖွေးဖွေးဆီ မကျေနပ်လေး တိုးကပ်ဖိဖိပြီး ထိုင် လာခဲ့ပြန်သည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ကောင်မလေး။

ငါက ညည်းနဲ့ အမြဲတမ်း ပဝါတစ်ကမ်းမှာ နေခဲ့ပါတယ်။

အေးလေ ... ညည်းကာလည်း မိန်းကလေးအစစ်မှတ်လို့ ငါ့ အနားမှာ တိုးဝှေ့ဖိကပ်ခဲ့တာပဲ။ ဘယ်သူမှမှ အပြစ်မရှိခဲ့ပါဘူး။

“မဟုတ်ဘူးလေ မမဖွေးဖွေးရဲ့။ ကဲဗျာ ... နှင်းကို ရေထဲ က သူ့ဆယ်ခဲ့တယ်။ ဘန်ဂလိုထိ အဝေးကြီးပျံ့နော်။ ပထမ မှောက်တမ်း တယ်။ နောက် ပွေ့ချီတယ် ... ရိုးသားလိုက်တာဗျာ”

“အမယ် ... ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေလိုက်တာ။ ညည်း ငါးချဉ်သည်ကြီး ရိုးသားမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိ”

စကားနိုင်လွှဲလေးက ပျော်စရာ။ ပျော်နိုင်ပါစေ ညီမလေးရယ်။

မင်းပျော်ဖို့ပဲ ငါ ဖန်တီးနေတာပါ။ ပြီး သူမရင်ထဲမှ သံယောဇဉ်ထုထည် များလည်း သိရတာပေါ့။

“သိတာပေါ့နော်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ငယ်ငယ်ကြီးကြီး မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ပေါ် ရိုးလား၊ မရိုးလား သိတယ်ရှင်၊ နှင်းကို ပွေ့ချီလာတဲ့ သူ့လက်ကလေးတွေလေ တကယ်ပါပဲ ဖြူဖြူစင်စင်”

“အသားဖြူတာကိုပြောတာလား”

ဒါက သူ တမင်တကာ ရိုလိုက်ထေ့လိုက်သည့် စကားဖြစ်သည်။

“အာ ... ဒီမမဖွေးဖွေးကြီးကိုပဲ၊ သူ့ကိုပြောရတာ သိပ်ငုပ်တာပဲ အသားဖြူတာမဟုတ်ဘူးပျ၊ အသည်းဖြူတာ အသည်းဖြူတာ”

“ဒါနဲ့ညည်းပြောတော့ အမွေးချည်းပဲဆို၊ အသည်းဖြူမဖြူ အမွေးတွေ ဖယ်ကြည့်တာလား”

ဆယ့်နှစ်ရာသီ စိတ်ညစ်တတ်သည့်ဘဝကို အားလျော့အဆိုးမြင်တတ်သည့် ကောင်မလေး။ ယခုကျတော့လည်း ပါးကလေး ဖောင်းဖို့၊ ပါးချိုင့်လေးထင်အောင် ရယ်မောနေခဲ့သည်။

ဪ... ရယ်တတ်သေးသားပဲ ကောင်မလေးရယ်။

တော်သေးတာပေါ့။

သို့ပေမယ့် ကောင်မလေး တွန်းထိုး ရိုက်ပုတ်၊ ရယ်မောနေသည်က သူ့အတွက်တော့ ဒုက္ခ။

သစ်ငုတ်တိုကြီးမဟုတ်သည်မို့ ဒီလောက်ချစ်ဖို့ကောင်းသည် ချစ်သူမလေးကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှိုက်ပစ်ချင်စိတ်က သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်တော့မတတ်။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်၊ လက်သီးကိုဆုပ် အီလည်လည်ရပ်

ကြီးကို သူမ မမြင်စေဖို့ ထပြေးရရင်ကောင်းမလား။

“သိတယ်ပျ သိတယ်၊ နှင်းလေ သေတုန်းက သေချင်ပေမယ့် ခုရထဲမှာ တကယ်လည်းနှစ်သွားရော သေရမှာကြောက်လိုက်တာလေ၊ နှင်းတာကိုပျ၊ အသက်ရှူလို့လည်း မရ... သေရမှာ မလွယ်ပါလားပျ၊ အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးသေရရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့နော်၊

အဲ... အဲလို တအားကြောက်လန့်နေတုန်း အပေါ်ကိုလည်း ပြန်တက်လို့မရ လှိုင်းတွေကဆွဲခေါ်၊ နှင်းက ရုန်း အဲလို... အဲလို နှင်းကျစ်ခါးသည်း အား... ရေနှစ်ရတာ မလွယ်ဘူးပျသိလား၊ မမဖွေးဖွေး သေချင်စိတ်ပေါက်ရင် ရေထဲတော့ ဆင်းမသေနဲ့... သိလား၊ တခြားနည်းပဲ စဉ်းစား”

“အေးပါ... အဆင်မသင့်ရင် ဖင်ပူးတောင်းကြီးပေါ်ပြီး ထဘီ တွေဘာတွေကျွတ်... မနိပ်ပါဘူးဟာ”

သူမ သူ့ကို ထပြန်ရိုက်ပြန်ပြီ။ ရယ်ရယ်မောမော ပြုံးပြုံး ခိုခိုဖြစ်သည်မို့ တဒဂ် စိတ်ချမ်းသာနေမှန်း ခန့်မှန်းလို့ရလေ၏။

“အဲဒါလေ နှင်းကိုသယ်လာတာ ကလေးလေးတစ်ယောက် လို့ပဲပျ၊ ကလေးကိုချီနည်း ချီလာတာ... သိလား။

ပြီးတော့ အဲဒီတုန်းကလေ နှင်းက ဘန်ဂလိုနားနီးလို့ ချပေးလိုက်တော့ နှင်းက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်၊ အဟိ... သူ့လက်ကို ဆွဲနမ်းရှိုက်ခဲ့သေးတာပျ”

“ငပေါမ”

သူက ချစ်စနိုးဖြင့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ခေါ်လိုက်ပြန်တော့ သူမက သွားကလေးများပေါ်အောင် ရယ်ပြုံးနေခဲ့ပြန်သည်။

“မပေါဘူးပျ၊ အဲဒီတုန်းက သေရမှာကြောက်လို့ အရမ်းရှင်

ချင်နေတုန်း သူကယ်လိုက်တော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့၊ မချိုမဆန့်ကြီး ကျေးဇူးတင်နေမိတာလေ။

အဲလို တစ်ခုခုမှ မလုပ်လိုက်ရရင် နှင်း နောင်တရနေမိမှာ ခုတော့ အဲဒါပြန်တွေးမိတိုင်း သိပ်စိတ်ချမ်းသာမိသလိုပဲ။

လူကြီးလူကောင်းလေးက နှင်းကို ဘာမှအခွင့်အရေးမယူသလို ဘာမှလည်း မမေးဘူးဗျ။ ကဲ ... မမဖွေးဖွေးသာ အဲဒီကောင်မလေး နေရာမှာဆို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ... ကဲ”

“ဟ ... ဒီလောက် ပေါ့ကြောင်ကြောင်ကောင်မလေးကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ပင်လယ်ထဲ ရေစိမ်ထားလိုက်မှာပေါ့၊ ဆားရည်စိမ် တညင်းသီးလေးဖြစ်သွားအောင်”

“ကဲ ... အခု သူက လိုက်လာမယ်တဲ့ နှင်းတို့က သွားလည်ရရင်ကောင်းမလား၊ သူလာတာ စောင့်ကြိုလိုက်ရင်ကောင်းမလား၊ အကြံပေးပါဦး မမဖွေးဖွေးရဲ့”

လက်ရှိဘဝကိုမေ့လျော့ပြီး လောလောဆယ် ပစ္စုက္ခပြဿနာကိုပဲ ဖူးပင်ပင်ရှိနေသည့် သူမကို ဝေးခေါင် ကြင်နာစွာကြည့်မိသည်။ မေတ္တာငတ်နေရှာတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

သူ့အပေါ် ကြင်နာယုယမဲ့သူတွေအပေါ်မှာ တွယ်တာတတ်ရာ သူလေး ဖြစ်သည်။

“ဦးဦးဇော်ရော ... ညည်းရဲ့ဦးဦးဇော်ကို မချစ်တော့ဘူးလား” ဆင်အိပ်ရာ ဆိတ်နိုး ဖြစ်နေရင်လည်း မတတ်နိုင်။ ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့ ပင်ကိုနှလုံးသားကို သူ သိချင်မြင်ချင်နေမိသည်။

ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေရာမှ သူမပုံစံလေးက နှင်းပန်းလေး တစ်ခက် နေလောင်ခံလိုက်ရသည့်သဖွယ်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ညီမလေးရယ်။

ငါ့ကိုက လျှာရှည်လိုက်မိတယ်။

“ဦးဦးဇော်ကိုလည်း သတိရတာပေါ့၊ သူ မလာတော့ဘူးနော်၊ တစ်ဖက်သတ်သံယောဇဉ်ထားရတာ ပင်ပန်းလှပါတယ် မမဖွေးဖွေးရယ်။

မမက နှင်းကို ဗလောင်းမလဲနိုင်တယ်လို့ စွပ်စွဲတာပေါ့နော်၊ နှင်း ကိုဝေးခေါင်ကို သတိရတာက ခင်ရုံသက်သက်ပါ။ သူက နှင်းရဲ့ အသက်သခင်လေ၊ ဖြူလည်းဖြူစင်တယ်၊” နှင်းကို သူက ညီမလေး တစ်ယောက်လို့ပဲ ကြင်နာသနားမှာပါ”

အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်းမှားနေပြီ ကောင်မလေးရေ၊ ဝေးခေါင်ဆိုတဲ့ကောင်ကမှ မင်းကို သေလုမတတ်ချစ်တာ။

“လူသားအချင်းချင်း ရိုးရိုးသားသားလည်း ကြင်နာသနား လိုရတယ်မဟုတ်လား မမရယ်၊ နှင်း မသိဘူး ... နှင်း သူ့ကိုသတိရတာ ရိုးသလား၊ ဆန်းသလား မဝေခွဲတတ်ပါဘူးဗျာ”

“နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပေါ့ ညီမရဲ့ ... ဦးဦးဇော်နဲ့ ကိုဝေးခေါင် ဘယ်သူ့ကို ပိုသံယောဇဉ်ရှိသလဲ ... စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ငါကတော့ ညည်း အခြေကျရင် စိတ်အေးရတာပေါ့၊ စိတ်ချရတော့တာပေါ့”

သူ့စကားတွေကြောင့် သူမ ငေးမောနေတော့သည်မှာ အနားမှာ သူ့ရိုမှုန်းတောင် သတိရပုံမပေါ်တော့။

“စဉ်းစားကြည့်တယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ခံစားရတာလောက် မပြည့်စုံပါဘူးဗျာ၊ နှင်းတော့ ဦးဦးဇော်မျက်နှာကိုလည်း မြင်နေချင်တယ်၊ ကိုဝေးခေါင်ကိုလည်း လာစေချင်ပါတယ်၊ သူ တကယ်လာမှာလားဟင် ... နှင်းကို ညာတာလားမသိဘူး”

“ကဲ မချော ... အဲဒီကိစ္စ အသာထား၊ ညည်းသူငယ်ချင်းရဲ့

မင်္ဂလာဆောင်ကို သွားရဦးမယ်မဟုတ်လား။ ခြေထောက်ကျိုးတာကို အကြောင်းပြပြီး လူ့လောကကြီးကို ညည်းကွေ့ရှောင်နေတာ ကြာပြီ လူဆိုတာ လူ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆင်ပြေစွာ နေထိုင်ကြရမှာပဲ။ က ... ထ ... သွားဖို့ပြင်ကြစို့။ အခု တို့တွေစကားများနေတာနဲ့ ရှစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်။ ကိုးနာရီမှာ စမှာလား။ တစ်နာရီလောက်ဆို လုံလောက် ပါတယ်နော်။ ကျုပ်က ပြင်စရာမလိုတော့ပါဘူး။”

“သိပါတယ် ... မမက အိပ်ရာထကတည်းက ပြင်ပြီးဆင်ပြီး သားကြီးကို”

အဲလို ပလာစတာရုပ်ကြီး ထုံးသုတ်ထားသလိုမျိုး ငြီးတတ်၊ လိမ်းတတ်ခဲ့အောင် ဘယ်နှစ်ရက်သင်ခဲ့ရတယ်မှတ်သလဲ ကောင်မလေး ရယ်။

မင်းအတွက် ငါလေ ...

(၁၄)

သင်သည် သာယာလှပသော လမ်းမတွေပေါ်မှာ သိပ်ပြီး ချစ် စရာကောင်းအောင် ချစ်သူလေးကိုတင်ပြီး ကားမောင်းဖူးပါသလား။ သင့်ကမ္ဘာကြီးကို အလျားကျယ်ကျယ် ဆွဲဆန်ချင်မိပေလိမ့် မည်။

အရာရာမှာ စနစ်တကျ သတိရှိထားသော ဝေးခေါင်ကတော့ သူမရဲ့ကားကလေးမှာ ချို့ယွင်းချက်ရှိမရှိ အသေအချာ ဆန်းစစ်ခဲ့ပါ သေးသည်။

ဥပမာ ကားဘရိုတ်ကောင်း၊ မကောင်း။ တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ကြံထားမှု ရှိ၊ မရှိ။

ကောင်မလေး ပြောပြချက်တွေထဲမှာ ကောက်ချက်ဆွဲရလျှင် တော့ သူမရဲ့ဖေဖေသေဆုံးရတာ မရိုးသားဘူးမဟုတ်လား။

ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ကြွေမြည့်နေရသည့် ကောင်မလေးကို သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် မြူတစ်ခြည်စာမျှ မဖြစ်စေလို။ သူမရဲ့အန္တရာယ် ဟူသမျှ ရင်နှင့်ဆီးတားပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

သူ့ရဲ့နံဘေးမှာ သတိအနေအထားလေးနှင့် သူမက စီးနင်း လိုက်ပါခဲ့သည်မို့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။

ကောင်မလေးရဲ့ဘဝဟာ မငြိမ်းချမ်းရှာပါလား။ နတ်သမီးရုပ်လေးစာစ်ရုပ်လို သိပ်ပြီးလှပလင်းလက်လွန်းသည့်

သွတ်ပျံ့နှင်းသို့ မြတ်နိုးကြင်နာစွာကြည့်ရင်း သူမပျော်ရွှင်ဖို့ သူ စကားတွေ ပြောရချေဦးမည်။

“မင်္ဂလာဆောင်မှာ ရှိရှိသမျှလူတွေကတော့ ညည်းကို မနာလိုဖြစ်ကြမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဟ ... ညည်းက သိပ်တောက်ပနေလိုက်တာမှ တာဝတိံသာ ဦးမာယကြီးရဲ့ သမီးကျနေတာပဲဟာ”

ကားကို မနှေးမမြန်မောင်းရင်း လူစည်ကားရာရပ်ကွက်မှ သူမကို ဝေးခေါင် နောက်ပြောင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမရဲ့ သတိအနေအထားလေး ကျေပျက်သွားစေဖို့၊ ပျော်ရွှင်သွားစေဖို့ပါပဲ။

“အမယ် ... နှင်းက ဘာတွေဝတ်ဆင်လာလို့လဲ၊ နှင်း မကျေနပ်ဘူး ... သိလား။ မမဖွေးဖွေးက နှင်းဆင်တာ ဘာလို့မဝတ်သလဲ၊ သူမှာ အဝတ်အစားဆိုလည်း လေးငါးစုံလေးပဲ ဝတ်နေရတယ်”

“အောင်မာ ... အဲဒါ တစ်စုံတစ်စုံ ဘယ်လောက်ဈေးကြီးတယ်မှတ်လဲ”

တကယ်လည်း ဈေးကြီးပါသည်လေ။ နိုင်ငံခြားမကြီးတွေလို ဖက်ရှင်ကတ်တလောက်ထဲမှ ဒီခိုင်းတွေ ရွေးချယ်ဝယ်ခြမ်းထားခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သူ့ညီမ သွယ်မျိုးစု ရွေးဝယ်ပေးလိုက်ခြင်းတွေ ဖြစ်သည်။

“ထားပါ ... ဒါပေမဲ့ နှင်းဝယ်ပေးတာကျ ဘာလို့လက်မခံသလဲ”

သူ ရယ်ပြုံးမိချေပြန်ပြီ။ လက်ခံလို့ဖြစ်မလား ကောင်မလေးရဲ့။ ဒီအဝတ်တွေ ငါက ဘယ်နေရာသွားဝတ်နေရမှာလဲ။ ညည်းရဲ့ သက်တော်စောင့်လုပ်တုန်း အခိုက်အတန့်လေး ဝတ်ရမှာကြီးကို။

“အခုလည်း ကြည့် ... သူ့မှာ ဘာရွှေငွေမှ မရှိဘူး။ နားကပ်ကတော့ ထားပါတော့ ... နားပေါက်မရှိလို့ ကျန်တာတွေလည်း ဝတ်ပေးလို့ မရဘူး။ မုန်းတယ် သိလား ... မမဖွေးဖွေးကြီးကို”

မုန်းတော့ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။ အမုန်းစကားဆို နားစွန်နားဖျားကြားရတာတောင်မှ ဖျားချင်လွန်းလို့ပါ။

“ရွှေငွေမဝတ်လည်းဟာ မိန်းကလေးဆိုတာ ဣန္ဒြေဆင်ရင် ယဉ်ပြီးသားပါ”

ဒါက သူမအပေါ်မှာ ဝေးခေါင် အနိုင်ပိုင်းကြည့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ယဉ်မယ် ... အားကြီးကြီး။ သူ့ပုံ ကလန်ကလားကြီးနဲ့”

“အမယ် ညည်း ကျုပ်လှတာကို မနာလိုမရှိပါနဲ့။ ကဲ တို့နှစ်ယောက်လမ်းထွက်ရင် လူတွေက ဘယ်သူကိုပိုကြည့်လဲ ပြော”

ဟုတ်လည်းဟုတ်ပါသည်။ သိပ်လှပသော သွတ်ပျံ့နှင်းကို အရင်ကြည့်ကြတာဖြစ်ပေမယ့် သူမရဲ့နံ့ဘေးမှ ကျောက်တိုင်ကြီးဆိုမှာသာ လူတွေရဲ့အကြည့်က အဆုံးသတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ သူမရယ်မောတော့ချေပြီ။

“အဲဒီမမဖွေးဖွေးဟာလေ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ လူတွေက မမကိုကြည့်မှာပေါ့ ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်အရပ်ရှည်နေတာကြီးကို၊ ပြီး ဝတ်လိုက်ရင်လည်း မော်ဒယ်ဂဲလ်တွေထက် တောင် စတိုင်က ဖိုက်သေးတယ်။ မြန်မာမိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ထတီလည်း တစ်ထည်မှမရှိဘူး”

မြတ်စွာဘုရား။

ဒီကောင်မလေး ဘယ်လိုသိပါလိမ့်။

သူ မသိတုန်းများ သူ့သေတ္တာခိုးမွေ့ထားရင်တော့ ပြီးပါလေ
ရော။

မိရိုးပေးပေမယ့် သူ မိရိုးထဲမှာ မထည့်ပါ။ သူ့အထက်အစားများ
လုံခြုံမှုရှိစေရန်အတွက် သေတ္တာတစ်လုံးတောင်းပြီးသာ ထည့်ထားခဲ့ပါ
သည်။ ပြီး သေတ္တာသော့ကို (ဝက်ရှူးပြန်သူပမာ) သူ့လည်မှာ ကြိုးနက်
ကလေးနှင့် ဆယ်နှစ်ရာသီ ဆွဲထားခဲ့ပါသည်။

ဒါက Top Secret တွေမဟုတ်လား။ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်
ချက်တွေဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ... ညည်း ကျုပ်အခန်းထဲဝင်ပြီး ကျုပ်သေတ္တာတွေ
များ မွေ့လေရောသလား။ ကောင်မလေးနော် ... အဲလို စပ်စပ်ရစု
ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မကြိုက်ဘူးသိလား”

သူ့ရှုတင်းတင်းဖြင့်ပြောတော့ ကောင်မလေးက သူ့ကို ပန်း
ဖက်ရင်းချောသည်။

သူ စောချွေး ယုံရပါချေပြီ။
နဂိုထဲက မိတ်ကပ်တွေကို ထုံးသုတ်သလို သုတ်ထားရသည်
မို့ အိုက်ရစပ်ရတဲ့ကြားထဲ ယခု ကောင်မလေးက ပွေ့လိုက်ဖက်လိုက်
ဆိုတော့ သူ အကြီးအကျယ် မျက်လုံးပြူးရပါချေပြီ။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ... ငြိမ်ငြိမ်လိုက်စမ်း ကျုပ်ကားမောင်း
နေတယ်။ အာရုံတွေပြားလို့ မရဘူး”

ခပျော်ရွှင်စွာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရင်း မင်္ဂလာဆောင်သို့ သူတို့
ရောက်ခဲ့ကြပါပြီ။

ခမ်းနားလှပသော အဆင်အပြင်များဖြင့် ကိုယ်ပိုင်အိမ်မှ
ကိုယ်ပိုင်မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုက သူတို့ရလေ တွေ ငြိမ်းချမ်းအောင်ပဲ

လှပငြိမ်းချမ်းလွန်းပါသည်။

သူကတော့ သူ့ရဲ့ ပန်းရောင်ဒေဝီလေးကိုသာ ဖေးဖေးမမ၊
ယုယုယယဖြင့် အရိပ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပန်းရောင်ဝတ်စုံလှလှလေးမှာ လှပလွန်းသလို ဝတ်ဆင်
ထားသော စိန်ပွင့်လေးများကလည်း ပန်းရောင်နုနှင့် ရောပြွမ်းကာ
တစ်သားတည်းကျနေတော့သည်။

လည်တိုင်ကျောမှာ နော့ခါရစ်ခါ သွယ်တန်းနေသည့် စိန်
ပွင့်လေးများနေရာမှာ သူ ဝင်ရောက်နေချင်မိသည်။

ကလန်ကလားကြီးနှင့် အတွေးများနေသည့် သူ့အဖြစ် သူ
ရယ်ချင်မိပြန်သည်။ အချစ်ဆိုတာ အရာရာတို့ နန္ဒ့လှပစေချေတော့
တာပဲနော်။

ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သူတွေနှင့် ပျားပန်းခတ်နေသည့်ဘေးမှာ
သူကတော့ သူမရဲ့အရိပ်ကလေးပဲဖြစ်ခဲ့သည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

ကောင်မလေးစာစ်ယောက်က မအောင့်နိုင်မအည်းနိုင် မေးချ
လိုက်တော့ သူမ အဖြေရကျပ်ချေပြီ။

“အဲဒါ ကျွန်မသက်တော်စောင့်” လို့ ပြောလျှင် လူတွေအားလုံး
ရယ်မောကြမှာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်တော်စောင့်ဆိုတာရှိတော့ မိမိရဲ့အသက်
အတွက် မိမိ မစိုးရိမ်ရတော့ဘူးပေါ့နော်။

ဆန်သောလက် မကွေးခင်၊ ကွေးအောင် ဖန်တီးလို့မရတော့
ဘူး ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ပိခံအပါ၊ ကျွန်မ နေကောင်းသွားရင်၊ အမွေ

တွေကိုလွှဲပြီးရင် လုပ်ငန်းတွေကိုဦးစီးဖို့လေ”

သူမရဲ့အဖြေကြောင့် လူအများက အနည်းငယ် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ကြသည်။ အထင်နည်းနည်းကြီးသွားကြပြီဖြစ်မည်။

လှပသောရောင်စုံမလေးများက သူမကို လာရောက်ခေါ် ငင်ကြပြန်သည်။ သက်တော်စောင့်ပီပီ သူမသွားရာ အရိပ်လိုက်ပီ ပါလိုက်လျောနေချင်သော်လည်း...

“မမ ... ခဏ ဒီမှာကျန်ခဲ့ ထိုင်ခဲ့ဦး။ သူငယ်ချင်းတွေကို သွားပြီးနောက်ပြောင်မလို့ လက်ဆောင်ပေးမလို့”

သူ စားပွဲပိုင်းတစ်ခုမှာ ကျန်ခဲ့ရသည်။ တစ်ယောက်တည်းပေ မယ့် ငေါင်စင်းစင်းတော့ မဖြစ်ပါ။ ထူးခြားပေါ်လွင်လှသော ဒေါင်း၊ မဟုတ်၊ ကျီး၊ မဟုတ် သူ့ကို လူ(အချို့)ကလည်း စိတ်ဝင်စားတာပဲဖြစ် သည်။

သူပုံစံက အခြောက်တစ်ယောက်လို မူယာမာယာ များမ နေသည်မို့ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းကလေးတစ်ဦးပုံပဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မျက်နှာမှရွေးကလေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ဖွဖွတို့မိနေဆဲ။

“ကိုကို”

မြတ်စွာဘုရား။

ညီမလေး သွယ်မျိုးစုပါလား။

“ဟဲ့ ... ညည်း မင်္ဂလာဆောင်လာတာလား။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ နေကောင်းလား။ ဘာပြဿနာတွေပေါ်သေးလဲ။ ညည်းတို့ နှုတ်လုံပါစေနော်”

သူပျာယီးပျာယာပုံစံကြီးကိုကြည့်ပြီး သွယ်မျိုးစုကတော့ ပါးစပ်ကလေးပိတ်ရင်း တဟိဟိရယ်နေပါချေပြီ။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး... ငါမေးတာဖြေလေ၊ အားလုံးအဆင် ပြေတယ်မဟုတ်လား။ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ဘူးမဟုတ်လား။ တိုးတိုး ရယ်စမ်း ... မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး”

“အောင်မယ် ... သူ့ရော မိန်းမမဟုတ်တာကျနေတာပဲ”

အစက ဖော်မကြည့်ပုံပေမယ့် ယခုတော့ သူကလည်း မိန်းမ တစ်ယောက်လို ဂါဝန်ကြီးတဖားဖားနှင့်မို့ ညီမလေးက နောက်ပြောင် လိုက်ခြင်းမှာ ချစ်မြတ်နိုးစွာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ခါးကိုဖက်ရင်း ညီမလေးက လွမ်းဆွတ်ပြနေပြန်ချေသည်။ ဦးမှ တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောခဲ့သည်။

“အဆင်ကတော့ ဘာပြေသလဲမမေးနဲ့။ ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွား တို့ဆီက စာလာတယ်။ မေမေ့ကို ကြိမ်းမောင်းထားလိုက်တာလေ။ သူတို့မြေးကို ဆွဲဆောင်သိမ်းပိုက်ထားလို့ စိတ်ဆိုးတဲ့အကြောင်း။ အခု ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့အကြောင်း အဟိ ... ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ ကိုကို တွေးသာကြည့်ရော”

မြတ်စွာဘုရား။

သူ ခေါင်းနားပန်းအတော်ကြီးသွားမိပြီတည်း။

ဘာတွေ ဘယ်လို လွဲချော်ကုန်ပါလိမ့်။

“အဲဒါ မေမေကလည်း ကိုကိုကို ဒေါသုပန်ထနေတာပေါ့။ နိုးတော့ မစိုးရိမ်ဘူးသိလား။ ကိုကို ခြေလှမ်းမနိပ်မှန်း သူသိတယ်တဲ့။ အခု မိုးကုတ်လည်းမပြန်၊ ဒီမှာလည်းမရှိနဲ့ ဘယ်မှာ ဘာတွေရှုပ်နေပြီ လဲတဲ့”

ရှေ့လထဲမှာ ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွားဘွား ဆင်းလာလိမ့်မယ်၊ ညီမတို့ သည်း ခေါင်းမွေးတွေကုန်အောင် ကျွတ်တော့မယ်၊ ကိုကိုအတွက် ဖုံးရ

မိရ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်ရလွန်းလို့

ဘယ်လိုလဲ... မပြီးဆုံးသေးဘူးလား။ တာဝန်တွေက တစ်လ
ပဲ ကျော်ခဲ့ပြီ။ ပေး... နှုတ်ပိတ်ခပေးဦး”

အရေးထဲ ညီမလေးသွယ်မျိုးစုက စားပြတိုက်သလို သူ့ခါး
ကို လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ပြီး အနကြမ်းစီးနေပြန်ခဲ့သည်။ သူ့မှာ ခွေး
တွေပြန်။ ကြားရသည့်သတင်းအတွက်ရော၊ ပိုက်ဆံညှစ်သည့်အတွက်
ရော။

“ညီမလေးရယ်... နင့်ရှိတောင် ငါ့ပေးခဲ့ပါဦးဟာ၊ နင်ပဲစဉ်း
စားကြည့်... တစ်လ တစ်သောင်းလေးရတာပါဟာ၊ ဘိုးဘိုးတို့ဆီက
တောင်းလာတဲ့ငွေကလည်း ကုန်ပြီ။ လုပ်... ငါ့ပေးခဲ့ဦး”

ကဲ... မှတ်ကရော။ တန်ပြန်စစ်ဆင်ရေးလုပ်လိုက်တော့မှ
ညီမလေးက (အဟုတ်မှတ်ပြီး) ပိုက်ဆံအိတ်လေးဖွင့်၍ အရွက်စိမ်း
စိမ်းလေးများ ထုတ်ပေးရှာသည်။ သူ့ကိုကို ငတ်ပြတ်နေသည်မှတ်၍
ဖြစ်ခြံမည်။ ရယ်ရတယ်။

သည်စဉ်...

“ဟာ ကိုကို... ပုန်း.. ပုန်း။ ဟိုမှာ... မေမေ... မေမေ
လည်း လာတယ်ဗျ၊ မလာလောက်ဘူး မှတ်တာ”

ညီမလေး၏ ပြူးပြူးပျာပျာစကားကြောင့် သူ ရုတ်တရက်
လန့်ဖျပ်ပြီး ခုံအောက်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားကြစည်လိုက်သေးသည်။ နောက်
မှ မေမေကိုကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့လာမိသည်နှင့် အိမ်ထဲသို့သာ စွက်ဆဲ
ဝင်မိလေတော့သတည်း။

(၁၅)

သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေရာမှ သူမ မမဖွေးဖွေး
ဘယ်သို့ရှိရာမလဲ သတိတရ လှမ်းကြည့်မိသည်။ မမဖွေးဖွေးမဟု
အသိအကျွမ်းမရှိတဲ့နယ်မြေမှာ တစ်ယောက်တည်း ငှေ့ငင်နေရှာမလား။
ဟင်... မမဖွေးဖွေးက ချစ်စရာကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရယ်မောနောက်ပြောင်လို့ပါလား။

သူမ အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်မိတော့ပြီ။
ချစ်စရာကောင်မလေးက မမဖွေးဖွေးကို သိပ်ချစ်ပုံလည်း
ပေါက်နေခဲ့သည်။ ခါးကလေးဖက်လိုက်၊ ပခုံးလေးဖက်လိုက်။
နောက်တော့ အဲဒီကောင်မလေးကလည်း ပိုက်ဆံတွေထုတ်ပေး
နေလိုက်သေးသည်။ ထူးဆန်းလှပါလား။ သူတို့ ဘာတော်ကြပါလိမ့်။

သူမ သေချာကြည့်တော့ ရှင်ချင်းလည်း ဆင်နေကြပြန်သည်။
ညီအစ်မတွေလား၊ ဘာလား။

“နင်း ဘာတွေပြူးပြဲကြည့်နေသလဲ... တို့လည်း ပြပါဦး”
မေမြတ်ဆွေ၏စကားကြောင့် သူမ ရှေ့ကမြင်ကွင်းကို လက်
ညှိုးပြလိုက်မိသည်။

“အဲဒီကောင်မလေး ချစ်စရာလေးနော်၊ နင်းတို့အရွယ်လောက်
ပဲ သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေတာပဲ၊ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ
လောကကြီးမှာ ဘာအပူအဟိတ်မှမရှိတဲ့အတိုင်း မြတ်... သူ့ကိုသိသလား

ဟင်၊ နှင်းခင်ချင်လို့ မိတ်ဆက်ပေးပါလား။
မေမြတ်ဆွေက လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ပေါ့ပါးစွာ ရယ်မောလိုက်
ခဲ့သည်။

“သိတာပေါ့ နှင်းချဲ့ အဲဒါ ‘မျိုး’ ရတနာရောင်းဝယ်ရေးကဲ့
အဲဒါ မိုးကုတ်ကသူဌေးတွေပေါ့။ သူတို့ဆိုင်းကြီးဆိုတာ တော်တော်
ခမ်းနားတယ်။ နှင်းက ပစ္စည်းအသစ်တွေ ငောလောဆယ် မဝယ်လို့
မသိတာ။

ညီအစ်မလေးယောက်တောင်မှ၊ အကုန်ချောချောလေးတွေ
ချည်းပဲ။ သိပ်လည်းဖော်ရွေ သဘောကောင်းကြတယ်”

မမဖွေးဖွေးကို လက်ညှိုးညွှန်ရင်း သူမ ဖျတ်ခနဲမေးချလိုက်
သည်။

“အဲ... အဲဒါ နှင်းချဲ့သက်တော်တောင့်မဟုတ်လား... နှင်း
ပါလာတာလေ”

“အင်းပါ... ဒါပေမဲ့ မျိုးရတနာရောင်းဝယ်ရေးနဲ့ ဘာတော်
သလဲ သိချင်လို့”

“အဲ... ညီအစ်မလေးယောက်စလုံးကိုတော့ မြတ်သိတယ်
ကွ။ မဟုတ်ဘူး။ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတွေ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မှာပေါ့။ လာလေ
... သွားစကားပြောကြည့်ရအောင်”

သူမတို့ သွားဖို့ဟန်ပြင်ဆဲ အပြင်မှာ (အနည်းငယ်) ရုတ်
သိသွားခဲ့သည်။

မမဖွေးဖွေးက အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်လေ။ ကောင်မလေး
ကတော့ ပါးစပ်ကလေးပိတ်၊ ရယ်မောရွှင်ပျက်နေခဲ့သည်။ သူမတို့
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဒေါ်ကြီးဝဝခန့်ခန့်တစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်

တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်ကို မြင်ကြရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်နော်”

“ရွှေထည်တွေထည်ပစ္စည်းတွေ အကြွေးဝယ်ပြီး အကြွေးပေး
ရော ပိုက်ဆံမရှိလို့ နေမှာပေါ့”

မြတ်၏ခင်ပေါ့ပေါ့မှတ်ချက်ကို သူမ မကျေနပ်နိုင်ပါ။ မမ
ဖွေးဖွေးက ဒီလိုအစားမျိုးမဟုတ်။ မိန်းမဖြစ်ပေမယ့် ရွှေငွေမခင်တတ်
သူ ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းတော့ ရှိရမည်။ မသင်္ကာတာမဟုတ်ပေမယ့် သူမ
ဤအဖြစ်ကို စုံစမ်းစစ်စစ်ချင်လာမိပြန်သည်။

“သွားမယ်ကွာ... အဲဒီသားအမိဆီ သွားကြည့်မယ်။ ခင်
ချင်လို့”

သည်စဉ် မေမြတ်ဆွေကို သတိသမီးသီရိစိုးမိုးက ခေတ္တ လာ
ခေါ်သွားသဖြင့် သူမ ကျန်သူငယ်ချင်းများနှင့်ပဲ နေခဲ့ရတော့သည်။

“ပြန်ကြမလား”

သူမ နားဝနားမှ လေတိုးသံလေးကြောင့်၊ ကိုယ်သင်းနဲ့လေး
ကြောင့် မမဖွေးဖွေးမှန်း သိလိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် သူမ လှည့်မကြည့်
ချင်ခဲ့။ မမဖွေးဖွေးဟာ သူများတွေအပေါ်မှာလည်း ခင်မင်ကြင်နာ
တတ်လိုက်တာ။ သူမကိုကျတော့ အမြဲတမ်း တွန့်ဆုတ်၊ တွန့်ဆုတ်နှင့်
ပဝါတစ်ကမ်း ထိုင်ခဲ့သည်။

သွား... မမဖွေးဖွေးကို စိတ်နာတယ် မုန်းတယ်။

မမဖွေးဖွေးကတော့ သူမ၊ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို မသိ။
သူမ၊ ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်မှာ ဣန္ဒြေရရဖြစ်
သည်။

“ကောင်မလေး... နေဦးမှာလား။ ပျော်လား။ ပျော်လည်းကောင်း
ကြတာပေါ့။ သတို့သမီး၊ သတို့သားတွေ မနပ်မချင်း”

ခပ်တည်တည်နှင့် စ၊ နောက်နေပေမယ့် သူမ၊ မရယ်ချင်ဘဲ
ငိုသာငိုချင်နေမိသည်။

အလို... မြတ်စွာဘုရား။

သူမဟာ အတ္တကြီးသူလား။

တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိရှိသမျှ မေတ္တာ၊ အကြင်နာတွေကို
တစ်ဦးတည်း မောင်ပိုင်စီးလိုချင်သူလား။

မိမိကိုယ်မိမိ စက်ဆုပ်ရွံရှာနေမိသည်။ မမဖွေးဖွေးကတော့
မျက်နှာငယ်လေးနှင့် နားမလည်နိုင်စွာ သူမကို ကြည့်နေခဲ့၏။

သူမ အမြင်မှန်ရသွားသည်။

မေတ္တာဆိုတာ လောဘကြီးလို့ ဘယ်ရမလဲနော်။ သူများပေးနေ
ကိုယ်ရမှာပေါ့။ သူများပေးသလောက် ကိုယ်ရမှာပေါ့။ ကိုယ့်မေတ္တာသာ
ကိုယ် ဘယ်သူအပေါ် ဖြန့်ဝေဖြန့်ဝေ။

ကျွန်မကို များများအချစ်တွေပေးပါ အသင်လောက။

ကျွန်မက မေတ္တာများနဲ့ ကြည်ဖြူဖွေးဖွေးလျော်ချင်သူပါ။

ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ အသင့်မျက်ကွယ်မှာ...

ကျွန်မကို ရွှေထားပစ်ပါတော့။

“ကလေး... ဘာတွေစိတ်ကောက်နေသလဲ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်
ပေးရမလဲ၊ မင်းပျော်ဖို့ ကိုယ် ဘာမဆိုလုပ်ပေးပါရစေ”

အသနားခံနေသည့် မမဖွေးဖွေး၏ပုံစံလေးကြောင့် သူမ
ငိုချင်လက်တို့ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။ သို့ပေမယ့် သူတစ်ပါးမဟုတ်လောက်မှာ
မငိုကောင်းဘူး မဟုတ်လား။

မျက်ရည်များနှင့် သီးနှင့်ရှိုက်ငင်။ အလှရှင်တုလေးကို သူ
ဒို့ပွေ့ထုတ်ခဲ့လိုက်ရတော့သည်။

“သွားမယ်ဗျို့... အားလုံးပဲ ဆွတ်ယုံနှင်း ရုတ်တရက် နေ
မကောင်းဖြစ်သွားလို့ပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အနီးအနားမှမိတ်ဆွေများကို နှုတ်ဆက်ရင်း သူတို့ ပြန်ခဲ့
ကြပါသည်။

မေမေအနားမှဖြတ်လျှောက်ရတော့ သူ့မှာ ကျောကုန်းတွေ
ယားယံဖုထ။ မေမေများ နောက်က ရိုက်ချလိုက်မလားအထင်နှင့်
ဖြစ်သည်။

ကျပဲဟာ မေမေတို့ရိုက်တည်းက ဒေါ်ညိုနေလာခဲ့တာပဲ ခုကျမှ”
နွားနို့ပူပူခွက်လေးကို သူမရှေ့မှစားပွဲပေါ် တင်လိုက်ရင်း
ဒေါ်ညိုက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒေါ်ညိုအမူအရာက
ကြေကွဲဆွတ်ယုံရီဝေလှသည်။

“ဒေါ်ညိုမျက်စိထဲမှာ မေတို့ကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိတယ်။
မေဆုံးတုန်းကများ မကြည့်ရက်စရာ တစ်ခန္ဓာလုံးမှာ မွေ့ကြေလို့ ခများ
အသက် ဘယ်ကထွက်သွား၊ ဘယ်လို ထွက်သွားရမုန်းတောင် သိမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ညို သနားလိုက်တာ၊ အောက်ဆီဂျင်ဘူးတွေ၊ ကြိုးတွေ၊
ပိုက်တွေနဲ့ အစွမ်းကုန်ကုပါရဲ့”

“တော်... တော်ပါတော့ ဒေါ်ညိုရယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီအကြောင်း
တွေ မကြားပါရစေနဲ့တော့၊ နှင်း မကြားပါရစေနဲ့တော့၊ နှင်း မေမေ့ကို
သနားတယ်၊ မေမေ့ကိုယ်စား နှင်းသေသွားရင် အေးမှာ၊ နှင်း သေသွား
မှ ကောင်းမှာပါ”

ပြောရင်း ငိုရှိုက်တုန်သည်။ နှင်းအသွင်က ပျော့ညွတ်
ကြေကွဲစွာ။ သို့ပေမယ့် ဒေါ်ညိုက ဆက်ပြောပြန်ပါသည်။

“အဲဒီတုန်းက ကလေးကလည်း သတိလစ်မေ့မောနေခဲ့
တယ်လေ၊ ဆရာမများ မိန်းမဆီပြေးလိုက်၊ သမီးဆီပြေးလိုက်နဲ့ ပျာယာ
ကိုခတ်လို့ ဆေးရုံပေါ်မှာ လွန်းကလေးလို လှုပ်ရှားနေရရှာတာ၊ ကလေး
စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာကို ဒေါ်ညိုသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကလေး ဘာမှ
မသိလိုက်ရတော့ သနားလို့ ပြောပြမိတာပါ”

သည်တစ်ခါတော့ သူမ မာန်ကွက်တော့ပါ။ ဟုတ်တော့လည်း
ဟုတ်ပါသည်။ နှစ်ရက်ကြာ သူမ သတိလစ်မေ့မောခဲ့သည်မို့ မေမေ့ကို
အစအနတောင်မျှ မမြင်လိုက်ရတော့ဘူး မဟုတ်လား။

(၁၆)

“ဘာကိုစွန့်လိုလဲ ဒေါ်ညို”

ကြယ်ပြာများနှင့် လှပကွန်မြူးလှသော ညဉ့်ဦးယံသို့ ငေးမော
နှစ်မျောနေခိုက် နောက်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့ သူမတို့အိမ်မှ ထမင်းချက်အိမ်ထောင်ထိန်းသည့် ဒေါ်ညို ဖြစ်
နေသည်။

မျက်လုံးပြူးပိုင်းပိုင်းလေးနှင့် စင်ရော်တောင်မျက်ခုံး မျက်လုံး
များဖြင့် ဒေါ်ညိုငယ်ငယ်ကတော့ အတော်ချောခဲ့ပေမည်။ ယခုတော့
အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီမို့ အသားအရေ မရှိပြည်။ အလှအပတို့လည်း
ခရေပွင့်ခြောက်လေးတွေလို ညှိုးနွမ်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“နွားနို့ပူလေး လာတိုတာပါ၊ ပြီးရင် ဒေါ်ညိုကိုလည်း အိမ်ဆေး
တစ်ပြားလောက်ပေးပါ ကလေးရယ်၊ ညည ဒေါ်ညို ကြောက်လွန်းလို့
ခုတလော စိတ်တွေ တအားမတည်မငြိမ်ဖြစ်နေမိတယ်”

ဒေါ်ညို၏စကားကြောင့် သူမ စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်ကြည့်
မိတော့သည်။

မမဖွေးဖွေးကတော့ ဒီနေ့မှ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်စို့
ခွင့်တောင်းသွားခဲ့သည်။ သူမနှင့်တောင် အခါတိုင်းလို စကားတွေ ထိုင်
မပြောဖြစ်ခဲ့။ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းလည်း မသိ။

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ ဒေါ်ညိုရဲ့ အခါတိုင်းလည်း နေနေ

မေမေ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအဖြစ်အပျက်တွေကို သူမ လုံးစေ့ပတ်စေ့ သိချင်လှပါသည်။ (ဖေဖေကတော့ သူမ ကြေကွဲထိခိုက်မှာစိုးလို့ ပြော မပြခဲ့။)

ကြေကွဲစွာပြောပြနေသည့် ဒေါ်ညိုကိုသာ သူမ ငေးကြည့် နေတော့သည်။

“ဆယ့်နှစ်ရာသီ နုဖတ်လှပလွန်းတဲ့ မမေမျှာ အဖြစ်ဆိုး ရှာလိုက်တာ၊ သေခြင်းတရားများ တကယ်လွယ်ကူတာပဲနော်၊ နေ့မြင် ညပျောက် ဘုရား... ဘုရား။”

မမေမျှာလေ မချိုမဆန့် ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေတဲ့ကြားထဲက စကားသံတွေ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ သမီး... သမီးတဲ့၊ မိခင်မေတ္တာများနော်၊

အဲဒီတုန်းက ကလေးက သတိလစ်နေတော့ လိပ်ပြာမခွဲ လိုက်ရဘူး။ ကလေးကို တစ်ခါမှ အိပ်မက်မပေးဘူးလားဟင်၊ ကလေး ဆီ တစ်ခါမှမလာဘူးလား။

ဒေါ်ညိုတော့ စိတ်ထဲက စွဲလမ်းတာလားမသိဘူး။ ညဖက် ညဖက်ဆို ခြေသံတွေတဖျပ်ဖျပ်နဲ့၊ ခါတိုင်းတော့ တစ်ခါမှလည်း ချောင်းမကြည့်ရဲပါဘူး။ ညကတော့...”

စကားပြောရင်း ဒေါ်ညိုက ကြောက်ရွံ့စွာ ရပ်တန့်သွားသည်နဲ့ သူမ စိတ်စနောင့်စနင်းဖြစ်သွားရသည်။ သူမက ကိုယ့်မေမေပဲ။ မေမေများလာခဲ့ရင် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ပဲလာလာ ပြေးဖက်လိုက်မှာပေါ့။

မေမေခေါ်ရင် သူမ လိုက်ရဲပါသည်။ ဘယ်ဘဝမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေအနီးမှာသာ ကြောင်ကလေးလို တိုးစေ့နေရမယ်ဆိုရင် လက်နှိ ဘဝ၊ လက်နှိခန္ဓာအိမ်ကို သူမ စွန့်လွှတ်လိုက်နိုင်ပါသည်။

သူမကို ရူးသွပ်တယ်လို့ ပြောဦးမလား။

လောဘ၊ မောဟ၊ အာယာတတွေဖြင့် ပုပ်လှောင်ဖိစီးနေသည့် ကမ္ဘာလောကကို သူမ ပြီးငွေ့လှပါသည်။

ဒေါ်ညိုက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ရင်း ငိုရှိုက်နေပြန် သည်။ သူမမှာ စိတ်ဝင်စားစွာ မျက်ဝန်းများ ပြူးကျယ်လင်းလက်နေ တော့သည်။ သူမတိုင်နေရာ ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ဒေါ်ညိုရှိရာသို့ ပြေးလှမတတ် ထသွားမိခဲ့သည်။ ဒေါ်ညိုပခုံးကို ကိုင်ရင်း၊ လှုပ်ရင်း သူမနှုတ်မှ အငမ်းမရ။

“ညက ဘာဖြစ်လဲဟင် ဒေါ်ညို... ဖေဖေကိုတွေ့ရတာလား၊ မေမေ့ကို တွေ့ရတာလား။ ဖေဖေနဲ့မေမေက သူတို့သမီးမှာ အန္တရာယ် တွေ ပတ်ချာပိုင်းနေလို့ လာပြီးကူညီစောင့်ရှောက်ကြတာပဲဖြစ်မယ်”

ဒေါ်ညိုက အငိုရပ်ပြီး သူမကို မမြင်ဖူးသူပမာ ငေးကြည့် နေခဲ့ပြန်သည်။

“အဲဒါတော့ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဟိုးတစ်လ ဒေါ်မေကြည်ဦးလည်း မမကို မြင်ရတယ်တဲ့၊ မမဆုံးသွားတုန်းက ဝတ်စုံလေးနဲ့၊ သူကတော့ ဘယ်သီမလဲ... အဖြူရောင်ဝတ်စုံနဲ့ သွေးတွေတော့ တစ်ကွက်၊ နှစ်ကွက် မက စွန်းနေတယ်တဲ့၊ မိန်းမတစ်ယောက် လရောင်အောက်မှာ တွေ့ရ တယ်တဲ့”

ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ မေမေက အဲဒီနေ့က အဖြူရောင်ဝတ်စုံ လေးနှင့် မဟုတ်လား။ ပြီး... ပြီးခဲ့တဲ့လက ညကြီးမင်းကြီး သူမ အခန်းသို့ ဒေါ်မေကြည်ဦးရောက်လာ ခေါ်ငင်ခဲ့သေးသည်လေ။ သူမက သာ အမြင်ကတ်ကတ်ရှိသည်နှင့် ဖွင့်မပေးခဲ့။

“ညကအကြောင်းပြောပါဦး ဒေါ်ညိုရဲ့၊ မေမေ့ကိုတွေ့ရ သလားဟင်၊ ဖေဖေ့ကိုရော တွေ့ရသလားဟင်၊ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် ဖေဖေ

နဲ့မေမေကို နှင်းဆီ သွားတွေ့ပါဦးလို့ ပြောပေးပါနော်၊ ဒါမှမဟုတ် နှင်းကိုလာခေါ် နှင်းလိုက်တွေ့မယ်။

နှင်းလေ ဖေဖေနဲ့မေမေ့ကို သိပ်တွေ့ချင်မြင်ချင်တာပဲ၊ ဘာမှ မရေရာလှတဲ့ ခုလက်ရှိဘဝမှာ နှင်းနေနေရတာ ဘာများ မက်မော စရာရှိလို့လဲ ဒေါ်ညိုရယ်။

ပြောစမ်းပါဗျ... ညက ဘာတွေ့ရသလဲ”

ပြူးပြူးပျာပျာနှင့် နှစ်ကိုယ်ကြားပြောဖို့ ဒေါ်ညို သူမနားနားသို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။ သည်စဉ် သူမတို့တံခါးမှာ လူရိပ်တစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်။

(၁၇)

“ဒေါ်မေကြည်ဦး”

သူမအနားမှ ဒေါ်ညို ဆတ်ခနဲထွက်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်မို့ သူမ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

သူ ဘာလာ ရှုပ်တာပါလိမ့်။

“အဘွားကြီး... ဘာတွေ့လာပြောသလဲ၊ သူပြောတာတွေ မယုံနဲ့နော်နှင်း”

သူမရဲ့မွေးနေ့ပွဲနီးလာလေ၊ လူတွေကတော့ ပျာယာခတ်လာလေလား မသိ။ ယခုလည်း ဒေါ်မေကြည်ဦးတစ်ယောက် အိုးမလုံတော့ပြီ ထင်သည်။ ထွက်ခွာသွားသည့် ဒေါ်ညိုတို့ မယုံသက်အကြည့်များက အတိုင်းသာ၊ အထင်းသာ။

“စိတ်ချ... နှင်းကတော့ ဘယ်သူပြောတာမှ မယုံတူ။ ဖြစ်နိုင်ရင် နှင်းက ငှက်တစ်ကောင်လို အတောင်ပံဆန့်ပြီး ပျံဝဲထွက်သွားလိုက်ချင်တာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေ ဥပမာ... ဒေါ်မေကြည်ဦးတို့၊ ဦးလေးတို့ပေါ့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲကျန်ခဲ့မှာစိုးလို့ ထွက်မသွားသေးတာ ပြီး ၂၆ ရက်နေ့ကျရင်လည်း အမွေတွေ ဝေခွဲကြရဦးမယ်မဟုတ်လား၊ လိုချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မလိုချင်သည်ဖြစ်စေ အရယူရဦးတော့မှာပေါ့၊ အင်း... ဘာလိုလိုနဲ့ နိုဝင်ဘာလထဲကိုတောင် ရောက်လာခဲ့ပြီနော်... ဘုရား... ဘုရား”

သူမရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်မေကြည်ဦးမှာ မျက်နှာအကြီး အကျယ် ပျက်သွားခဲ့သည်။ စကားစ,တော်တော်နှင့် ရှာမတွေ့တော့ ဖုံလည်း ရသည်။

“ပြောလေ ဒေါ်မေကြည်ဦး... ဘာကိစ္စရှိလို့ ကျွန်မဆီရောက် လာတာလဲ”

တကယ်ကျတော့ ဒေါ်မေကြည်ဦးတို့ ဒေါ်ညိုတို့က အောက် ထပ်မှာနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်မှာက သူမ၊ ဖွေးဖွေးနှင့် ဦးလေးဘုရင်တို့ နေကြသည်။ ပြီး အောက်ထပ်မှာ၊ ခြံထဲမှာ၊ ခြံစောင့် ဦးလေးကြီး ဦးလေးခိုင်လည်း နေပါသေးသည်။

“ကိစ္စတော့ အထူးမရှိပါဘူး။ ညဖက်ကြီး ဒေါ်ညို အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတာတွေလို့... မသင်္ကာလို့ လိုက်ကြည့်တာပါ။ ဒီကျတော့ နှင်းကို တီးတိုးပြောနေတာကြားတာနဲ့ ဝင်လာခဲ့တာ... သူ ဘာလာလို့ တာလဲ”

“နွားနို့”

“သူ့ကျွေးတာကို မစားနဲ့လေ၊ အရင်တစ်ခါကလည်း နှင်း အိပ်ဆေးမိပြီး အိပ်ပျော်သွားဖူးတယ်ဆို... မမှတ်သေးဘူးလား”

ဒေါ်မေကြည်ဦး၏စကားကြောင့် သူမက ပခုံးလေးတွန့်ပြ လိုက်သည်။

“သူ့ကျွေးတာမစားလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့က သူချက်ကျွေးတာ စားတာလေ၊ သူက ဒီအိမ်ရဲ့ ထူမင်းချက်မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ ဆေးခတ်မယ်ဆိုရင်လည်း သူ သဘောအရတော့ ခတ်စရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်မသေလို့ သူ အမွေပိုင်ရစရာမှ မရှိတာ”

သူမ၏စကားကြောင့် ဒေါ်မေကြည်ဦး ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက် သည်။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့။ အနာပေါ်တုတ်ကျသွားရင်လည်း ဆောရီးပါပဲ ဒေါ်မေကြည်ဦး။

“လူကြီးက စေတနာနဲ့သတိပေးရင် လိုက်နာပါနင်း။ ကိုယ် ပြောတာက နှင်းကို တစ်ယောက်တည်းသီးသန့်ကျွေးရင် မစားဖို့ပြောတာ”

“သူ့အပေါ်မှာ မသင်္ကာစရာ ဘာတွေ့သလဲ... တွေ့ရင်ပြော ခဲ့လေ၊ ဒီအိမ်မှာ အိမ်သားနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒေါ်မေကြည်ဦးနဲ့ ဦးလေးဦးဘုရင်၊ ဒေါ်မေကြည်ဦးနဲ့ သူ ပူးပေါင်းပြီး နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရိုက်ရင်တော့ မသိဘူး။ ဦးလေးနဲ့ သူကတော့ တစ်ခါမှ စကားမပြော ကြတာ အမှန်ပဲ”

သူမရဲ့ ခပ်လှောင်လှောင်စကားကြောင့် ဒေါ်မေကြည်ဦး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွားရချေပြီတည်း။

“ဒါ... ဒါ... မင်း ငါ့ကို တိုက်ရိုက်စွပ်စွဲလိုက်တာပဲ၊ ဒီမှာ နှင်းရဲ့ မေကြည်ဦးတို့က ဂုဏ်တွေငွေတွေ မမက်မောလှပါဘူး။ ဥပဒေ ရဲ့ တရားအတိုင်းပဲ ပစ္စည်းဥစ္စာကို အလိုရှိပါတယ်၊ မတော်လောဘနဲ့ မလိုချင်ပါဘူး”

“နှင်းလည်း ဘာမှမစွပ်စွဲရသေးပါလားရှင်”

သူမ တခစ်ခစ် ရယ်မောနေမိဆဲ။ ဒေါ်မေကြည်ဦးကတော့ ကပူးရှူးထိုး ထွက်ခွာသွားသည်မှာ နှစ်ထပ်တိုက် လှလှခန့်ခန့်ကြီးမို့သာ တော်ရော။ ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်းသာဆိုလျှင် ငလျင်လှုပ်ပြီလားလို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြမှာ မှချဖြစ်သည်။

“ဖွေး”

မြတ်စွာဘုရား။

ရာရာစစ ဖွေးတစ်လုံးတောင် ပြတ်သွားပြန်ချေပြီ။

ဦးဘရှင်း၏ခေါ်သံကြောင့် သူ နောက်သို့ အနည်းငယ် စောင်းလှည့်ကြည့်လိုက်ရသည်။

ဆွတ်ယုံနှင့်ကတော့ ခြံထဲမှာ။ ခရေပင်ဘေးက ဒန်းမှာဆို စီးရင်း စောင့်နေပေရောမည်။ သူ သူမကို ကြက်တောင်ရိုက်ဖို့ ကတိပေးထားသည်။

ခုတလော သူမ နှမ်းညှိုးခဲ့ပြန်ပြီလေ။ အစပိုင်းက သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းများ၏ မင်္ဂလာဆောင်တွေ၊ မွေးနေ့ပွဲတွေကို ပျော်ရွှင်စွာ သွားလာနေရာမှ ယခု နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ပျော့ခွေညှိုးချိုးသွားပြန်သည်။

သူမ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ သက်တော်စောင့်ကြီးပေမယ့်လည်း ၂၄ နာရီအနားကပ်ခွင့်မရခဲ့သည်မို့ အိမ်သားတွေရဲ့ (သို့မဟုတ်) တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂများကိုတော့ သူပိတ်ပင်တားဆီးလို့မရ ဖြစ်နေပေသည်။

ယခု ကြက်တောင်ရိုက်သွားဖို့ သူမကို မနည်းဆွဲဆောင်ခဲ့ရသည်။ သူမရဲ့ဦးဦးဇော်နေထိုင်ရာအိမ်မှာ ကစားကွင်းရှိသည် မဟုတ်

ပါလား။ သူ မလာတော့လည်း ကိုယ်သွားရုံပေါ့နော်။ ခေတ်သစ် ကာလ သမီးတွေပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဆွတ်ယုံနှင့်ကို ဝေးခေါင်က ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပျော်ရွှင်နေစေချင်ပါသည်။

တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်။

“ဆိုပါ ဦးဘရှင်း... ဖွေး ဘာကူညီရပါမလဲ”

ညော်ခန်းအလယ်ကောင်မှာ ခြေစုံရပ်။ သူ ဦးဘရှင်းသို့ မျက်နှာမူလိုက်ရသည်။ ကစားကွင်းသွားပေမယ့်လည်း ဝေးခေါင်ခမျာမှာတော့ မိန်းကလေးအစစ်တွေလို ရှေ့ပင်တွေ ဘာတွေ ဝတ်လို့မရ။ မဖြစ်။ ပေါ်လွင်နေမည့် ပေါင်တံတွေ၊ ခြေသလုံးတွေက ‘ယောက်ျားဘသား ကျားဆိုမှကျား’ ဆိုပြီး အော်ဟစ်ကြွေးကြော်နေချေရောမည်။

သည်တော့ မဖြစ်။

ဣတ္ထိယ၊ မိန်းမအစစ်တို့ထက် သူက ပို၍ မိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိရပေဦးချေမည်။

ဘောင်းဘီရှည်နှင့် စပို့ရှပ်လက်ရှည်ဝတ်ထားသော သူပုံစံက (အတုတွေနှင့်မို့) ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး လှလှပပဖြင့် ကြည့်နှူးဆွတ်ယုံဖွယ်ကောင်းရော။ ဦးဘရှင်းရဲ့မျက်လုံးများက မွတ်မွတ်သိပ်သိပ်၊ ရီရီဝေဝေ။

သူ အရမ်းကို စိတ်ညစ်သွားမိသည်။

ဒီလူကြီးတော့ အရိုက်ကို အယောင်ထင်နေပြီ။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်။ လက်ဆွဲပြီး ဖက်နမ်းချင်စိတ်ပေါက်နေသည့် ဦးဘရှင်းသို့ ကြည့်ရင်း သူမှာ ကျောတယားယား။ (အသည်းယားခြင်းမဟုတ်ပါ)

“ခုတလော နေတာထိုင်တာ စားတာသောက်တာကအစ

သတိထားပါဖွေး။ ကိုယ် မင်းကို ခြိမ်းခြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ငယ်ရာ အဆစ်ပါသွားမှာစိုးလို့ပါ။ ကြားထဲက မြေစာပင်ဖြစ်သွားမှာ

စိုးလို့ပါ။ ချစ်လို့ပြောတယ်မှတ်ပါ ဖွေး'

ဦးဘရှင်း၏စကားကြောင့် စာအုပ်ခေါင်းစဉ်တစ်ခုကို တောင်သူ သတိရသွားပြီး ပြုံးမိလိုက်သည်ထင်သည်။

ချစ်တယ်။ ဘယ်လိုချစ်တာလဲ ဦးဘရှင်းရဲ့။

ချစ်တယ်ဆိုသည့်စကားကို ထမင်းစားရေသောက်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောတတ်သည့် လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့စကားကိုရော သူက ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ယုံရမှာတဲ့လဲ။

“ဒါဖြင့် ဖွေး ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

ဦးဘရှင်း၏သဘောထားကို သိလိုသဖြင့် စိုးစိုးရွံ့ရွံ့ပုံစံလေးမျိုးဖြစ်အောင် သူဖန်တီးလိုက်သည်။

“အကောင်းဆုံးကတော့ ဖွေး ခုရက်ပိုင်းမှာ ခွင့်နဲ့ ခဏပြန်နေလိုက်ပါလား။ နှင်းတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စောင့်ရှောက်ရတာ လွယ်တာပေါ့။ ဖွေးနဲ့နှင်း နှစ်ယောက်ကြီးကျတော့ တာဝန်ယူရတာ ခက်တယ်။ ဖွေးတို့က နှစ်ယောက်ဆုံတော့ မြင်းချိုတပ်ပေးသလို အပြင်ချည်း နေ့တိုင်းထွက်နေကြတာကိုး”

“အပြင်မှာ ဘာအန္တရာယ်မှလည်း မတွေ့ပါလား ဦးဘရှင်းရဲ့။ ဖွေးတို့တော့ အိမ်ထဲပဲ ကြောက်ရမလို့လို့၊ အိမ်ပြင်ပဲ ကြောက်ရတော့မလို့လို့၊ ရထားတဲ့လစာနဲ့တောင် မကာမိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖွေး နှင်းကို စိတ်မချဘူး။ ဖွေးရဲ့အိမ်ကို ဖွေးရဲ့မြို့ကို ခေါ်သွားရရင် ဘယ်နှယ်လဲ။ ဦးတို့ ထည့်လိုက်မှာလား”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ ရှေ့နေကလည်း ခုရက်ပိုင်းမှာ ခရီးမထွက်စေချင်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မှာ သူက သိပ်စိုးရိမ်နေတယ်။ ဖွေးပဲ ခဏရှောင်နေလိုက်ပါ။ နှင်းတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့

အိမ်တွင်းအောင်းပြီး ဘယ်မှမသွားဖြစ်တော့ အန္တရာယ်မရှိဘူးပေါ့”

ဦးဘရှင်း၏ ပျာပျာသလဲစတိုင်ကို မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်ရင်း သူ တမင်ပြောထည့်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ဖွေးစဉ်းစားမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေ .. ငွေလို့ နေတာက ခက်တယ်”

“အာ ... ကိစ္စမရှိဘူး။ ဖွေးလိုသလောက်ကို ကိုယ့်ဆီကယူသွားပါ။ နောက်မှ ကိုယ့်လုပ်ငန်းတစ်ခုခုမှာ ဝင်အလုပ်လုပ်ပေး တာကယ်ပါ ... ဖွေးကို ကိုယ် ...”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ .. တော်ပါတော့ ... ဦးရဲ့စေတနာ တွေကို ဖွေးလိုသလောက်ပဲ ယူပါရစေ၊ တောင်ပုံယာပုံတွေ ပေးမနေပါနဲ့။ ကောင်းပြီ ... ခုတော့ နှင်းကို ကတိပေးထားလို့ ကြက်တောင်ရိုက် လိုက်ဖို့လိုက်ဦးမယ်”

“အိုကေ ... ညကျ တွေ့ရအောင်နော်”

မြတ်စွာဘုရား။

ဗုဒ္ဓဘုရားအဆူဆူ ကယ်တော်မူပါ။

ရုံးပိတ်ရက်ပေမို့လား ဒါမှမဟုတ် တမင်တကာပဲ အနားယူစောင့်နေတာ ဖြစ်မည်။ ဦးဦးဇော်ကို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။

သူမစိတ် (အနည်းငယ်ဖြစ်ဖြစ်) ချမ်းသာဖို့ ဦးဦးဇော်ဆီ ကြက်တောင်ရိုက် ချိန်းဆိုပေးပေမယ့် ဦးဦးကိုယ်တိုင် မျက်နှာညှိုးနေတော့ သူ (ဝေးခေါင်) စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတော့သည်။

ဦးထွဋ်ဇော်ပုံစံက တစ်စုံတရာကို မျှီသိပ်ထိန်းချုပ်ထားရသည်မို့ ယမင်းရှင်လေးမရလို့ သေဆုံးခဲ့ရသည့် 'ဘကြီးအောင် ညာတယ်' ထဲမှ ဇာတ်လိုက်ကလေးကို သတိရစရာ ဖြစ်နေလေသည်။

ဘာတွေ စိတ်ဆင်းရဲနေရသလဲ ဦးထွဋ်ဇော်ရယ်။ ခင်ဗျား ဖွင့်မပြောပေမယ့် ကျွန်တော်သိပါတယ်။

ဝေးခေါင် ရင်ထဲမှစကားများကို ဦးထွဋ်ဇော်ကတော့ ကြားမည် မထင်။

သူ့ရဲ့ ငွှေးလွန်းသည့်ပန်း (ဒေါ်မေကြည်ဦး)က မကြည်လို့လား ဒါမှမဟုတ် ကျင့်ဝတ်တွေ၊ သိက္ခာတွေ ချုပ်ထိန်းပြီး ဓားခုတ်ရာ ဝင်လက်မလျှိုချင်လို့လား။ မသိတော့နိုင်။ အခြေအနေတွေကတော့ ရှုပ်ရှုပ်ယိမ်းယိမ်း။

“ဦးဦးဇော်”

“လာ ... ကလေး”

ဦးထွဋ်ဇော်က သူမရဲ့လက်ကလေးကို ကမ်းလင့်ကြိုဆိုကာ ကစားကွင်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

နံနက်ခင်းရဲ့လေပြည်အေးမှာ ဆောင်းရနံ့ဦးတို့ဖြင့် သင်းမြဲလတ်ဆတ်လွန်းလှသည်။ စေတနာပိုသော ဆောင်းလေညင်းပန်းပေါင်းစုံ ရနံ့တို့ကလည်း ရတတ်သရွေ့ သယ်ယူစုဆောင်းလာခဲ့ပုံရပါသည်။

ခပ်ရိုန်းရိုန်းပေါက်နေသော မြက်ခင်းစပ်မှာ နားစရာခုံပိုင်းလေးတွေနှင့် စားစရာ အစားအသောက်တို့ ရှိနေခဲ့သည်။ လူပျိုကြီးကလည်း သူတတ်စွမ်းသရွေ့တော့ ဧည့်ဝတ်ကျေချင်ရှာသည်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဦးဦးဇော် ... နှင်းတို့အိမ်ကို ဘာလို့မလာတော့တာလဲဟင် ... နှင်းကို မုန်းလို့လား”

သနားစဖွယ် တီးတိုးအသံလေးကို ကြော့ရင်း ဝေးခေါင် စိုးရိမ်နေမိသည်။ သူက သူ့လမင်းကို လေပြည်ညင်းတောင် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခံစေလိုတာ မဟုတ်သည်မို့ ဦးထွဋ်ဇော်ရဲ့အဖြေ မချေခံမှာကို စိုးမိပြန်သည်။

ပိုလွန်းတယ်ပဲ ပြောကြဦးတော့။ တစ်မိမိမိတိုး၍ ချစ်လာရသည့် သူ့ပုန်းညက်ဖြူလေးကို ဘယ်လိုများ ဘဝမှာထားရစ်ရတော့မှာပါလိမ့်။ သံသရာအထိ ဒီလိုပဲ တွဲတိတွဲပို့ အမျိုးမျိုးခံပြီး လိုက်ပါသွားချင်တော့ပြီဖြစ်သည်။

“မအားလို့ပါ ကလေးရဲ့၊ ဦးဦး မင်းကို အမြဲသတိရနေပါတယ်”

“မအားလို့ ... ဟုတ်လား”

ကြက်တောင်ကဖြင့် မရိုက်ရသေး။ သူကတော့ ကြားရသည့် စကားများအတွက် ရင်မောလှပါပြီ။

“ဦးဦးက အရမ်းအလုပ်ရှုပ်တာကွဲ့”

“ထမင်းဧရာ ကိုယ်တိုင်ချက်ရသလားဟင်”

“အင်း”

“ဒါဆို နှင်းပွင့်ပေးမယ်၊ ထမင်းချက်မယ့်အချိန်မှာ နှင်းတို့ အိမ်ကို လာပေါ့နော်”

“ခက်လိုက်တာကလေးရယ်... ဦးဦး ဘယ်လိုပြောရပြီ”

သည်ပန်းဖူးငုံလေးက ချစ်စရာသိပ်ကောင်းအောင် ဖြူစင်လွန်းသည်မို့ ဦးထွဋ်ဇော် မပြစ်မှားမိပါ။ ပြီး နှလုံးသားဆိုတာကလည်း လိမ်လို့ညှာလို့ရသည့် ကိစ္စမဟုတ်။ သူ့အသက်ပေးပြီး ချစ်ချင်တာက ပွင့်လင်းလှပ သနားစရာကောင်းလှသည့် ဒေါ်မေကြည်ဦးပဲဖြစ်သည်။

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ကြင်နာသနားမိသော ဆွတ်ယုံ

နှင်းလေးသို့ နဖူးဆံစလေးတွေ သပ်ပေးရင်း...

“ကဲ ကလေး... တို့တွေ ကစားကြရအောင်၊ နှင်းတို့က နှစ်ယောက်နေပေါ့၊ ဦးဦးက တစ်ယောက်တည်း”

ဦးထွဋ်ဇော်ပြောနေသည်မှာ အသက်မပါသလို ဖြစ်နေသည်။ ဒီလူကြီးအသက်ဝင်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ။ ဝေးခေါင်စဉ်းစားနေမိသည်။ ဟုတ်ပြီ၊ ဒေါ်မေကြည်ဦးကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ရုံပေါ့။ ဒါဆို အားလုံး အိုကောသွားမယ်။

“ဦးထွဋ်ဇော် ဖွေး ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလို့ ဖုန်းအသုံးပြုခွင့် ပေးပါ၊ ကျေးဇူး”

သူ ဦးထွဋ်ဇော်၏အိမ်ထဲသို့ ခေတ္တဝင်လိုက်သည်။

(၂၀)

“အား”

နှင်းပွင့်ရိပ်မြုံသို့ ဂဏန်းများလှည့်ပြီး ‘ဟဲလို’ ရုံရှိသေး။ အိမ်ဘေးက ကစားကွင်းမှ ဆွတ်ယုံနှင်း၏အသံကြောင့် ဖုန်းကိုလွှတ်ချပြီး သူ ကမန်းကတန်း ပြေးထွက်ခဲ့သည်မှာ သိန်းငှက်တစ်ကောင်နှယ် လျှင်မြန်လွန်းလှသည်။

“ဆွတ်ယုံ... ဘာဖြစ်... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဦးထွဋ်ဇော်၏ရင်ခွင်မှာ ကပ်တွယ်ကြောက်လန့်နေသည့် သူမက သူထွက်လာတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

“မမ... မေ... ဟိုမှာ နှင်းကြောက်တယ်၊ နှင်းကြောက်တယ်”

သူမ ညွှန်ပြရာသို့ကြည့်လိုက်တော့ မြွေပွေးခပ်သေးသေး တစ်ကောင်။

သူမကို ခေတ္တဘေးတွန်းပြီး အနီးရှိကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံးနှင့် သူ ချိန်ရွယ်ပစ်ပေါက်တည့်လိုက်တော့ ကံဆိုးရှာသူမြွေပွေး ခေါင်းပြား သွားပြီး ကိုယ်လုံးက တွန့်လိမ်ရုန်းကန်နေသည်။

သူ့ကို ဦးထွဋ်ဇော်က ကြည့်နေခဲ့ပါလား။ ဟုတ်ပါရဲ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့်တော့ သူ့အမူအရာသည် ထူးခြားရဲရင့် (ကြမ်းတမ်း) နေပေမည်။

ကယျာကယာ ဘရိတ်အုပ်ရင်း သူမအနီးသို့ လျှောက်လာတော့ သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်နှိပ်ကြွေးနေခဲ့သည်။

“မမဖွေးဖွေး ... နှင်း ကံကောင်းလို့ ... သိလား။ နှင်း ကံကောင်းလို့”

သူမစကားကို သူ နားမလည်။ ဦးထွန်းဇော်ကလည်း သူမ အကြောက်ပြေအောင် ဖျော်ရည်အေးအေးလေးတစ်ခွက်ကို ယူလာ တိုက်ကျွေးခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆွတ်ပျံ့... ဒီမြွေက ဘယ်ကရောက်လာတာ လဲ”

“ဖွေးတို့ကားထဲကပဲ ပါလာခဲ့တာလေ။ ဒီမှာ ရက်ကက် ထည့်တဲ့အိတ်ထဲက၊ နှင်းရဲ့ရက်ကက်အိတ်ထဲက၊ ရက်ကက်သားရေ အိတ်လေးကိုလည်း ဖွင့်လိုက်ရော၊ ဒီမြွေပွေးက လျှောခနဲထွက်လာ ခဲ့တာ ... ဒေါသတကြီးပဲ”

ဦးထွန်း၏ ရှင်းပြစကားကိုနားထောင်ရင်း သူ့မှာ မည်သူ့ကို စိတ်ဆိုးရမှန်း မသိ။ စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် ဒေါသဒီရေတို့က သူ့ရင်ပြင်မှာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးတစ်ခုနယ် ရုန်းကန်လှိုင်းထန်နေခဲ့သည်။

ခုနေ့များ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို လက်သီးနှင့်ပစ်ထိုးလိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ ကရာတေးသမား၊ လက်ဝှေ့သမား၊ အားကစားသမား ဖြစ်ပေမယ့် သူ မကစားရတာ ကြာပြီ။ လက်တွေယားလိုက်သည်မှာ မချီမဆုံ။

သို့ပေမယ့် သူ သရုပ်ဆောင်နေတာ မိန်းကလေးဇာတ်ရုပ် မဟုတ်လား။ ခုတောင် မြွေပွေးကို ဖနောင့်နှင့်ပေါက်မှုနှင့် ဦးထွန်းဇော်က မျက်နှာပင့်ကြည့်နေခဲ့ပြီ။ ဆွတ်ပျံ့နှင်းကတော့ သူ့အာရုံနှင့် သူ ဝေးခေါင်ကံ

ကရမပြုမိခဲ့။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆွတ်ပျံ့လေးကိုသာ ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်နေမိ သည်။ သူတို့ မကစားဖြစ်ကြတော့။

ထိုသို့ ကစားကွင်းဘေးမှာ သူတို့သုံးယောက် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေကြဆဲ ကားလေးတစ်စင်းက ထိုးဆိုက်လာခဲ့သည်။ အိမ်က ကား။ ဘယ်သူပါလိမ့်။

“ဟော ... ဒေါ်မေကြည်ဦး”

ဦးထွန်းဇော်၏မျက်နှာက တိမ်ညိုရိပ်မှလွတ်သည်လလို ဝင်း ပြက်သွားပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ မျက်နှာတွေပျက်သွားခဲ့ကြ သည်။

ဆွတ်ပျံ့နှင်း သေ၊ မသေ လာကြည့်တာလား ဒေါ်မေကြည် ဦးခင်ဗျာ။

သို့ပေမယ့် သူတို့ ဘာမျှမပြောကြတော့ပါ။ အနားသို့ ရောက် လာသည့် ဒေါ်မေကြည်ဦးသို့သာ ခပ်စိမ်းစိမ်းငေးမောနေလိုက်ကြသည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ကစားသမားတွေကလည်း ရွေးတောင် မစိုသေးပါလား။ မေလည်း ဒီနေ့မှ အလုပ်နည်းနည်းအားတာနဲ့ ကစား မလားလို့၊ ဟင် ... အမလေး ဒီမှာ မြွေတစ်ကောင် သေနေပါလား”

ငှက်သွင်ပျံ့ကြွမတတ်စတိုင်းဖြင့် ကြွကြွလေးနင်းလျှောက်လာ သည်မို့ မြွေကလေးကိုပင် နှင်းမိလုလုကျမှ ဒေါ်မေကြည်ဦးက မြင် သွားခဲ့သည်။

“ဟင် ... ကိုဇော်တို့အိမ်မှာ မြွေရှိတယ် ... ဟုတ်လား။

ဗြူးလယ်မှာတောင် မြွေရှိတယ်၊ အမလေး ... ကြောက်စရာကြီးပါလား” တော်တော်လည်း ဟန်ဆောင်ကောင်းသည့် ဒေါ်မေကြည်ဦး

ဖြစ်မည်။ ဒါမှမဟုတ် သူမ တကယ်မသိတာလား။ အမူအရာကတော့ အကယ်ဒမီရှုံးလိမ့်မည်။

“ဟုတ်တယ် ... မြွေမှ ရိုးရိုးမြွေတောင်မဟုတ်ဘူး ... မြွေ ပွေး ကိုက်များကိုက်မိရင် တစ်ခါတည်း ပွဲသိမ်းလောက်တယ်”

သူ ခပ်ချစ်ချစ်ရှိသည်နှင့် ဒေါ်မေကြည်ဦးသို့ ပိုသိသာသာ ပြော ပစ်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် သူမကတော့ ပိပိရီရီ၊ တကယ်ပဲ မသိတာ လားတော့ မပြောတတ်။

“ဘုရား ... ဘုရား”

ရင်ကိုပိရင်း ဟန်ပါပါဘုရားတနေသည်မို့ သူပဲ ပြန်ပြီး သွေး ဆေးကျွေးရမည့်ပုံ နေ့ပိုက်နေသည်။ ဝေးခေါင်ကတော့ အမြင်ကပ်လိုက် ပါဘိ။

“ကဲပါ ... မေလည်း ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကစားရအောင် ကိုယ် မပျော်တာကြာပြီ ... ကိုယ်ပျော်အောင် ကစားပေးခဲ့ဦး။ ကလေး နဲ့ပွေးက မုန့်စားရင်း ထိုင်ကြည့်။ အဲဒီကစားထဲမှာ လက်ဖက်ရည် ဖျော်ပေးထားတယ်။ ကိတ်နဲ့ ဘီစကတို့နဲ့ ကြိုက်တာစား။ ဦးဦးလည်း ချမ်းသာသမျှ ဧည့်ခံထားတာပဲ။ မနက်စာကလည်း ဒီမှာစား။ ဈေး သွားခိုင်းထားတယ်”

အခုကျတော့လည်း ရိုဘော့စက်ရုပ်ကြီးက အသက်အဝင် လွန်နေသည်။ စောစောကအဖြစ်အပျက်က ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့သည်မို့ သူ ရင်ထဲသို့ အပျော်တွေနှင့် ဆေးကြောသန့်ပစ်ပစ်လိုက်ချင်ပုံရသည်။

စက်ရုပ်ကြီးစိမ်းချက်အတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်း အနားယူရာနေရာမှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဆွတ်ပျံ့ ... လုံ့ချည်ထတ်လိုက်တော့ မကစားနဲ့တော့နော်”

ပစ်ကန်ထွက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်၊ သူတို့ကစားတာ ကြည့်မယ်၊ ဦးထွဋ်ဇော်ကျွေးမယ့် ထမင်းတွေစားမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ် ဂစ်တာ တီးပြရမလား ... ဟင်”

အသေးစိတ် ကြင်နာကရုစိုက်တတ်သည့် မေပွေးပွေးသို့ သူမ ကျေးဇူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်မိခဲ့သည်။ အားလည်းအားကိုးပါသည်လေ။ မေပွေးပွေးက ကားထဲမှ သူမရဲ့ကျောပိုးအိတ်ကလေးကို သွားရောက်ယူဝင်ပေးနေသော်လည်း သူမ မတားဆီးနိုင်တော့။

လူတစ်ယောက်ဟာ သေဘေးနှင့်ကြုံဆုံဖူးတတ်ကြပါသလား။ အဲလိုဆိုလျှင်တော့ သူမကို ကောင်းကောင်းကိုယ်ချင်းစာမိမည်ဖြစ်သည်။

မြွေပွေးလေးကိုပြန်မြင်ယောင်ရင်း ကတုန်ကယင်ဖြစ်၊ သူမ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပါပြီ။ အိပ်ရာထဲမှာပဲ နားလိုက်ချင်သည်။

သို့ပေမယ့် သူမ ယခုနေပြန်သွားလျှင် ဦးဦးဇော်လည်း ဘယ် လိုမှ စိတ်ကောင်းတော့မည်မဟုတ်။ မေပွေးပွေးနှင့် သူ စီမံတိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ထားရသည့် ပွဲကလေးမဟုတ်ပါလား။ သူတစ်ပါးတို့ကို ထောက်ထား ညွှာတာပြီး သူ နေရချေတော့မည်။

ညှိုးနွမ်းစွာဖြင့် သူတို့ကစားနေရာသို့ သူမ ကြည့်မိလိုက်ပြန် သည်။ ဘောင်းဘီတိုအဖြူ၊ စပိုရှပ်အဝါလေးနှင့် ဒေါ်မေကြည်ဦးက လှပနုဖတ်လွန်းလှသည်။ ပွင့်လင်းဝင်းပြက်လွန်းသည့် အလှမယ်ကလေး ပါပဲ။ အသက် ၂၈ နှစ်ဆိုသည်မှာလည်း ပန်းတစ်ပွင့်နှင့်နှိုင်းလျှင် အလှဆုံးအရွယ် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီ ဣန္ဒြေကြီး သိက္ခာကြီးနှင့် နေလာခဲ့ရ သည့် ရှေ့နေကြီးခမျာလည်း အရွယ်ညီစံပယ်ပွင့်လေးပမာ ခွန်အား အပြည့်နှင့် ကစားနေလိုက်သည်မှာ ၂၆ နှစ်သားလေးသဖွယ်။

တစ်ခါတစ်ခါမှာ ချစ်ခြင်းဟာ လူတွေကို နုပျိုလန်းဆန်း စေသည် ထင်ပါရဲ့။

“ဆွတ်ယုံ”

ကြေကွဲသောရင်ဖြင့် သူ ဆွတ်ယုံနှင်းကို ခေါ်မိသည်။ သူမ ငေးကြည့်နေပုံလေးက အရမ်းကို သနားစရာကောင်းနေလို့ဖြစ်သည်။ ခံစားနေရသလား ကလေးရယ်။

ဘဝဆိုတာ လိုချင်တိုင်းလည်းမရ မလိုချင်ပေမယ့်လည်း ဇာ ဒီလိုပဲ သည်းညည်းခံကြရမှာပေါ့ကွယ်။

မင်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့ချစ်သူနဲ့လည်း ဘဝမှာ ဆိုကြားရဦးတော့မှာပါ။

“ဘာလဲဈာင် မမဖွေးဖွေး”

“သူတို့ပျော်တာလည်း ပျော်ပါစေ၊ ကိုယ်တို့လည်း စိတ်ပြေ လက်ပျောက် ကားလျှောက်စီးရအောင်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမဖွေးဖွေး၊ နှင်း ဘယ်လိုမှ ခွန်အား မရှိတော့လို့ပါ။ ငေးမိငေးရာ ငိုငိုမိငိုငိုရာပဲ နေပါရစေတော့နော်၊ မပျော် လို့မဟုတ်ပါဘူး။ အဲလိုနေရတာလည်း တစ်ခါတစ်ခါ စိတ်ချမ်းသာပါတယ် ပုထုဇနော့ ဥပ္ပတကောပဲနော် ... နှင်းက ထိပ်ဆုံးကပေါ့”

ထိုနေ့က ဆွတ်ယုံနှင်းနှင့်သူ ဒေါ်မေကြည်ဦးတို့ကစားတာ ငေးကိုပဲ။ ဦးထွဋ်ဇော်ကျွေးတာ စားလိုက်နှင့် အနည်းငယ် ပေါ့ပါးစွာ နေဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

သူမပျော်ရွှင်ဖို့ စကားလုံးများနှင့် ဆွဲဆောင်သော်လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မိုးတော့ မီးလောင်တော့မည်ထင်သည်။

ပြဿနာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု။

ဦးဘရှင်းက ယခုညတွေဖို့ မနက်ကတည်းက ချိန်းဆိုထား ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ သူက သဘောမတူခဲ့ပေမယ့် စကားနည်း ရန်စဲ ဘာမျှပြန်မပြောခဲ့မိတာ ခုတော့ ခွကျနေပြီဖြစ်သည်။

သူ့ရဲ့အခန်းတံခါးကို ခပ်ဖွဖွခေါက်ရင်း အသံတီးတိုးနှင့် ခေါ်နေခဲ့သည်ဖို့ သူ နာရင်းသာ ထွက်အုပ်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရမို့။ သေသာသေလိုက်ချင်သည်။ ဥပါယ်တံမျဉ် နဲ့တော့ ဒီလူကြီး ထွက်ပြေးအောင် လုပ်ရတော့မည်။

သို့ပေမယ့် သူ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပဲ အောင့်အီးသည်းခံ လိုက်ပါသည်။ ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်းပြီး မရှာချင်။

အတန်ကြာတော့ တံခါးခေါက်သံ ထွက်မလာတော့၊ ဦးဘရှင်း စိတ်ပျက်သွားပြီထင်ပါသည်။

ဒါမှမဟုတ် ... အအိပ်ကြီးလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးလို့ပဲ တွက်သလား မသိ။

သူပြန်အိပ်ဖို့ စဉ်းစားနေဆဲ ဦးနောက်ထဲမှာ အတွေးတို့ စိုးမိုးမင်းမူလာကြပြန်သည်။

ဦးဘရှင်းနှင့် ဒေါ်မေကြည်ဦး။

ဘယ်သူက ဆွတ်ပျံ့နှင်းကို မြွေနှင့်လုပ်ကြဲခဲ့သလဲ။ ဦးဘရှင်းကတော့ သူ့ကို မြောင်ပင် နှင်ချနေပေပြီ။ ဒါဖြင့် သူများလား။

သူ (ဦးဘရှင်း)ဟာ ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့ ဦးလေးအရင်းမဟုတ်လား။ ဆွတ်ပျံ့နှင်းသေလျှင် သူပဲ အမွေရမည်ထင်သည်။

ဒေါ်မေကြည်ဦးကိုလည်း လျော့တွက်လို့ မရ။ ယခုက သူက ဦးထွဋ်ဇော်နှင့်တောင် ပူးပေါင်းနေပြီမဟုတ်ပါလား။ ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့ အမွေကို သူလည်းရနိုင်သည်ပဲ... အတူနေ အုပ်ထိန်းသူဖြစ်သည်မို့။

ကြဲကြဲဖန်ဖန် သူတို့မို့ ရက်ကက်အိမ်ထဲ မြွေပွေးကို ဖမ်းထည့်ထားရက်ကြသည်။ အကြံလည်း ဟက်စက်ကြပါပေ။

ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့မွေးနေ့ကလည်း ၁၂ ပတ်လောက်သာ လိုတော့သည်။ မွေးနေ့ပွဲနီးလေ မြွေရှုပ်လေတော့ ဖြစ်လာပြီ။

အပြင်ထွက်လည်း အပြင်ကလုပ်ကြဲ၊ အိမ်မှာနေလည်း အိမ်ထဲမှာလုပ်ကြဲမို့ သူ ကျားကျားလျားလျား လှုပ်ရှားပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ။

သည်စဉ် သူ့နားထဲမှာ ခြေသံတစ်ခုကြားလာရပြန်သည်။ မြတ်စွာဘုရား။

ညကြီးမင်းကြီး။ မည်းမည်းမှောင်မှောင်ကြီး။ ဒီလူကြီးတော့ အိမ်မပျော်တော့ဘူး ကင်သည်။ ခက်တော့နေပြီ။ သူ ထွက်မတွေ့မချင်းတော့ ပြဿနာက တက်တော့မည်။ လာမယ့်ဘေး ပိတ်ကန်ပစ်မှပဲ ဖြစ်တော့မည်ထင်ရဲ့။

သူ ခြေထောက်ကိုချွတ်နှင်းရင်း တံခါးဆီသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

သန်းခေါင်ယံကြီးမှာ ခင်ဗျားမို့ဗျာ။

ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ရင် ဘာလုပ်မလို့လဲဗျာ။

အသွေးထဲ၊ အသားထဲက စပ်ပျဉ်းပျဉ်းဖြစ်လာခဲ့ပြန်သည်။ လက်ဝှေ့ကျော် (အပျော်တမ်းပွဲတွေမှာ) ကြီးရဲ့ လက်သီးကိုတော့ မြည်းစမ်းကြည့်ချင်ပြီထင်သည်။ လက်ထဲမှာ မျဉ်းလုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

သူ တံခါးမဖွင့်သေးဘဲ တံခါးနားကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်မိပြန်သည်။

သေချာပါရဲ့... ခြေသံခပ်တိုးတိုးဖြစ်သည်။ ဆီကြို စောင့်နေရမှာ သူ စိတ်မရှည်တော့။ ဆတ်ခနဲ ဖွင့်ထည့်လိုက်ပြီး...

“အား”
အသည်းငယ်သူ မိန်းကလေးအစစ်ဆိုလျှင် ထိုသို့အော်ပစ်လိုက်မည်ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူက ယောက်ျားရင့်မကြီးမို့ ပိုးဟင်းအလင်းမှာတွေ့ရသည့် ဖြူဖြူသတ္တဝါကြီးသို့ မျဉ်းလုံးဖြင့် ချိန်ရွယ်ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

“အ”
တစ္ဆေက ‘အ’လို့အော်သလား။ ဒီ‘အ’ဟာ ကကြီးခခွေးရဲ့ နောက်ဆုံး‘အ’လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ္ဆေရဲ့ဒူးခေါင်းနဲ့ မျဉ်းလုံး မိတ်ဆက်သံက မသက်မသာ။

သူ ကြားဖူးခဲ့သည်။
တစ္ဆေသရဲတွေတွေ့ရင် အောက်ပိုင်းကို ပစ်ရခတ်ရသတဲ့။ တစ္ဆေရဲ့အသက်ဟာ ခြေထောက်ပိုင်းမှာတည်သတဲ့။
ကဲ... မှတ်ကရောက္ကာ။

သူ့လက်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှမရှိတော့ပေမယ့် သူ့မဖြူ။
ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ္ဆေသောဘာသော နားမလည်။ ယောက်ျား
ပီပီ နပမ်းလုံးပစ်လိုက်မည်။

သို့ပေမယ့် တစ္ဆေက နယ်မြေကျွမ်းကျင်သည်။ လျှောခနဲ လွင့်ခနဲ
အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းငြေးသွားခဲ့သည်။

အသည်းနာစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိ။ ထိုညက မီးမလာခဲ့။

ချစ်သူစကားနဲ့
ငိုနားတွေ ရိုက်ချိုးကြေမြည်စေခဲ့တယ်။
ခေါ်သံတစ်ခု စောင့်နေပါသလား
စကြဝဠာက
တံတိုင်းအထပ်ထပ်ခြား
ပင်လယ်အူသံများ
ရင်ကွဲရိုက်ငင်
ခြင်သံဟစ်သံ
ကျားတစ်သံတွေနဲ့
ရုန်းရင်းဆန်ခတ် အပြိုပြိုအရှုရှုမှာ
ပိညာဉ်တစ်ခုတော့ ဖရိုဖရဲ
အချစ်တွေနဲ့ နင့်သည်းမွန်းကျပ်နေခဲ့ပြီ ...။

• ညဉ့်ခန်းထဲက ဆိုဖာစိမ်းတွေကြောင့် သူ့မျက်နှာက စိုရှိန်းစိမ်းပြနေသလား မသိ။

ခရီးဝေးမှလာခဲ့သည့် ကိုဝေးခေါင်ကိုကြည့်ရင်း ဆွတ်ယုံနှင်းမှာ အံ့အံ့သြသြ။

မိုးကုတ်က လာခဲ့တာပေါ့နော်။ သူ့လိပ်စာထဲမှာ ကိုဝေးခေါင်က မိုးကုတ်က ဖြစ်သည်။

အခြားယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် စေ့စေ့ကြည့်နို့ဝေးစွာ ခိုးတောင်မကြည့်ရဲခဲ့သည့် (ကြည့်ရမှာရှက်သည့်) သူမမှာ ယခုတော့ ရှက်ကြောတွေ ပြတ်ကုန်ပြီလား။ ဘာလား။

အနှစ်နှစ်အလလက ကွဲကွာနေသည့် သံယောဇဉ် အစုအဝေးလေးကို ငေးကြည့်မိနေလိုက်သည်မှာ အမျောမျောအလွင့်လွင့်။

“ကျွန်တော် ကျွန်တော့်ကို ဒီအိမ်မှာ လက်ခံမလားခင်ဗျာ” သူ့စကားသံကြောင့် သူမ လှုပ်ရှားဖို့ သတိရသွားခဲ့ပြီး မျက်လွှာချခိုလိုက်ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာလက်မခံတော့ရော ဘယ်မှာတည်းစရာရှိလို့လဲ” သူ့အပေါ် စေတနာရှိပေမယ့်လည်း သူမ မချေမငံ့စကားကို

ဘယ့်အတွက်ပြောမိမှန်းကို မသိတော့။
ဒါဟာပဲ နွဲ့ဆိုးခြင်း... ဆိုတာများလား။

သူမ မမပွေးပွေးကို သတိရနေမိပြန်သည်။

မနက်က သူမ အိပ်ရာမှထတော့ သူမအနီးမှာ မမပွေးပွေး ရောက်ရှိမနေ။ အခါတိုင်းဆိုလျှင် မမပွေးပွေးက သူ့အရင် နီးနေပြီ။ ကော်ဖီပူတစ်ကရားနှင့် မုန့်ကို လင်ပန်းလေးနှင့်သယ်ဆောင်ကာ သူမနဲ့အတူ စားဖို့ စောင့်နေတတ်ပြီ။

နောက် ပန်းကလေးတစ်မျိုးမျိုးလည်း အခန်းထဲမှာ * သူမ အတွက် ရောက်ရှိလို့ နေခဲ့ပြန်သည်လေ။

ယခုတော့ မမပွေးပွေး အနားမှာရှိမနေသည်မို့ သူမ အံ့သြ။ ဆွတ်ဟာစွာ အိပ်ရာမှ ပျင်းရိပျင်းတွဲ ထလိုက်ခဲ့ရသည်။

မမပွေးပွေး ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ နေများမကောင်းလို့လား။ သူမ စိုးရိမ်စွာဖြင့် ရေအရင်ချိုးလိုက်ရသည်။ ရေမှိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီး တော့ မမပွေးပွေးအခန်းသို့ အတွင်းတံခါးလေး ကူးခဲ့သည်။

သူမ မမပွေးပွေးရဲ့အခန်းမှာ ဟာလာဟင်းလင်း။

ဟင်... အိပ်ရာပေါ်မှာ စာလေးတစ်စောင်။

သူမ ကပျက်ယာဖြင့် စာလေးကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမက မမပွေးပွေးကို ချစ်သည်ပဲ။ စိုးရိမ်တာပေါ့။

ဆွတ်ယုံ...

ကိုယ်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ခဏထွက်ခွာသွားတယ်။ တစ်ပတ်လောက်များ ကြာမလားပဲ။

ညည်းရဲ့အနီးမှာ အန္တရာယ်တွေဝိုင်းနေခါမှ ထွက်ခွာသွားတယ်လို့ မထင်လိုက်ခဲ့ဘူး။ အခြေအနေတွေက ကိုယ် ထွက်မသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။

ညည်းသိထားဖို့က ညည်းရဲ့နောက်ကွယ်မှာ ကိုယ့်ရဲ့အရိပ် ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရှိနေမယ်။

တစ်ခုတော့ မှတ်ထားလိုက်။

ပဟေဠိပွက်တယ်ပြောပြော။

နှုတ်ခမ်းမွှေးရှိတဲ့ မိန်းမများဟာ ချစ်သူကို အသက်ပေး ချစ် တတ်တယ်ဆိုတာလေ။

မစိုးရိမ်နဲ့နော် ကလေး
မင်းရဲ့မမ
ဖွေးဖွေး

စာလေးကိုရင်မှာအပ်ရင်း သူမ မမဖွေးဖွေးရဲ့အိပ်ရာလေး ပေါ်မှာ ငိုကျွေးလိုက်ရတာ လူးလူးလိုလိုနဲ့ကိုဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘာလို့ နှုတ်မဆက်ရတာတဲ့လဲ။ မမဖွေးဖွေး ရက်စက်တယ်။ စာလေးကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ကြည့်မိပြန်သည်။

အခြေအနေတွေက ကိုယ်ထွက်မသွားလို့ မဖြစ်လို့ပါတဲ့။ ဘယ်သူတွေကများ မမကို ထွက်အောင်ဖန်တီးလိုက်ကြပါလိမ့်။

သူမအနားမှာ (နောက်ကွယ်မှာ) အရိပ်လို ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရှိနေမယ်ဆိုတာကြီးကရော သူမ ဘယ်သို့ယုံရမှာတဲ့လဲ။

သူမမှာ ဝိညာဉ်အနှုတ်ခံရသလို ချိုးချိုးကျနေခဲ့တော့သည်မှာ တစ်နေ့လုံးလုံး ဖြစ်သည်။

ချစ်သူကို အသက်ပေးချစ်တတ်တယ်တဲ့။ ဘာစကားတွေလဲ မမဖွေးဖွေးရယ်။ မိန်းကလေးချင်း မချစ်ကောင်းဘူး မမရော။

သူမ အတွေးများဖြင့် ငေးမောနေရာမှ လက်ရှိအဖြစ်ကို

ပြန်သတိရမိပြန်သည်။

“တည်းစရာ တည်းခိုခန်းတွေတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မှာ ခင်များရဲ့မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာခဲ့တာ၊ ခင်များ က ပစ်ပစ်ခါခါထားမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ရက်စက်ရာကျပါလိမ့်မယ်”

ချောမွေ့ခန့်ညားသည့် သူ့ရုပ်သွင်မှာ ခွန်အားတွေနဲ့များ ထုဆစ်ထားရော၊ အားရှိစွယ်ကောင်းလှသည်။

ကြားကြားရွားရွားပလကြီးကိုကြည့်ရင်း ရေနစ်စဉ်က သူ့ အသွင်က ပြန်လည်မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ ဘာဖြစ်လို့တော့ သူမ မယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို မခံစားရ၊ သံသရာ ဘဝ အဆက်ဆက်ကတည်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ပြီးသူနယ်။

“နှင်းက စတာပါရှင်၊ နှင်းရဲ့ အသက်သခင်၊ နှင်းရဲ့ဧည့် သည်တော်ကြီးကို လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါတယ် ဦးဝေးခေါင်”

“ကိုကြီးလို့မခေါ်တော့ဘူးလား ခင်များလေးရဲ့”
တစ်လျှောက်လုံး မရှက်ခဲ့သမျှ ဒီတစ်ခါတော့ သူမရှက်ရွံ့ သွားခဲ့သည်မို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်ရသေး၏။

တော်ပါသေးရဲ့။ ငါ့ရှက်ကြောတွေ မပြတ်သေးလို့။ သူ့ပြော စကားကို မကြားယောင်ဆောင်ရင်း သူ့အိတ်ကြီး ကောက်သယ်လိုက် သည်။ သူမက ရှေ့မှ လမ်းပြပည်ဖြစ်သည်။

“ဟာ ... မဟုတ်တာဗျာ၊ ပေးပါ ... ကျွန်တော့်အိတ် ကျွန်တော်သယ်ပါမယ်၊ ခင်များက နုနုဖတ်ဖတ်လေး”

သူ့အိတ်သူပြန်သယ်ရင်း ရှေ့မှသွားနေတော့ သူမမှာ ပြုံး ချင်ချင်။ ဝေးခေါင်ပုံစံက ဧည့်သည်နှင့်မတူဘဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ပြန်လာသည့်သူသဖွယ် ပေါက်နေခဲ့သည်မို့ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရပါ့မလဲ၊ ခင်ဗျားလျှောက်လို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

သူမကို နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလာသည်မို့ အံ့ဩရပြန်သည်။ သူမ ခြေထောက်ကျိုးဖူးတာ သူသိလို့များလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမပုံစံက ခြေတစ်ဖက်များ ဆာတာဆာတာနေလို့လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ရှက်ဖို့ကောင်းနေပြီ။

“ရတယ် ရတယ် ဦးဝေးခေါင် ... တက်နှင့်ပါရှင်”

ညနေဆည်းဆာဖြာကျနေသည့် အပေါ်ထပ်ဝရန်တာသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ဝေးခေါင်မှာ ဆွတ်ပျံ့နှင်းသို့ မသက်မသာကြည့်နေရတော့သည်။

ကောက်ချီပွေ့လိုက်ချင်ပေမယ့် သူက ယခု မမဖွေးဖွေး မဟုတ်တော့ပြီဖြစ်သည်။

ပင်ပန်းခက်ခဲစွာနှင့် လိပ်ကလေးတစ်ကောင်နယ် သူမ အဆီထပ်သို့ရောက်မှ ဝရန်တာမှစောင့်ကြိုနေသည့် သူထံ သူမက လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

“ဦးဝေးခေါင်က ကျွန်မရဲ့ဧည့်သည်ဆိုတော့ ကျွန်မ အဆီထပ်မှာပဲထားမယ်၊ ကျွန်မက လှေကားအတက်အဆင်းတွေက ခဏခဏမလုပ်နိုင်တော့ ဧည့်ဝတ်မကျော့ပွန်မှာတော့ စိုးပါတယ်။

မေမေတို့ ဖေဖေတို့ရှိတုန်းကတော့ မီးဖိုထဲကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဝင်ချက်၊ မိသားစု စုံစုံညီညီစားသောက်၊ အရမ်းကို ပျော်စရာကောင်းခဲ့တာပေါ့။ အခုတော့ ဒေါ်ညိုပို့သမျှ ကျွန်မတော့ စားနေတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ မမဖွေးဖွေးနဲ့ အပြင်ထွက်စားတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ မမဖွေးဖွေးက အောက်ထပ်ထမင်းစားခန်းဆီ ချီသွားပေးလိုက်တယ်”

“မမဖွေးဖွေး ... ဟုတ်လား၊ သူ အခု ဘယ်မှာလဲ”

သူမရဲ့စကားမှာ မမဖွေးဖွေးက စိုးစိုးမင်းမူနေခဲ့သည်မို့ သူ့အလိုက်တသိ ဝင်မေးလိုက်ရသည်။

လှည့်စားတယ်တော့ မထင်ပါနဲ့ ကောင်မလေးရယ်။ ငါ ကလီကမာများနေသမျှဟာ မင်းကောင်းစားဖို့ချည်းပါပဲ။

“နာတာပဲဗျာ၊ အခု နှင်းရဲ့ မမဖွေးဖွေးက ဟိုလေ ... အိမ် ... သူ့အိမ် ခဏပြန်သွားတယ်၊ မမဖွေးဖွေးကလေ သိပ်အားကိုးရတာပဲ ... သိလား၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နီးပါးလည်း သန့်စွမ်းတယ်၊ နှင်းတော့ သူ့မရှိတာ အရမ်းအားပေးတယ်ဗျာ”

သူမ၏ တမ်းတမ်းတတအသံကြောင့် သူ့မှာ ဘယ်လို ဖျောင်းဖျရမှန်းပင်မသိ ဖြစ်သွားရသည်။

“ကဲပါလေ ... ကျွန်မကလည်း မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နဲ့တွင်းတော့ ဖြစ်နေပါပြီ ... တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊

ဦးဝေးခေါင်တည်းခိုဖို့အတွက် ကျွန်မ အခန်းပေးမယ်၊ အခန်းတွေကတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်နေတာ ဒီနှစ်ခန်းရယ်၊ ဟိုဘက်က ဦးလေးဦးဘဲရှင်းနေတဲ့အခန်းနဲ့ ခြေရင်းခန်း ... အားလုံး လေးခန်းပေါ့။

ဦးဝေးခေါင် ... ဦးလေးရဲ့ခြေရင်းခန်းမှာ နေပါ၊ လာ ... ကျွန်မ လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူမက တစ်ဖက်ခန်းသို့ လိုက်ပို့ပို့ပြင်နေဆဲ ဝေးခေါင် အရေးဆိုရတော့ပြီ။

“ကျွန်တော် ဒီအခန်းမှာ နေလို့မဖြစ်ဘူးလား”

ဖွေးဖွေးနေသည့်အခန်းသို့ လက်ညှိုးထိုးရင်း သူမေးလိုက်

ရသည်။ သူက သူ့မအနီးမှာ ကျားကျားလျားလျား ကူညီစောင့်ရှောက်ချင်သူ ဖြစ်သည်။

“ဟာ ... အဲဒီအခန်းက ကျွန်မရဲ့ ခြေရင်းခန်းကြီးပဲ ... ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဦးလေးရဲ့ခြေရင်းခန်းကို ယူပါ”

အားတုံအားနာဖြစ်နေသည့် သူမသို့ သူ ခပ်တင်းတင်းဆဲ ပြောရတော့မည်ထင်သည်။

“ဘာလဲ ... မဆွတ်ယုံနှင်းက ကျွန်တော့်ကို မယုံကြည်လို့လား။ ကျွန်တော် ဒီအခန်းပဲကြိုက်တယ်၊ လှေကားနဲ့လည်း နီးလို့ ဝရန်တာလည်း ထွက်လို့လွယ်လို့၊ မယုံကြည်ရင်လည်း အားမနာပါနဲ့ ကျွန်တော် ဒီည တည်းခိုခန်းမှာတည်းပြီး မနက်ကျ မိုးကုတ်ပြန်လိုက်ပါ့မယ် ... ရပါတယ်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ကိုကောက်ယူ မျက်နှာကိုမော့ပစ်လိုက်သည်က ခပ်ထန်ထန်တင်းတင်းဖြစ်သည်မို့ သူမ အားငယ်သွားရတော့သည်။

မမဖွေးဖွေးဆိုလျှင် သည်သို့မဟုတ်။ အရာရာမှာ သူမရဲ့ အလိုက်ကို သိ၊ အကြိုက်ကို ဆောင်တတ်လွန်းခဲ့သည်။

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ခြေရင်းခန်းကြီးမို့ပါ။ ဒီလိုလုပ်လေ ... ကျွန်မ မမဖွေးဖွေးအခန်းကို ရွှေပေးမယ်၊ ဦးဝေးခေါင်နှစ်သက်ရင် ကျွန်မအခန်းမှာ နေပါ”

“အဲလိုတော့လည်း ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ခြေရင်းတွေ ခေါင်းရင်းတွေ ထားလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ကဲ ... ဝင်မယ် ဒီအခန်းပဲနေမယ် ခင်ဗျားရဲ့ဖွေးဖွေးရောက်လာလည်း ခင်ဗျားတို့မိန်းကလေးနှစ်ယောက် အတူနေကြပေရော”

“ဟင် ရှင်က အကြာကြီးနေမှာလား”

“ဟောဗျာ ... ကျွန်တော်က တစ်ရက်နှစ်ရက်နဲ့ ပြန်ရမှာလား”

စကားအဆုံးမှာတော့ သူမတို့နှစ်ယောက် တခပ်ခပ် ရယ်မောမိခဲ့ကြတော့သည်။

(၂)

မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မိန်းကလေးတစ်ဦးဟာ ကိုယ့်ဧည့်သည်ကို (သွေးရိုးသားရိုး) စားသောက်ဆိုင်သို့ ခေါ်မသွားရဘူးတဲ့လား။

အိမ်မှာတော့ ပြဿနာက မီးတောင်နှုတ်ခမ်းဝ ရောက်နေခဲ့သည်။

သူမ အားလုံးကို လေးစား ရှက်ရှုံ့ ခိုသေတတ်ပါသည်။ ထင်ရာစိုင်းတတ်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး မဟုတ်။ မိကောင်းဖခင်ရဲ့ သားသမီး မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးအဖြစ် မိမိကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်း ချစ်မြတ်နိုးပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းပါပဲ။

သူမရဲ့ဧည့်သည်အတွက် အဆင်သင့်ကျွေးစရာ ဘာမျှမရှိဟု ဆိုခဲ့တော့ သူမက မည်သို့လုပ်ရတော့မှာတဲ့လဲ။ ဧည့်သည်ကြီးကို ဒီအတိုင်းထိုင်ကြည့်နေလို့ မရတော့သည်မို့ (အလှအပတော့ ပြင်ဆင်ခြင်းမရှိ) ဒီအတိုင်းပဲ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ထမင်းဝယ်ကျွေးရခြင်းသည် သူမတော့ မိမိကိုယ်မိမိ လော်မာတယ်ဟု မထင်။

တစ်ခုတော့ရှိသည်။

ယခုမှတွေ့ပေမယ့် သူ့စတိုင်က ထန်ထန်တင်းတင်းပေမယ့် သူမကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဂရုစိုက်တာကျတော့လည်း သူမဘာမျှမတတ်နိုင်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံ စောင့်နေကြသည်မှာ ဒေါ်ညိုအထိတောင် ပါလိုက်သေးသည်။

ကားကလေးထိုးဆိုက်တော့ ည ရှစ်နာရီပင် မထိုးတတ်သေးပါ။ ထွက်သွားသည်ကိုက ခြောက်နာရီကျော်မှ မဟုတ်ပါလား။

“ဆွတ်ယုံနှင်း”

ဦးလေး၏ခေါ်သံကြောင့် သူမ ဧည့်ခန်းကို ကွင်းရှောင်လို့ မရတော့။ ဟုတ်တော့ဟုတ်သည်။ အုပ်ထိန်းသူများကို ဧည့်သည်ရောက်ရှိခြင်းအတွက် သူမ ပန်ကြားရပေဦးမည်။ ခွင့်တောင်းသည့် ကိစ္စထက်တော့ ပိုခဲ့ပြီ။ ဦးဝေးခေါင်ခမျာ မိုင်ပေါင်းများစွာက လာခဲ့ရသည်မို့ သူမ (မည်သို့မဆို) တည်းခိုလက်ခံရမည်ဖြစ်သည်။

မားဝင့်ကြွားစွင့်သော ကိုယ်ဟန်ဖြင့် သူက သူမနောက်ထက်ကြပ်ပါလာတော့ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာလို့တောင် ခံစားမိအောင် သူ ဣန္ဒြေတို့က တည်ကြည်ခဲ့သည်။

သားမွေးကျာကင်အကောင်းစားနှင့် လှပသောဝတ်စုံအောက်မှာ သူကတော့ ရှမ်းပြည်နယ်မှဆင်းလာသူ ဝိသနာလိုက်သေးသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ဦးလေးရဲ့မေးခွန်းက ရင့်သီးလှပြီး ဧည့်သည်ကိုလည်း မထိမဲ့ မြင်ဆန်လွန်းလှသည်။

ဦးဝေးခေါင်ခမျာ မျက်နှာပျက်သွားသလား။ စိုးရိမ်စွာ မော့ကြည့်မိတော့ သူက အခြေအနေတွေကိုနားလည်ဟန်ဖြင့် သက်သောင့်သက်သာပဲ ရှိနေခဲ့သည်မို့ သူမ စိတ်အေးရသေးသည်။

“ဒါ ... ဦးဝေးခေါင်တဲ့ ... မိုးကုတ်က လာတာ”

“ညည်းဆီ လာတာလား ... ယောက်ျားတစ်ယောက်က”

ဦးလေးရဲ့မေးခွန်းက တဆိတ်တော့ နယ်နမိတ်ကျော်လာ ပြီးဖြစ်သည်။ သူမမှာ ငယ်ထိပ်ကိုအနင်းခံရသည့် မြေတစ်ကောင်လို ရှူးခနဲ ဒေါသထွက်ဖို့ရှိတော့သည်။ တမင်တကာပဲ ဆွပေးနေရော သလား။ သူမ ဒေါသထွက်လိုက်ပါ။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့မိတ်ဆွေက မိန်းကလေးတစ် ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမှာတဲ့လား... ဦးလေးမသိလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒါ နှင်းရဲ့ အသက်သခင်၊ နှင်းရဲ့အသက်ကိုကယ်ဖူးတယ်၊ နှင်းဆီလာတာ နှင်း ကတော့ ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်ရမှာပဲ”

ကျန်သူများကတော့ ဘာမျှစကားမဆိုကြ။ သူ့ဆီသို့သာ အကြည့်ပြားများဖြင့် ထိုးစိုက်မွေနှောက်နေကြသည်မှာ ရိုင်းပျလွန်း သည်ဟု သူမ ခံစားရတော့သည်။

“ဧည့်သည်ကို ဘယ်မှာ နေရာချထားသလဲ”

ဒါက ဒေါ်မေကြည်ဦးထံမှ ထွက်လာသည့်စကားဖြစ်သည်။ တဆိတ်တော့ မလွန်ပေဘူးလား ဒေါ်မေကြည်ဦး။ မဏ္ဍပ်တိုင်တွေ ဖက်တက်လွန်းကြသည်။

“အပေါ်ထပ်မှာ ... နှင်းရဲ့ခြေရင်းခန်းမှာ”

“ဟင်... အဲဒီအခန်းက အတွင်းတံခါး တိုးလျှိုပေါက်ကြီးနဲ့ မဟုတ်လား”

သူမ အံ့သြသွားခဲ့သလို စိတ်ဆိုးရှက်ရွံ့ဖို့တောင် ခပ်မေ့မေ့ ဖြစ်သွားသည်။

အားလုံးဟာ နမော်နမဲ့ မနေကြပါလား။ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အားလုံးကို သိရှိနေ (သိရှိအောင်ကြိုးစား) ကြပါလား။ သူမက ဟန်ထောင်မကောင်းသူမို့ ဘာပြောရမှန်းကို မသိတော့။

သို့ပေမယ့်...

“တံခါးက တိုးလျှိုပေါက်ပေမယ့် ကျွန်မဘက်ကပဲ ဖွင့်လို့ ပိတ်လို့ရတာ”

သေသာသေလိုက်ချင်တော့ရဲ့။ ဦးဝေးခေါင်ကို အားနာသည် နှင့်အမျှ သူတို့အားလုံးကို ခါးသီးရုံရှာသွားခဲ့သည်။ လူပုံအလယ်မှာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး ဧည့်သည်ရဲ့ရှေ့မှာ သူမကို စော်ကားမော်ကား သိက္ခာချနိုင်လွန်းကြပါရဲ့။

“ကျွန်မကတော့ အတားအဆီးအားလုံးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ကျွန်မဧည့်သည်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြိုဆိုရမှာပဲ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ လာ... ဦးပေးခေါင်”

ရှက်ရမ်းရမ်းသည် ခေါ်မလား။ သူမအသံတို့ ကြေကွဲတုန် ယင်နေကြပါလိမ့်မည်။ တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ ပြောပစ်ခဲ့ပြီး သူမ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့တော့ နောက်ဘက်မှ တက်ခေါက်သံ ကြားလိုက် ရသေးသည်။

မျက်နှာတွေ ပူထူလောင်မြိုက်နေအောင် သောက၊ ဒေါသ တို့ လောင်ကျွမ်းနေရဆဲ လှေကားအလယ်လောက်မှာ သူမ ဘယ်လိုမှ ဆက်လျှောက်၍မရတော့။

မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ဖြင့် လှေကားထစ်ပေါ် ထိုင်ချ ဖို့ ဟန်ပြင်ဆဲ။ သူမ ဂွေခနဲ မြောက်ပါသွားခဲ့ရသည်။

အပေါ်ထပ်ဝန်တာမှာ ခေတ္တထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ သူမကတော့ ဆက်လက်ငိုရှိုက်နေမိမြဲ။ ဒီအချိန်မှာ လောလောလတ်လတ် သတိအရ ဆုံးကတော့ မမဖွေးဖွေးပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့သာရှိလျှင် ဘယ်လောက်အားကိုး အဖော်ရလိုက်မလဲ။

ကမ္ဘာဦးလူတို့ နေနှင့်လက် တသသ တမ်းတမိချေတော့ပြီ။ သူကတော့ စိတ်မကောင်းစွာ စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ လမ်းမပေါ်မှ ကားရောင်စုံတန်းများကို လှမ်းကြည့်နေခဲ့သည်။

အတန်ကြာမှ သူမ ငိုသံစသွားတော့မှ ...

“ဒီလောက် ဆန္ဒတွေပြနေတဲ့ကြားထဲက ဒီအိမ်မှာဆက်နေမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို အထင်သေးမလားဟင်။

မသေးပါနဲ့ မဆွတ်ပျံ့နှင့်။ ကျွန်တော် အရာအားလုံးကို သဘောပေါက်သလို ရှိလိုက်ပါတယ်။ ဓားခုတ်ရာ လက်လျှိုတယ်လို့ သဘောမထားစေချင်ဘူးများ၊ အားလုံးရှင်းအောင် ကျွန်တော့်ကို ပြောပြထားမလား ... မပြောလည်း ကျွန်တော် သိနေသလိုလိုပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားလေး သိထားပါ ... ခုတစ်ခါလည်း ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို ကျွန်တော် ကယ်တင်ခွင့်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းတယ်။ ကယ်မယ် ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုယ့်”

တီးတိုးအသံပေမယ့် အကြင်နာတွေ ထည့်ဝင် စီးဆင်း အင်အားပြည့်တင်းနိုင်လှပေသည်မို့ သူမ အားကိုးစွာမော့ကြည့်မိတော့ သူ့မျက်ဝန်းများက နူးညံ့ရွှန်းလဲ့နေကြသည်။

ယုံတာပေါ့ ဦးဝေးခေါင်ရယ်။

ဒီကမ္ဘာမှာ ကျွန်မ အယုံကြည်ဆုံး ယောက်ျားသားဟာ ရှင်ပေါ့။

သူမရဲ့လက်ကိုဆွဲယူပြီး တစ်ခုခုထည့်လိုက်သည်မို့ သူမ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခါက သူမပေးခဲ့တဲ့ ဆွဲသီးလေးဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်သွားလေရာမှာ အမြဲမကွာရှိနေတယ်” ... တဲ့။

သူမကို တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီ သတိရနေပါသည်ဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ခြံမည်။

•ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမရင်ထဲမှာ လှုပ်ဟာနေတာတော့ အမှန်။ မမပွေးပွေးသာရှိလျှင် သူမမှာ အားတွေခွန်တွေ အလိုလိုပြည့်ဝနေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

“ပြောတော့မလားဟင်”

ထိန်လင်းနေသောအိမ်ရောင်များအလယ်မှာ သူမတို့ ရှိနေသည်။ ထိန်လင်းသော လရောင်များအောက်မှာ သူမတို့ ရှိနေသည်။ အလင်းရောင်များအောက်မှာ သူ့ကိုမြင်ရတာ သူမစိတ်ထဲ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေမိပြန်သည်။

သက်ပြင်းအနည်းငယ်ချပြီး လောလောဆယ်အနေအထားကို မရှင်းမဖြစ် ရှင်းပြလိုက်ရပြီ။

“လန့်တော့လည်း မသွားနဲ့ဦး။ ကျွန်မအထင်မှားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဆယ့်နှစ်ရာသီ မသီးမသန့်ခံစားနေရတာပဲ။ ကျွန်မအနားမှာ ပိန်းကလေးအဖော်တစ်ဦးလည်း ရှိလှင်တယ်။ မမပွေးပွေးကလည်း သိပ်ရက်စက်တာပဲ။ ခြေရာဖျောက်ထားတယ်။ ခြောက် ... သူ့စာလေး ဒီမှာ ... ရော့ ... ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

သူမ ပေးသည့်စာကို ယူဖတ်ပြီး သူကတော့ အားပေးရှာသည်။

“သူ့စာအရတော့ ခင်ဗျားအနားမှာ အမြဲရှိနေမယ်ဆိုတာ ကြီးပဲ”

ပြောနေသည့်စကားတွေက အဲလို ရိုးရိုးသားသားတွေပဲ ဖြစ်ပေမယ့် သူမတို့စကားတွေက နူးညံ့ညင်သာလွန်းသည်မို့ တိုးတိတိုးတိပဲ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ဦးလေးဦးဘရှင်း အိမ်ပေါ်သို့တက်လာပြီး အခွေထိုးကြည့်
နေသည်။ သူမတို့ကိုလည်း...

“ဟေ့ ကလေးတွေ... ဒီလာလေ၊ ဧည့်ခန်းတွေ မထိုင်ဘဲ
ဝရန်တာမှာ မချမ်းဘူးလား” ... ဟု လှမ်းခေါ်သည်။

စောစောက ပြောခဲ့ဆိုခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်ပြီး သူမတို့က
သူ့အနားမှာ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနဲ့ သွားထိုင်ရမှာတဲ့လဲ။

ဝေးခေါင်ကတော့ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချလိုက်သည်။ သူတို့ရဲ့
သဘောထားတွေ သိနေသည်မို့လည်း ဘာပဲပြောပြော နားမကြားသလို
သည်းခံနေလိုက်တော့မည်။

ထိုညက ဦးလေးဦးဘရှင်း၏ရှေ့မှာပဲ သူတို့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြ
သည်။

(၃)

သူမ, အကြိုက်ဆုံးအရောင်သည် ပန်းနုရောင်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်
ယခုတော့ ပန်းနုရောင်ဆိုတာကို အမှန်းကြီးမှန်းခဲ့ပြီ။

ဒေါ်မေကြည်ဦး... တဲ့။

စည်းစိမ်ဂုဏ်သိန်ကြောင့် ခေါ်လေသလား။ ဒါမှမဟုတ်
ပြည့်စုံကုံလုံ သြဇာ (အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ) ရှိခဲ့သော ဦးဘနင်း
ကတော်မို့ ခေါ်ခဲ့လေသလား။

သူ သေဆုံးသွားခဲ့ပေမယ့်လည်း ယခုတော့ သူမသည်
ဒေါ်မေကြည်ဦး ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

ပြာလဲ့လဲ့ ညအိပ်မီးရောင်အောက်မှာ လှပခမ်းနားလွန်းသည့်
ပန်းရောင်အိပ်ရာခန်းနားများက ဘာအရောင်တွေ ပေါက်နေမှန်းကို
မသိတော့။ သူမမျက်စိထဲမှာတော့ ခေါင်းတလားကပ်သည့် ပန်းစက္ကူ
ရောင် ပေါက်နေခဲ့သည်။

သူမက သတ္တိကောင်းသူမို့ ဦးဘနင်းကွယ်လွန်သွားခဲ့သော်
လည်း ဒီအခန်း၊ ဒီခုတင်မှာ ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မေကြည်ဦးဆိုတာ အားမငယ်တတ်ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဆွတ်ပျံ့နှင်းကို သူမ ချစ်ရမှာလား။ မှန်းရမှာလား။ ကြင်
နာတတ်သည့် နှလုံးသားကတော့ မိုးခေါင်လို့ ဆွဲကြသည့် လွန်ကြီးနယ်။
တောင်ဘက်ယိမ်းလိုက်၊ မြောက်ဘက်ယိမ်းလိုက် ဖြစ်နေသည်။

မိမိအမှန်းဆုံးလူသားရဲ့ သမီးလေးအဖြစ် တစ်ခါတစ်ခါ မှန်းသည်။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း မိမိနှင့်ဘဝတူ (ဒုက္ခပင်လယ်ဝေ) မိန်းမငယ်လေးအဖြစ် သနားခဲ့သည်။

ပုံပြင်ထဲက ဗုံပုလွေတစ်ကောင်ကို သူမ အားကျသင့်ပါသလား။ သိုးကလေးက ရေသောက်ဆင်းသတဲ့။ သူ့ရှေ့မှရေတွေ နောက်သွားသတဲ့။ ဝံပုလွေကြီးက သိုးကလေးကိုစားချင်လို့ ဖမ်းဆီးပြီး...

“မင်း ငါ့ကို မထေမဲ့မြင်လုပ်လွန်းတယ်၊ မနေကလည်း ငါ့ရှေ့က ငါသောက်မယ့်ရေတွေ နောက်တယ်” လို့ ပြစ်ချက်စွဲတင်လိုက်သတဲ့။

“မနေက ကျွန်တော် ရေသောက်မဆင်းပါဘူးဆင်များ” ... လို့ သိုးကလေးက ပြန်ပြောတဲ့အခါ ...

“နင့်မဟုတ်လည်း နင့်အဖေနေောက်တာ” ... ဆိုပြီး ဖမ်းစားလိုက်ပါသတဲ့။

တစ်ခါက သူမတို့ဘဝကို အကြိမ်ကြိမ်အမှောင်မှုံးစေခဲ့တဲ့ ဦးဘနှင့်ကြီး သေသွားခဲ့ပြီပဲ။ သူ့သမီးလေးကို ဆက်လက်မှန်းတီးသင့်လေသလား။ ခေါင်းတလားသဖွယ် ဖာခြင်ထောင်ထဲမှ သူမ အလူးလူး အလိုနဲ့လိုနဲ့ အာဇာတတွေဆိုတာ ပူလောင်လှပါလားလေ။

ညဉ့်ဦးယံက အဖြစ်အပျက်ကို စိတ်ရောက်သွားမိပြန်သည်။ ငပလီတုန်းက ဆွတ်ယုံနှင်းရဲ့ကောင်လေး လိုက်လာခဲ့သတဲ့။ ဦးဘရှင်းရဲ့ အပြောအရ သူမမှာလည်း တာဝန်ရှိသမို့ အောက်ထပ်ညှော်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။

ဟုတ်ပါရဲ့ ... ဦးဘရှင်းစိုးရိမ်လည်း စိုးရိမ်စရာ။ သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံလေးက သံသရာအဆက်ဆက် ရင်းနှီးပြီးခဲ့သဖွယ်၊ ရင်ဘတ်ချင်း ဆက်သွယ်ပြီးသည့်သဖွယ်။

ကောင်လေးအလည်လာခြင်းအတွက် မကြိုက်နိုင်စရာ မရှိပေမယ့် အပေါ်ထပ်မှာ ဆွတ်ယုံနှင်းရဲ့ဘေးခန်းမှာ နေရာချထားတာကြီးကိုတော့ သူမ မကြိုက်။

အဲဒီအခန်းနှစ်ခန်းက တိုးလျှိုပေါက်ဆက်သွယ်လို့ရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ ... ကိုယ့်ဘက်က မိန်းကလေးရှင်း။

ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို့ နူးညံ့သည့် မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ အသွားမတော် တစ်လှမ်း။ အစားမတော် တစ်လုပ် ဘဝတွေ။ နစ်မြုပ်ခဲ့ရုံပဲ မဟုတ်လား။ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားတို့အတွက် ‘အပျိုစင်’ဟူသည့် ဂုဏ်ခြပ်ဟာ ဘာမှမဟုတ်နိုင်သော်ငြားလည်း တကယ့်ခိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိ အမျိုးလေးများအတွက်တော့ ‘အပျိုစင်’ ဆိုသည့်ဂုဏ်သည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ဖြစ်မြို့ခဲ့မည်။

သူမကတော့ မိထွေးဆိုသည့် ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်ကြီးကြောင့် ဆွတ်ယုံနှင်းအပေါ် ဘာဩဇာမှ မသက်ရောက်နိုင်။ ဦးဘရှင်းကိုသာ တစ်ဆင့်ပြောစေခဲ့ရသည်။ သို့ပေမယ့် သည်လူကြီးလည်း မဟန်။ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်နှင့် ပျားအုံကိုတုတ်နှင့်ထိုးသလိုသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဝေးခေါင်ကို အောက်ထပ်မှာပဲထားပါ” ... လို့ သူမ တင်ရောက်တောင်းဆိုဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် စကားတို့က သူမ လည်ချောင်းတွင်းမှာပဲ လှည့်ပတ်ပြောင်လှောင်နေခဲ့ကြသည်။

ဆွတ်ယုံနှင်းရယ် ...

မင်းတို့နေတဲ့နှစ်ခန်းတွဲဟာ ရာဇဝင်ရှိခဲ့ဖူးတယ်ကွဲ့။ တစ်ခါကပေါ့ ... အမည်းစက်တွေ စွန်းထင်းခဲ့ဖူးတဲ့ အဲဒီနှစ်ခန်းပွဲ့ အိပ်ခန်းလေးများဆီမှာ။

သူမ ကျောင်းပြီးချိန် အခိုက်အတံ့မှာသာ ဆေးလိပ်ခုံလှုပ်
ငန်းလေးက တွင်ကျယ်အဆင်ပြေခဲ့ပြီး နောက်တော့ ဘာတွေဘယ်
လိုဖြစ်သည် မသိ ... အရှုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ မှီလိုပေါက်အ
သော ဆေးလိပ်ခုံများမှာ သူမတို့ နည်းပညာတစ်ခုခု လွဲချော်ခဲ့လို့
ဖြစ်ရမည်။

နောက်တော့ ဆေးလိပ်ခုံလေးကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရသည်။
ထူးက ဦးဘနင်း၏ လုပ်ငန်းများစွာရဲ့ တစ်ခုသောယန္တရားမှာ ထင်
ရောက်လည်ပတ်ရသည်။ နောက် သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဦးဘနင်း
ခွေးသွားစိတ်လေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများနောက်ကို အသည်းအသန် မလိုက်တတ်သူ
သူမကတော့ ဘဝမှာ ကျေနပ်ရောင့်ရဲခဲ့သည်။

သို့ပေမယ့် နှစ်ညှိုးကျိုးချည့်နေသည့် ဖေဖေကိုပြင်တိုင်း သူမ
ကေဝဋ်ပုဏ္ဏားတစ်ဖြစ် လဲချင်နေမိခဲ့ရသည်။ မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ဘဝ
ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေလိုသည်။ သူမ အလုပ်ပြောင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။

ပြီး သူ့ဌေးဦးဘနင်းက ပုပူနွေးနွေး မုသိုးဖိုတစ်ဦးမဟုတ်
ပါလား။ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည့် ပန်းလိပ်ပြာတွေရဲ့ အငြိအငြင်လည်း
သူမ မခံလို။ သူ့ဌေး၏ မျက်နှာသာပေးခြင်းကိုလည်း သူမ မနှစ်သက်ဘဲ
သူမတို့ ဆယ်နှစ်သမီးကတည်းက ဖေဖေရဲ့ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်

သွားလာဝင်ထွက်ခဲ့သည်မို့ ရင်းနှီးမှုတို့ကတော့ အဆီးအတား မရှိ။

သူမကသာ ခပ်ဖယ်ဖယ် ခပ်တန်းတန်းနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
သို့သော်လည်း ရင်းနှီးတာကတော့ ရင်းနှီးတာပါပဲ။ နုပျို စိုလန်းသော
အသက်လေးဆယ်အရွယ် သူ့ဌေး၏ကားပေါ်မှာ သူမ (မလိုက်မဖြစ်)
ခဏခဏ လိုက်ပါနေခဲ့ရပါသည်။

ဆွေလိုမျိုးလိုပေါ့။
ဒီနေ့လည်း ဦးဘနင်းက ခေါ်ပြန်ပြီ။ သူ့ရဲ့ အသက်လေး
ဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲကျင်းပဖို့အတွက် သူ့အိမ်မှာ လာရောက်ပြင်ဆင်
ကူညီပေးပါတဲ့။

မနှစ်သက်သည်ဖြစ်စေ သူမက ဘယ်သို့ငြင်းလို့ရမှာတဲ့လဲ။
ဖေဖေကို ပြောဆိုခွင့်တောင်းနေပြန်သည်မို့ ပွဲကတော့ ပြတ်ပြီဖြစ်သည်။
“လိုက်သွားလိုက်ပါ သမီးရယ်။ သူ့ခမျာ အိမ်မှာ ပြင်ဆင်
နေရာချထားဖို့တွေ လှလှပပဖြစ်စေချင်လို့ နေမှာပေါ့။ ဘာစိုးရိမ်စရာ
ရှိလဲကွယ်။ သူ့အိမ်မှာလည်း လူတွေအပြည့်နဲ့”

ချစ်ခင်ကြည်ညို သနားကရုဏာသက်ရသော ဖေဖေကားကို
မလွန်ဆန်လိုသည်မို့ အလုပ်ပြောင်းဖို့ စီမံဖန်တီးနေရဲ့သားနဲ့တောင်မှ
သူမ ဦးဘနင်းတို့အိမ်ကို လိုက်သွားခဲ့ရပြန်သည်။

မွေးနေ့ပွဲကျင်းပမည်က ညဖွဲ့ဖြစ်သည်။ မနက်စောကတည်းက
ကူညီပြင်ဆင်ပေးနေလိုက်ရသည်မှာ သူမလက်၊ သူမခြေတွေချည်း
ဖြစ်သည်။

ညနေလေးနာရီလောက်မှာတော့ တစ်အိမ်လုံးလည်း ပြင်ဆင်
ပြီးခဲ့ပြီ။ အားလုံးနေသားကျပြီဆိုမှတော့ သူမ ပြန်ရုံပေါ့။

သည်စဉ် သူမအနားသို့ ဦးဘနင်းရောက်လာခဲ့သည်။ သူ

ဘယ်တုန်းက ပြန်လာခဲ့မှန်းတောင် သူမ မသိလိုက်။

“မေ ... ရေချိုးတော့လေ၊ မင်းဝတ်ဖိုအဝတ်အစားတွေ ကိုယ် ချုပ်ထားတယ်၊ မင်းပါ ကူညီပြီး ဧည့်ခံပေးပါဦး။ အပေါ်ထပ် သမီးရဲ့ အခန်းဘေးကအခန်းမှာ တင်ထားခဲ့တယ်။

မေ အလုပ်ထွက်ချင်လည်း ကိုယ်ထွက်ခွင့်ပေးပါတယ်၊ ခုတော့ ကူညီလက်စနဲ့ ကူညီခဲ့ပါဦးနော်”

သူမရဲ့ပခုံးလေးကို အသာတွန်းရင်း အပေါ်ထပ်ဆီ လက် ညှိုးထိုးပြတော့ သူမမှာ အူကြောင်ကြောင်။

ဘာတုံးဟာ။ သူက ဘာကိုစွဲ ငါ့ဖို့ အဝတ်အစားချုပ်ပေးရ တာလဲ။ သို့ပေမယ့် အခါတိုင်းလည်း သူစိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် ချုပ် ပေးတတ်သည်မို့ သူမ စိတ်စနောင့်စနင်း မဖြစ်မိတော့။

ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့ ခြေရင်းဘက်အခန်းလေးမှာ တံခါးပွင့်လျက် သာ။ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလှလှလေးကလည်း အိပ်ရာလှလှလေးပေါ်မှာ ပုံပုံမွှမွှ။

သူမ ဦးဘနှင်းကို အရှုံ့တိုက်ချင်စိတ် ပေါ်လိုက်မိသည်။ ဒီလူကြီး ခိုင်းတာ ငါမလုပ်ဘူး။ ခုနေ အိမ်ပြန်သွားရင်လည်း သူ လိုက်ခေါ်မှာပဲ။ ဖေဖေကလည်း အားနာပါးနာ ပြန်ထည့်လိုက်မှာပဲ။

ရေပိုးချိုးပြီး အခန်းထဲမှာ အိပ်နေလိုက်မယ်။ ကဲ ... ဘယ် သူ တံခါးလာထုထု ဖွင့်မပေးတော့ဘူးပေါ့။

အတွေးဖြင့် သူမ အနည်းငယ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ဘာမှ လုပ် လို့မရတဲ့ဘဝမှာ လုပ်လို့ရတာတော့ လုပ်လိုက်ဦးမယ်။

အခန်းတံခါးကို အသေအချာ ချက်ချိတ်ပြီး သူမ ရေပိုးချိုး သည်။ အသင့်တွေ့ရသည် သနပ်ခါးတုံးမွှေးမွှေးကို သွေးလိမ်းလိုက်

သေးသည်။ လျှော်ထားပြီးတဲ့ ဆံပင်လေးကို ရေစင်စင်သုတ်။ အဝတ် ကျတော့ ဘာဝတ်ရမလဲ။ တစ်နေ့လုံး ငြီးစော်နံနေသည့် ဝတ်လက်စ အဝတ်ကိုလည်း ပြန်မဝတ်ချင်တော့။

ကဲ ... အလကားဖြစ်နေတဲ့ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလှလှလေးကို ဝတ်ကြည့်လိုက်မယ်။

မိတ်ကင်လိမ်းပေးထားပေမယ့် ပင်ကိုလှပလွန်းသည့် သူမအသွင် က မှန်ထဲမှာ ပန်းနုရောင် အချစ်နတ်သမီးလေးသဖွယ်။

တံခါးပိတ်ထားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ တစ်နေ့လုံး ဟုတ်တိ ပတ်တိ ဘာမှမစားရသေးခဲ့သည့် ဝမ်းဗိုက်ကလည်း ဆန္ဒပြနေပြီ ဖြစ်သည်။

အခန်းတံခါးမဖွင့်ဘဲ အခန်းထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲ။ သူမ ဝှေ့ဝှေ့ ရှာဖွေနေမိလိုက်သည်။ သူမတို့အိမ်မှာဆိုလည်း သူမရဲ့အိပ်ခန်းထဲမှာ အနည်းဆုံး ပဲလှော်၊ ထန်းလျက်တော့ ရှိတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

အဲ ...
ဗိရိစားပွဲလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အချို့ရည်ပုလင်း နှစ် လုံး၊ သုံးလုံးနှင့် ဘီစကွတ်ပုံးလေးတစ်ခုကို သွားတွေ့လိုက်ရသည်မို့ သူမ ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။ ဒါပဲ စားရမည်။

“မေ ... မေ ...”
အခန်းအပြင်မှ တီးတိုးခေါ်သံကြားရပေမယ့် သူမ ပြန်မထူး။ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ နေပစ်လိုက်သည်။

ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ လူကြီး။ အခန်းတံခါးတွေ လုံအောင် ပိတ်ထားတယ်။

သူမ ခေါင်းမာမှန်းသိရောထင်။ သူပြန်ဆင်းသွား အချို့ရည်

သောက်ပြီး မုန့်စား၊ ခုတင်ပေါ်မှာ သူမ ငုတ်တုတ်ပေထိုင်နေမိစဉ် အောက်ထပ် (မြက်ခင်းပြင်) မှ တီးဝိုင်းသံများ ကြားလိုက်ရသေးသည်။ ဒါဆို ခြောက်နာရီပေါ့။

နောက်တော့ တစ်နေ့လုံး ယင်ပန်းထားတာကြောင့်လား၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကြောင့်လား မဝေခွဲတတ်တော့၊ အလိုပိတ် အခန်း လှလှလေးတစ်ခုထဲမှာ သူ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်မှာ လရောင်လဲ့ဖြာနေသည်ကိုပင် မသိတော့။

(၅)

“အား ...”

အေးချမ်းမွှေးမြသော လရောင်အောက်မှာ မေမေနှင့်အတူ ပြေးလွှားခုန်ပေါက် ပျော်ရွှင်နေမိဆဲ ... သူမက မြေကမ္ဘာပေါ်ကို ပြုတ်ကျသွားခဲ့သတဲ့။

အသည်းတယားယား ရင်ခေါင်းတအေးအေးဖြင့် ဦးစောက် ကျွမ်းပြန်ဖြစ်သွားရသည့်ကြားထဲ သူမ ကျသွားခဲ့သည်။ သွေးရောင် ရဲရဲ ရေအိုင်သေကြီး တစ်အိုင်၊ ရေအိုင်ရဲ့ဆွဲနှစ်နှစ်မြုပ်မှုကြောင့် သူမ မွန်းကျပ်လိုက်ဟာ နေရသည့်ကြားထဲ ခန္ဓာအိမ်အနံ့ မျှော့တွေ ငါးတွေက ဝါးစားကြသေးသည်။ ခေါင်းတို့က မူးဝေဝေ။

မနှစ်သက်စရာ အိပ်မက်ဆိုးထဲမှာ ငရဲတမျှ ဆိုးဝါး၊ သူမမှာ တော့ တကယ်အလား ခံစားနေခဲ့ရသည်။ အသိဉာဏ်တွေချို့တဲ့ ရုန်းလို့ မလွယ်၊ ဖယ်လို့မရ။ ရေကန်ကြီးက ဆိုးဝါးလွန်းလှသည်။

မူးဝေနောက်ကျီ သူမရဲ့ ခန္ဓာအိမ်တစ်ခုလုံး ရေကန်ကြီးရဲ့ ဝါးမျှီနှစ်မြုပ်မှုမှာ အသည်းကြော့ အသက်ကြော့မတတ်။

ဆိုးလိုက်တဲ့ အိပ်မက်ရယ် ... နိုးပါတော့၊ ငါ့ကို နိုးထပါစေ တော့။ မိုးလင်းပါတော့နော်။

မထူနိုင်အောင် မူးဝလှသော အာရုံထုံထိုင်းထိုင်းမှာ သူမ အပေါ် တောင်တွေပြို၊ မိုးသည်းသည်းတို့ ရွာချ၊ ကမ္ဘာဖျက်မုန်တိုင်း

မှာ သူမ စုတ်ပြတ်သတ်နေရရှာတော့ပြီ။

နောက်တော့ နှစ်ဦးကနွေးထွေးစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သော သူမ ခေါင်းတွေကြည်လင်း၊ အာရုံတွေပိုပြင်လာတော့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နတ်ပျားခံရသည့်နယ် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်ချောက်ချားရတော့ပြီ။

သူမရဲ့ အလုံပိတ်အခန်းလေးထဲကို ဘယ်သူဝင်ရောက်လာ တာလဲ။ စေတနာနတ်ဆိုးလား။ ဟာရီနတ်လား။

ယူကြီးမရစ်တ်ဖြင့် လောင်ကျွမ်းဟုန်းတောက် သူမတစ်ကိုယ် လုံး သွေ့ခြောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ငိုစရာမျက်ရည်တောင် မကျန်တော့။ နှုတ်ကြီးသင့်သည့် သစ်ပင်သစ်တံတံသဖွယ် တစ်ခန္ဓာလုံး သွေ့ခြောက်ကျိုးကျော့။

တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ထွေးထားသောလက်မှ ခွန်အားတို့ဖြင့် အစွမ်းကုန်နိုးလသော်လည်း သူမ လှုပ်လို့မရ။

ဦးဘနင်း စေတနာနတ်ဆိုးကြီးပေါ့။

“ဟာကွာ ... မေရာ နေစမ်းပါဦး”

မှူးမှူးချူးချူးနှင့် ဟာရီနတ်ကြီးရဲ့လက်မှာ သူမရဲ့ အပျိုစင်ဘဝ လေး ကျေပျက်ခဲ့ရပြီတဲ့လား။ ကျိုးကျလာသောမြစ်ရိုးရေတို့က ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင်။

“မငိုပါနဲ့ မေရယ် ... မေ့ကို ကိုယ်လက်ထပ်မှာပါ”

မိန်းမတစ်ယောက်ကို မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်မတဲ့လား။ သူ လိုအပ်မှုသက်သက်အတွက်။

ကာမျှမတတ်နိုင်လို့ လက်မြှောက်အနှုံးပေးခဲ့ရပေမယ့် ကေတုန် ပုဏ္ဏားရဲ့နူးမှာ အိပ်ရာနှစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရချေပြီ။

(၆)

မေကြည်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ကို ရှာဖွေ မတွေ့ရှိနိုင်တော့တဲ့ မီးလျှံတစ်ခုလို ဘာလို့ ဖျိုမျစ်တောက်ပခဲ့တာလဲ။

မီးလျှံနင်းဆီ ...

မီးလျှံနင်းဆီ ... ပေါ့နော်။

မွှေးရနံ့တွေ နင့်စူး မီးရှူးမီးပန်းလို တောက်ပတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ဟာ အချစ်ကိုဖြစ်ပေါ်စေဖို့ထက် ရမ္မက်ကိုပဲ ပိုလိုနိုးထစေသတဲ့လား။

ကြည့်စမ်း ...

မလိမ့်တပတ်နဲ့ အသိမ်းပိုက်ခံရတဲ့ကာလများ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်အရာများပါလိမ့်ကွယ်။

(ထိုစဉ်က တစ်ဖက်ခန်းသည် ဦးဘနင်းအခန်းသာ ဖြစ်ခဲ့ သည်။)

“မေ့ကိုချစ်တယ်” တဲ့။ ဦးထွဋ်ဖော်က ပြောခဲ့သည်။

အဲဒါ အမှန်တရားဟုတ်၊ မဟုတ် သူမက ဘယ်လိုပေတံမျိုးနဲ့ ဘိုင်းတာတိကျစေရမှာတဲ့လဲ။

မသေချာဘူး။

ဘဝဟာ မည်သည့်အရာကို မသေချာစေခဲ့ဘူး။

လိုတာရလို့ ပျော်တဲ့အပျော်ဆိုတာရော တစ်ဘဝလုံး ခံသလား မသေချာဘူး။

ဘယ်အရာမှ လုံးဝ မသေချာခဲ့ဘူး။
 လူယဉ်ကျေးလေးတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာ ညှိုးချိုးကြေကွဲနေတာ
 အချစ်ကြောင့်လား။ ရွှေကံကြောင့်လား။
 ကိုဇော်ရယ် ... ကျွန်မက မီးလျှံနှင်းဆီပါ။
 နမ်းရှိုက်ဖို့ မကြိုးစားချင်ပါနဲ့။
 ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မလည်း ရှာမတွေ့ဘူး။
 ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ရှာမတွေ့ဘူး။
 အမှောင်လွှမ်းတဲ့လမ်းတွေမှာ အမှောင်ရည် ဘယ်သူဆင်း
 ပေးသလဲ။
 လမ်းပျောက်နေတဲ့ကျွန်မကို လမ်းဖောက်ပေးဖို့ပဲ ကြိုးစား
 ပါနော်။
 ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။
 ငယ်လီကပြန်လာပြီးကတည်း ဘဝမှာ အပျော်တွေပျောက်
 ဆုံးခဲ့သည်မှာ သူမတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေး
 ပွေလီနေသော 'နှင်းပွင့်ရိပ်မြုံ' ထဲမှာ သူမတို့ ဆုပ်လည်းစူး စားလည်းနူး
 ဖြစ်နေတော့သည်။
 * တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ရှိနေသလားဆိုတာ
 မသေချာမှုဖြစ်သည်။ လူဆိုသည်မှာ ကိုယ့်စိတ်တောင် ကိုယ် အနီး
 မရနိုင်တော့ သူတစ်ပါး၏စိတ်ဆိုတော့ ဖိုလို့တောင် ဝေးဦးမည်။
 အချစ်ဆိုတာကို မခံစားတတ်သည့် သူမက သည်လူယဉ်
 ကျေးလေးကျတော့ သူမမှာ ရှိသမျှအရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်အနား
 နာခံချင်မိတော့သည်။ အချစ်ဆိုတာ ဒါလား။ သိပ်တော့ မသေချာ
 သို့ပေမယ့် မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပီပီ သူမ ထိန်း

သိမ်းစောင့်ရှောက်ရပါမည်။ ရင်ထဲမှာရှိသမျှ အချစ်တွေကို သူမက
 ဘယ်လိုလုပ်ဟာလို့ ဖြစ်မတဲ့လဲ။
 ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ နေပြခဲ့ပါသည်။
 သူမရဲ့လုပ်ငန်းများတည်ရှိရာ (သူမရှိရာ) သို့ သိက္ခာတွေ
 ဝါချပြီး ရောက်ရှိလာခဲ့သည့် လူယဉ်ကျေးလေးဟာ အခြားတစ်ပါးသော
 ယောက်ျားများလို ကျားစီးဖားစီးမဟုတ်ဘဲ ညှိုးငယ်ရှက်ရွံ့နေခဲ့တော့
 သူမ စိတ်မကောင်း။
 သည်လူယဉ်ကျေးလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ သူမဟာ ချစ်စရာမိန်း
 မသေးဆိုးလေး ဖြစ်နေခဲ့သည် ထင်ပါ။
 အရေးမစိုက်ဘဲနေပြလိုက်တာဟာ ချစ်သူ အချစ်တွေကို
 ပြယ်စေဖို့ဖြစ်ကြောင်း။ ရင်တစ်ခုလုံး ထောင်းထောင်းအကြော်ခံလျက်
 သူမ သက်သေပြခဲ့ပါသည်။
 သို့ပေမယ့် အနာခဲ့ဆေး လွဲချော်နေပြီထင်ပါသည်။ နှစ်ယောက်
 လုံး ညှိုးချိုးကြေကွဲရသည့် ဆေးနည်းဟာ မှားနေလို့ပေါ့။ သူမ ဆေး
 နည်းပြောင်းရပြန်ချေသည်။
 ကြိုးရှည်ရှည်နှင့် လှန်သည်လိုတော့ မစွပ်စွဲခဲ့ပေ။ ချစ်သူ။
 သိပ်လှပသည့် လက်တစ်ဖက်ပြတ် မီးနပ်စ်ရုပ်တုကို အသင် ထာဝရ
 သိမ်းပိုက်မြတ်နိုးနိုင်ပါ့မလား။
 တစ်ခါမှ တွေ့ခွင့်မပေးခဲ့သည်ပေမယ့် သူမရှိရာအရပ်ဆီ
 ရောက်လာတတ်သည်။ လူယဉ်ကျေးလေးကို တစ်နေ့တော့ သူလွတ်
 အောင် မပုန်းရှောင်လိုတော့ပါ။
 ဆွတ်ပျံ့နှင်းနှင့် ဖွေးဖွေးတို့ ကြက်တောင်ရိုက်လာကစားမှာမို့
 သူမကိုလည်း လာရောက်ဖို့ သူက စိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

“ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ မေရယ်၊ ပေလီကပြန်လာကတည်းက ကျွန်တော့်ကမ္ဘာမှာ ငွေလကွယ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ နှင်းတို့ ဖွေးဖွေးတို့လည်း ရှိတာပဲဗျာ၊ မှေ့ကို ကျွန်တော် ကိုက်မစားပါဘူး... ငေးရုံလေးပေါ့နော်၊ ကျွန်တော်မျှော်နေမယ်”

နှင်းက ရှင်ကို အရမ်းပဲ သံယောဇဉ်တွယ်နေတာရော ထောက် ထားညှာတာသင့်တာပေါ့ကွယ်။ သူမ သွားသင့်မသွားသင့် ငေးဝိုင်စဉ်းစား နေဆဲ ဧည့်ခန်းထဲမှဖုန်းက မြည်လာခဲ့သည်။ ‘ဟဲလို’ သံလေး တစ်ချက် ကြားပြီး ဘာမှမကြားရတော့သဖြင့် သူမ စိတ်ပူစွာ ကားမောင်းထွက် လာခဲ့ရတော့သည်။

သူမကိုမြင်လျှင် သူက နေတစ်စင်းလို လင်းပွင့်သွားခဲ့ပေမယ့် ဖွေးဖွေးနှင့် ဆွတ်ယုံနှင်းက မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်ကုန်နေလိုက်ကြ တာ မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်အောင် ဖြစ်သည်။

သူမ နှင်းမိတော့မည့် မြွေပွေးလေးကြောင့်များလား။

တော်တော်တော့ ထိတ်လန့်စရာကောင်းပေသည်။

ခပ်ထေ့ထေ့စကားသံများကို နားထောင်ရင်း သူမ လိုက်လာခံ တာ မှာပြီလား၊ ဟေးတောပြန်၏။ မလာလိုက်လျှင် အကောင်းသား

တစာစာဖိတ်ခေါ်နေသည့် သူ့ကြောင့်သာ ကြက်တောင် ထ် ရိုက်နေရပေမယ့် သူမရိုက်ချက်တွေက အလွဲလွဲအချော်ချော်။

သည်ကြားထဲ သူမတို့ကို နှင်းက ညှိုးငယ်စွာကြည့်နေရှာတော့ ပျော်ရမှာ ဘယ်လိုမှ မျှီမကျတော့။

ငါလည်း ပျော်နေတယ်ထင်သလား နှင်းရယ်။

အချစ်ဆိုတာ စေတနာနတ်ဆိုလို့ပါပဲ။

သူ့အလိုလိုပျော်ရွှင်နေတဲ့ လူသားတိုင်းဟာ အချစ်စိတ်များ

ဖိစီးခံရရင် ဘဝဟာ တစ်ပြင်လို သွေ့ခြောက်သွားရတော့တာ။

သိတော့သိပါရဲ့ဟာ။ သိတဲ့အချိန်မှာ ငါလည်း နယ်ကျွံနေ မိပါပြီ။ ဒီအချစ်ထဲ ...။

“ဟိတ်ကောင်မလေး ... ကစားတာ စိတ်မပါဘူးလား။

ဘယ်ရည်းစားဆီ စိတ်ရောက်နေသလဲ”

ဪ... လူယဉ်ကျေးကလည်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာတော့

ပျော်ရွှင်ရယ်မောတတ်ပါသလား။ ဣန္ဒြေကြီး သိက္ခာကြီးတွေ ဘေး ချိတ်လို့နော်။ ခုတော့လည်း တရားခွင့်က အသွင်သဏ္ဍာန်မျိုးနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်သည်။

ဖွေးဖွေးနှင့်နှင်း ကစားကွင်းနဲ့ဝေးရာသို့ ရောက်ရှိသွားချိန် မှာတော့ သူမတို့လည်း ကစားပွဲတစ်ပွဲ ပြီးသွားခဲ့သည်။

သူမက အလူးအလဲ ရှုံးခဲ့ပါသည်။

“စောစောကတည်းက စည်းကမ်းချက်တွေ ပြောပြီးသားနော်၊ နိုင်တဲ့လူက ရှုံးတဲ့လူကို ...”

“အမယ် ... အိမ်ရှင်ဖြစ်ပြီး နှင်းကန်ပညာတွေပြတာ မလိုက် နာနိုင်ပါဘူး”

“ဟာကွာ ... လျှော့ကစားတာပဲ၊ ဒီထက် ဘယ်လိုလုပ်လျှော့ နိုင်တော့မလဲ ... စည်းကမ်းအတိုင်းနော်”

သူ့စည်းကမ်းက ဘာပါလိမ့်။ ညက ဖုန်းထဲမှာပြောခဲ့ပေမယ့် သူမကပဲ အိမ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေသလား။ သူကပဲ တမင်ညစ်ပြီး တိုးတိုး လေး ပြောခဲ့သလား။ မဝေခွဲတတ်တော့ပြီ ဖြစ်သည်။

ပေလီတုန်းက အဖြစ်အပျက်များကို သူ တမ်းတတိမ်းမူး လေရောထင်။ ဒီလိုတော့ မဖြစ်စကောင်းပါဘူးနော်။

ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသော သူ့စတိုင်ကို လန့်လာသဖြင့် သူမ လှုပ်ခနဲပြေးဖို့ပြင်သည်က ကျားကြီးကိုကြောက်သော ယုန်ကလေးနှယ်။

“ဟိတ် ... ဘာတွေတွေ့ပြီး မကောင်းကြံစည်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်စည်းကမ်းက ဘာမှလည်း မထူးဆန်းပါဘူးကွာ၊ ရှုံးတဲ့လူက နိုင်တဲ့လူကို ဇက်ကြောဆွဲပေးကြပါ”

တော်ပါသေးရဲ့။ တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ ဇရူနေကြီးပါပဲ။ မြက်ခင်းပေါ်မှာ သူက ဆင်းထိုင်၊ သူမက ထိုင်ခုံပေါ်မှာနေပြီး သူ့ပခုံးများကို နှိပ်ပေးရုံလောက်တော့ ပြုလုပ်ပေးနိုင်ပါသည်။

သို့ပေမယ့် နှိပ်ပေးသည့်လက်ကလေးများကို သူဇက်နဲ့ စောင်းဖီး သူ တော်တော်ကို အရွှင်နေတာကတော့ သနားစရာပဲကောင်းနေတော့သည်။

“မေ့ကိုချစ်တယ် အရမ်းပဲ၊ နှင်းကလေးမွေးနေ့ပွဲပြီးလို့ ကိစ္စတွေပြီးပြတ်ရင် လက်ထပ်ကြမယ်နော်၊ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ လာလည်း ကိုယ့်ချစ်သူကို လူတန်းစေ့အောင် ထားနိုင်ပါတယ်၊ အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ငြိမ်းချမ်းလိုက်ပါတော့ကွယ်”

စွန့်လွှတ်ငြိမ်းချမ်းလိုက်ပါတော့တဲ့လား ချစ်သူ။ အဲဒီစကားခွန်းကိုက ကျွန်မကို မယုံသင်္ကာလို့ပဲပေါ့နော်။

(၄)

“ဒေါ်ညို”

ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့မွှေးနေ့ပွဲက တစ်နေ့တခြားနီးလာပြီမို့ အိမ်ရှိလူများ အလုပ်ရှုပ်နေကြရသည့်ကြားထဲ သူမက ဧည့်သည်တော်ကြီးနှင့် သွားသွားလာလာမို့ မတွေ့ရတာတောင် ကြာပြီဖြစ်သည်။

ဟိုတစ်ညက စကားမဆုံးမီ ဒေါ်မေကြည်ဦး ဝင်ရောက်လာသဖြင့် သူမကို ခွဲခွာလိုက်ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကော်ဖီကရားလေးနှင့်ဝင်လာသည့် ဒေါ်ညိုကို သူမ အားရပါးရ ဆီးကြိုလိုက်ပါသည်။ ပြီး တံခါးကို ဝှေ့ပိတ်လိုက်သည်။

“လာ ဒေါ်ညို ... အနှောင့်အယှက်တွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ ဟိုတစ်ခါစကားကို ဆက်ပြောပါဦး”

ဒေါ်ညိုက ဘေးဘေးဘီဘီ (အခန်းထဲ)သို့ ဝှေ့ဝဲရှာဖွေနေသေးသဖြင့် သူမ စိတ်တိုရသေးသည်။ လူများ မသင်္ကာစရာကျလို့။

“ဟိုဧည့်သည်လေးရော”

တဆိတ်လွန်လွန်ပြီ ထင်သည်။ သူမ ထွက်သွားသည့် ဒေါသကို မနည်းပဲ မျိုချနေရပါတော့၏။

“ဧည့်သည်က ယောက်ျားလေးပဲ ဒေါ်ညိုရဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မ အခန်းထဲမှာ ရှိရမှာလဲ၊ အဲဒါ ကျွန်မရည်းစားလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ရည်းစားမဟုတ်လည်း ဘယ်တော့မှ အဲဒီအလုပ်မျိုးမလုပ်ဘူး၊ ကျွန်မ ကိုယ့်ကိုယ်

ကိုယ် မြန်မာမိန်းကလေးမှန်း သိတယ်”

ခပ်ဆတ်ဆတ် သူမစကားသံကြားတာတောင်မှ အခန်းနှစ်ခုကို ဆက်သွယ်ထားသည့် လျှို့ဝှက်ဘဲခါးဆီ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ သူမရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ယားကျိယားကျိဖြစ်လာရတော့၏။ လျှို့ဝှက်ဘဲခါးသာ ဆိုတယ်... အိမ်ရှိ လူစုံလူကုန်အားလုံး သိနေကြပါလားနော်။

“မကြည့်နဲ့... တံခါးက အသေပိတ်ထားတာ .. မပြင်ဘူးလား”

“ဒေါ်ညိုက စိုးရိမ်လို့ပါကွယ်၊ ဟိုးတစ်ညက ဒေါ်ညိုကြုံတွေ့တာတွေ ပြောပြမယ်... မမလေ .. မမရယ် .. ဒေါ်ညိုဘုရားနို့နို့နဲ့ နေ့ကွဲဘေးနားမှာ ညှိုးညှိုး... ငယ်ငယ်လေး ရပ်နေတယ်၊ မျက်စည်တွေလည်း တွေ့တွေ့ကျလို့၊ စကားတော့ မပြောနိုင်ဘူးကွယ်၊ ဒေါ်ညိုဖြင့် သနားလိုက်တာလေ၊ မမမျက်နှာလေးက အရင်ထက်တောင် ပိုပြီး လှပနေသေးတယ်၊ နှင်းရှိရာအခန်းကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးပြရာတယ်”

ဒေါ်ညို၏ ကြေကြေကွဲကွဲအမှုအရာကြောင့် သူမမျက်စည်များ ပြည့်အိုင်လာရတော့သည်။ သနားလိုက်တာ မေမေရယ်။

“ဒေါ်ညို ဘာဖြစ်လို့ နှင်းကိုလာမခေါ်သလဲ၊ မေမေက ခဏခဏလာသလားဟင်၊ နှင်း မေမေ့ကိုတွေ့ချင်လိုက်တာ၊ တွေ့ရုံလေးတွေ့ပါရစေ ဒေါ်ညိုရယ်၊ ဖေဖေရော .. ဖေဖေရော မပါဘူးလားဟင်”

နှစ်ယောက်တည်း စိတ်ကြိုက်ပြောနေရသည့်ကြားထဲကတောင်မှ ဒေါ်ညိုက ပိုပြီး တိုးလျှိုလိုက်သေးသည်မှာ သူမ မနည်းပဲ နားထောင်ရပါချေတော့၏။

“မမ လာတတ်တာ လစိုက်ရက်တွေ”

(၈)

“မမဖွေးဖွေး”

သတိထားနေသည့်ကြားထဲမှ သူ ဆတ်ခနဲတွန့်သွားခဲ့သည်။ သူမ ဘယ်လိုသိသွားခဲ့ပါလိမ့်။

သို့ပေမယ့် ဟန်ကိုယ့်ဖိုဝေါ့လေ။ သူ (မမမိမိ) ခြံ့ညှင်းစွာပဲ သူမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်တာပေါ့။

တစ်နေ့တော့ ပေါ်ကုန်လိမ့်မယ်မှန်း ကြိုသိခဲ့ပါရဲ့ ... ကောင်မလေးရယ်။

တံခါးဝမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် ဆွတ်ပျံ့နှင်းက အခန်းထဲသို့တောင် ဝင်မလာခဲ့။ သူမမျက်နှာမှာတော့ ကြေကွဲဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ နာကြည်းဆွေးမြည့်မှုတွေ၊ ဆွတ်ပျံ့လှုပ်ဟာမှုတွေ၊ ပြီး... ကမ္ဘာကြီးဖောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်သွားသည်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရသူသဖွယ် မယုံကြည်နိုင်မှုတွေ။

အရောင်စုံယုက်ဖြာနေသည့် သူမသို့ မချီတင်ကြည့်ရင်း သူ ငေးကြောင်စွာ ရပ်နေမိတော့သည်မှာ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ခုသဖွယ်။

သူမလက်ထဲမှာတော့ ဆံပင်တုလေ။ ဖွေးဖွေးရဲ့ ဆံပင်ပုံစံလေးပေါ့။ အခြေအနေအားလုံးကို သူ မဟောပေါက်သွားခဲ့သည်။ နေ့လယ်က သူ (မသွားမဖြစ်) ညီမတွေနှင့် ခေတ္တသွားတွေ့ရသေးသည်။

ဆွတ်ပျံ့မွှေးနေက ငါးရက်သာလိုတော့သည်မှီ သူ ဘယ်လိုမှ ခွာလို့မဖြစ်။
ရောက်ရှိနေသည့် ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတို့ကို ကြည့်ပြောထား။ ထိန်းထားစို့
မချီမဆုံ သွားတောင်းပန်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ သူမက သူ့အခန်းထဲဝင် ဖွေးဖွေးရဲ့ ကျန်ရှိခဲ့
တဲ့သေတ္တာကို သော့ဖျက်၊ ဖွေနှောက်ရှာဖွေခဲ့ခြင်း ဖြစ်မှာပေါ့။ တစ်စုံတစ်ခု
မသက်သာဖွယ်တွေ့လို့ သူမ ယခုလိုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူမကိုမြင်ရတာ ဝေးခေါင် ဘယ်သို့မှ စိတ်မချမ်းသာ။ မျှော်
လင့်ချက်တွေ၊ အားကိုးမှုတွေ၊ ဘဝရဲ့အားမာန်ခွန်အားတို့ အားလုံး
ပျောက်ဆုံး။ သူမအသွင်က တဝန်းဝန်းပြိုကျနေသည့် အဆောက်အအုံ
ဘစ်ခုသဖွယ်။

သူမက ဖွေးဖွေးဆိုတာကို အရမ်းပဲ အထင်ကြီး လေးစား
အားကိုးခဲ့ပေသည်မို့လည်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူမ အထင်ကြီး
ကိုးစားသမျှ အရာအားလုံး ဆုံးရှုံးပျောက်ကွယ်။

“ရှင်ကို မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်၊ အန္တရာယ်တွေပိုင်းနေတဲ့
သမင်တစ်ကောင်ကို ရှင်မို့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ ...”

သည့်ထက်ရက်စက်သည့် စကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်လည်း
သူကတော့ ခံယူဖို့ အသင့်ရှိခဲ့သည်။ သူမရင်ထဲမှ ဝေဒနာ၊ ဒဏ်ရာ
အနာတရများက သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ယွင်းပြိုနေသည်မို့ သူ စာနာနိုင်ခဲ့
ပါသည်။

အခန်းတွင်း ခုတင်ဘေးမှာ အင်္ကျီချွတ်ပြီးစမို့ သူ့အပေါ်ပိုင်းက
ဟင်းလင်း။ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ကြွက်သားအမြောင်းအမြောင်း ခန္ဓာ
ကိုယ်တစ်ခုလုံး ကျုံ့ဝင်အရည်ပျော်တော့မတတ် သူ ခံစားနေရသည်။

သည်စဉ် အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ခြေသံတစ်ခု တက်လာသည်ကြောင့်

အခန်းပေါက်ဝမှ သူမကို ဆတ်ခနဲ အခန်းထဲ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်ရသည်။
ပြီး တံခါးကို လုံခြုံအောင်ပိတ်လိုက်သည်။

တံခါးကိုကျောပေးပြီး သူမဘက်သို့လှည့်လိုက်တော့ သူမ
အမှုအရာက ဟုန်းဟုန်းတောက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကျွတ် ... အထင်လွဲသွားပြန်ပြီ။ ငါ့နယ် ...

မုန်းတီးစက်ဆုပ်သော သူမမျက်ဝန်းများကို ရင်ဆိုင်ခံယူရ
သည်မှာလည်း တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်ကို မနားမနေကျော်ဖြတ်ရသည်နယ်
ပင်ပန်းဆင်းရဲလှပါဘိ။

သို့ပေမယ့် လောလောဆယ် သူ့မှာ ဖြေရှင်းစရာ စကားမရှိ။
အနာတက်တုန်း ဆေးချက်မရှိတူးဆိုသလို သူမ အရမ်းပေါက်ကွဲနေတုန်း
ထုချင်ထု၊ ရိုက်ချင်ရိုက်၊ ပြောချင်သလိုပြော သူ ငြိမ်ခံနေလိုက်ဦးမည်။

“ကျွန်မ ရှက်တယ် ... သိလား။ ကိုယ့်ကိုယ်လည်း အရမ်း
ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိတယ်၊ ရွံတယ်။

လက်စသတ်တော့ ရန်သူက အနီးဆုံးမှာပဲရှင့်၊ ကျွန်မက
အပြင်လော့ကို ရှာဖွေကြည့်နေမိတယ်၊ ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ရှင်
ဘယ်အပြီးတွေနဲ့ ကျွန်မအပေါ် လော်လည်ယုတ်မာခဲ့တာလဲဟင်”

လော်လည်တယ်တဲ့။ ကောင်မလေးရယ် ပြောရက်လိုက်တာ။
အင်းလေ ... မိန်းကလေးအစစ်မှတ်ပြီး သူ ဖက်ခဲ့ တွေးခဲ့ တိုးဝင်ခဲ့
တာတွေကို ငွေ့တွေးပြီး ရှက်ရမ်းရမ်းတာဖြစ်မှာပေါ့။ ရှက်ပါ။

“အခု ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲဆွဲသွင်းပစ်လိုက်တာလဲ၊
ရှင် မကောင်းကြံစည်မလို့လား။ အသက်သာ အသေခံပစ်လိုက်မယ်
... သိလား။ သူ့ယုတ်မာတစ်ယောက်၊ လူလိမ်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ
ဘယ်တော့မှ ဒူးမထောက်ဘူး။ ရှင်ကို အရမ်းမုန်းသွားပြီ ... သိလား”

သူမရဲ့အသံက အနည်းငယ် ကျယ်ကျယ်လာခဲ့သည်မို့ သူ (ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲကပဲ) ကောင်မလေးအနား ပြေးကပ်၊ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ရသေးသည်။

“တိုးတိုးပြောပါ ညီမလေးရယ်၊ အပြင်ကလူတွေ ကြားကုန်ပါမယ်”

မချောလေးကလည်း တစ်သက်လုံး ပျော့ခွေပျောင်းညွတ်ခဲ့သမျှ ယခုတော့ ဆတ်ဆတ်ခါ။

“ရှင်က ဘာကို ဂရုစိုက်နေမှာတဲ့လဲ ကျားကြီးရဲ့၊ ကျားတစ်ကောင်လို စဉ်းလဲခဲ့ပြီးတော့မှ”

တောင်စဉ်ရေမရတွေ ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေသည့် ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း အစားထိုးမရအောင် ကြေကွဲဆုံးရှုံးနေခဲ့မှန်း သူ သိပါသည်။

“ကျားတစ်ကောင်ဆိုရင်လည်း ကျားပေါ့ကလေးရယ်၊ ကျားပဲထားလိုက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသိထားဖို့က ကိုယ်သာ ကျားစိတ်ရှိခဲ့ရင် ဘဝမှာ ဘာများလီဆယ်နေစရာလိုမလဲကွယ်၊ စားပစ်ဝါးပစ်တာ ကြာရောပေါ့၊

တစ်ခုတော့ မင်းကိုပြောလိုက်မယ် ... ငါ့ရဲ့သံမဏီဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လောက်ပဲမကြည့်ချင်အောင်မှန်းမှန်း မင်းမွေးနေ့ပြီးတဲ့အထိ၊ မင်းမှာ အန္တရာယ်တွေလွတ်ကင်းတဲ့အထိ ကိုယ်စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်၊

သတ်ပစ်တောင် ဒီနေရာမသွားဘူး၊ ပြီးမှ လိမ်လည်မှုနဲ့ ရဲလက်အပ်ချင်အပ်၊ သတ်ချင်လည်း သတ်”

ဒေါသ၊ သောကတွေနှင့် လက်လက်တောက်နေသည့် သူမ

ကလည်း ပီးလျှံလေးတစ်ခုသဖွယ်။ သူ့အနားမှ နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းဆုတ် ခေါင်းမာမာဖြင့် ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“အဲဒါ ရှင့်အပူမပါဘူး၊ ကျွန်မဘာသာ သေချင်သေ၊ ရှင်ချင်ရှင် ... ရှင့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ သေပေစေ ... သိလား၊ သူစိမ်းတွေရဲ့ လက်မှာ လည်စင်းပေးလိုက်မယ်၊ ရှင်ပြုသမျှ ဘယ်တော့မှမနုဘူး၊ ရှင်ပြန်တော့၊ ကျွန်မကို ဒီလောက်လှည့်စားရရင် ကျေနပ်သင့်ပါပြီ”

ဒီကောင်မလေးကတော့ ချော့ပြောလို့ရမယ့်ဟာလေးမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ကိုင်တွယ်မှဖြစ်တော့မည်။

မချီတရီ ကြင်နာသနားမိသည့်ကြားထဲက လူမိုက်ဂိုက်ဖမ်းပြီး သူ ခပ်ထန်ထန် ပြောပစ်လိုက်ရတော့သည်။

“မင်းတို့မိန်းမတွေ တယ်လည်း ဗလောင်းပလဲနိုင်ကြပါလားကွ ... ဟင်၊ အစကတော့ မမဖွေးဖွေး မမဖွေးဖွေးနဲ့ ကဲ ပြောစမ်း ... အဲဒီမင်းရဲ့မမဖွေးဖွေးက မင်းကို ဘာတစ်ခု နှစ်မွန်းအောင်လုပ်ခဲ့ဖူးသလဲ၊ မင်း မရူးသေးပါဘူး၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း ... မသကာစရာ မင်းကို ဘာများလုပ်ခဲ့ဖူးသလဲ၊

အခုလည်း ဖွေးဖွေးပုံစံပျောက်သွားရတာ မင်းရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေအားလုံးက ပထုတ်လိုက်လို့ကြောင့်မထင်နဲ့၊ မင်းက မင်းနဲ့ လာအိပ်ဖို့ ပြောလို့ကွ ... သိလား၊ ငါသာ ကျားကြီးအစစ်ဆိုရင် မင်းကို စားဖို့ဝါးဖို့အလွယ်လေး။

ခေါင်းမာစမ်းပါနဲ့ ကလေးရယ် ... မင်း ဘယ်လိုပဲ ငါ့ကိုမှန်းသည်ဖြစ်စေ ငါကတော့ မင်းရဲ့အန္တရာယ်တွေဟုသမျှ ရင်နဲ့တားဆီးစောင့်ရှောက်သွားရမှာပဲ”

သူက အဲသလို မာန်ထန် ဆူဟောက်ပစ်လိုက်တော့လည်း

မျက်ရည်များဖြိုင်ဖြိုင်ကျ။ သူမသည် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ရိုက်ညည်းငိုခဲ့သေးသည်။

“မမပွေးပွေးကို လွမ်းတယ်” ... တဲ့။

မြတ်စွာဘုရား။

ကောင်မလေးရယ် ပွေးပွေးဆိုတာ ဝေးခေါင်မှန်းသိနေရဲ့နဲ့

ကြဲကြဲဖန်ဖန် ချဉ်ခြင်းတပ်နေရသေးသလား။

ငါ ကော့ဆက်တွေ၊ အတုတွေ ထပ်မဝတ်ပါရစေခဲ့တော့။

(e)

ခုတော့ စကြဝဠာ ပြိုလဲပြာတွေမှာ

ပင်လယ်အစင်းစင်း ပွင့်ခဲ့ပြီ။

နံရံတစ်ချပ်သာ ခြားခဲ့ပေမယ့်

တံတိုင်းအထပ်ထပ်ကာဆီး

စကြဝဠာကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်များ ဖုံးကုန်ရော။

နှင်းပန်းပွားငုံလေးလို ချိုမြလှပခဲ့သည့် ချစ်သူနှုတ်ခမ်းများ

လည်း ကွဲအက်ကြွေခြောက်။ ခရောင်းကြမ်းနယ် အသံတို့ ဆိတ်

သုဉ်းခဲ့လေပြီ။

မြေကမ္ဘာထဲမှာ သူကြားနေခဲ့ရတာကကော့။

ခြင်္သေ့ရိုက်သံ

ကျားဟိန်းသံ

ပုလွေအူသံတွေသာ။

အသည်းငယ်သည် မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦးဟာလည်း အ

တော်ရက်စက်တတ်ပါလား။ ခုတော့ နံရံတစ်ချပ်ခြားသည့် အခန်း

လေးထဲမှာ သူမ ပုန်းအောင်းနေခဲ့ရှာတော့ပြီ။

ချစ်သူစကားတွေက သူ့နားစည်ကို ဘယ်လိုပဲရိုက်ချိုးချိုး

သူကတော့ ဆံတစ်ခြည်မျှ မနာနိုင်၊ မကြည်းနိုင်ပါ။

ပွေးပွေးဘဝနှင့်တုန်းက မိန်းကလေးချင်းမို့ သွတ်ယုံနှင်းနဲ့

အထဲဝင်အပြင်ထွက် တစ်သွေးတည်းတစ်သားတည်း နေခဲ့ရသေးသည်။
ယခုတော့ ဝေးခေါင်ဖြစ်နေရသည့်ကြားထဲ သူမက လူလိမ်လူညာကြီး
အဖြစ် မကြည့်ချင်အောင်ဖြစ်နေတော့သောအခါ။

တစ်နေ့တော့ ...

ငါ့စေတနာတွေကို မင်းနားလည်မပေါ့ ကောင်မလေးရယ်။

ငါဟာ မင်းအတွက် သံချပ်ကာအင်္ကျီတစ်ထည်ပေါ့။

ရှိစေတော့ ... ရှိစေတော့နော်။

မင်းမှတ်မိသေးသလား ကလေးရယ် ...။

နှုတ်ခမ်းမွှေးရှိတဲ့ မိန်းမများဟာ ချစ်သူကို အသက်ပေး ချစ်
တတ်တယ်ဆိုတာလေ။

အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုယ်က မိန်းမအတတ်ရှုပ်ခဲ့ပေကို။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကလေးရယ် ... မင်းအတွက် ငါ အသွေး။

အသက်တွေ စွန့်လွှတ်စွန့်လွှာပြီးသားပါ။

အယူသည်းနေသည့်ချစ်သူသို့ မည်သို့စောင့်ရှောက် ဖျောင်းဖျ
ရမှန်းလည်း လောလောဆယ် သူမသိတော့။

သံယောဇဉ်လည်း ပြတ်နိုင်တာမဟုတ်ဘဲနှင့် ရှက်ရမ်းရမ်း
နေသည့် ကောင်မလေးသို့ နည်းနည်းတော့ နည်းဗျူဟာတွေ ဆင်ဦးမှ
ဖြစ်ပေမည်။

ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သူမ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ... သူ
မသိရ။ မွေးနေ့ပွဲကလည်း သုံးရက်သာလိုတော့သည် မဟုတ်ပါလား။
ကြေကွဲချွတ်ခြုံကျနေသည့် သက်လှယ်လေးသို့ သူ အနကြမ်းစီးရ
ပေဦးတော့မည်။

ကလေးရယ် တစ်ညတစ်ည မအိပ်ဘဲ မင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ ခန်းဆီး

နံရံတစ်ချပ်ခြားမှာ တောက်တဲ့တစ်ကောင်လို တွယ်ကပ်စောင့်ရှောက်
နေရတာ မင်းသိရဲ့လား။

ဒီနည်းလည်း မဟန်ပါဘူး။

ခု ရက်ပိုင်းအတွင်းတွေမှာ သူ့အာရုံကြောတွေကလည်း နိုး
ကြားဖျတ်လတ်လွန်းနေသည်။ တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မည်သို့နည်း။ သူ့စိတ်တွေ
ပူပင်လွန်းလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သည်စဉ်

“အား ...”

ဆွတ်ယုံနှင်းအခန်းမှ အသံတစ်ခုကြားလိုက်ရသဖြင့် လေ၏
အလျင်နှုန်းဖြင့် သူပြေးထွက်သွားပြီး သူမအခန်းသို့ ဒိုင်ပင်ထိုး ဝင်သွား
မိသည်။

“ဟာ ...”

အိပ်ရာပေါ်မှာ သူမက ဟက်လက်အနေအထားဖြစ်ပြီး မြွေ
ဟောက်တစ်ကောင်က အိပ်ရာခြေရင်း (သူမရဲ့ခြေရင်း) မှာ ခေါင်းထောင်
ပါးပျဉ်းထောင်နေသည်။

“မလှုပ်နဲ့”

သူမမှာ ဖောရွေးတွေ စိမ့်နွမ်းနွမ်းကျပ်နေသည်။ သူ မြွေအနီးသို့
ကပ်သွားလိုက်ရင်း ရှိခနဲလေချွန်ကာ မြွေမျက်နှာရှေ့သို့ လက်တစ်ဖက်
ထိုးပေးလိုက်သည်။

“အား ...”

ဒါက ကောင်မလေးရဲ့အသံ။ သူမအမြင်မှာ မြွေက သူ့လက်ကို
ပေါက်ချလိုက်သည်ကို။ သို့ပေမယ့် တကယ်က အဲဒီလက်ကို သူ
ရှုပ်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မြွေကိုဖမ်းလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မိုက်မိုက်မဲမဲ။

ဟုတ်ပါသည်။ အလှေအကျင့်မရှိဘဲ သူ မိုက်မိုက်မဲမဲ စွန့်စားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်သူအတွက်။

သို့ပေမယ့် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်သော အားကစားသမားပီပီ၊ ကရာတေးသမားပီပီ မိမိကိုယ်လည်း မိမိယုံကြည်ပါသည်။ ပြီး သူသေလို့မဖြစ်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ဆွတ်ဖို့နှင့်အတွက်၊ ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးအတွက် သူ အသက်ဆက်ရှင်ရပါဦးမည်။

ဆုပ်ကိုင်မိထားသောမြွေကို သတ်ဖို့ သူ မကြိုးစားတော့။ ဖွင့်ဟနေသောပြတင်းမှ အပြင်သို့ လွှင့်ပစ်ထည့်လိုက်တော့သည်။ သွားလိုရာ သွားပေတော့ မြွေကြီးရေ၊ မင်းမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး။ တကူးတက သယ်ဆောင်လာကြလို့သာ မင်း အပျိုစင်ရဲ့အခန်းထဲ ရောက်နေရရှာတာပါ။

“အိ”

မြွေကိုဖမ်းရာ ပြတင်းပေါက်က လွှင့်ပစ်ရာတွေမှာ ဘယ်က ဘယ်လို အပေါက်အလမ်းမတည့်တော့ မသိ။ သူ့လက်ခုံမှာ ခြစ်ရာတစ်ခု သွေးစီးကြောင်းတစ်ခု။

ပြတင်းပေါက်ကပေးလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာလား။ မြွေကြီးပေးသည့် ဒဏ်ရာမဟုတ်တာတော့ သိပ်ကိုသေချာခဲ့ပါသည်။

“ကိုကြီး”

ဟော့ဗျာ။

မြွေကြီးနှင့် နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်မို့ နတ်ပူးသည်နယ် တုန်လှုပ်ချမ်းခိုက်နေသည့် ကောင်မလေးက သူ ဒီဘက်သို့ အာဟုည့်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်တွယ်ဖက်ကာ ဝိုပါချေပြီကော။

“ငါဖက်တာမဟုတ်ဘူးနော် ကောင်မလေး။ ညည်းဘာသာ

ညည်းဖက်တာ”

အရေးထဲ။ အဆင်မချောလိုက်သည့်ပါးစပ်နယ်။ အရိပ်သုံးပါးလည်း နားမလည်း။

“နှင်းမားပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ နှင်းကို ပစ်ပထားပါနဲ့နော်၊ နှင်း... နှင်း... ကြောက်တယ်”

သူက မဖက်တော့လည်း သူမကပဲ တိုးဖက်။ ခက်လိုက်သည်က သူသည် ညအိပ်တိုင်း ဆယ့်နှစ်ရာသီ အကျိုးချွတ်ထားတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

မတတ်နိုင်တော့။ သူ မုယာမာယာလည်း များမနေချင်တော့။ နှလုံးသားနှင့် ဦးနှောက်ရဲ့အလိုကလည်း တစ်ထပ်တည်းကျ။ ကောင်မလေးကို ညင်သာစွာ ထွေးပွေ့ထားလိုက်ရပါတော့သည်။

“ပြောပါဦး ဆွတ်ဖို့... ဒီမြွေ ဒီလိုရှိနေမှန်း ညည်းက ကိုယ့်ခုတင်ပေါ်ရောက်မှ သိရသလား။ ကော်ငတတ်လည်း နမော်နမဲ့နိုင်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

အကြောက်နည်းနည်းပြေသွားပုံရသည် ကောင်မလေးက သူ့ရင်မတ်မှ တွန်းခွာလိုက်သည်။

“ဟင်... ကို... ကိုကြီး”

ကောင်မလေး မြင်သွားပြီတည်း။ မြွေဖမ်းသောလက်ရဲ့ သွေးစီးကြောင်း၊ ခြစ်ကြောင်းကလည်း အနည်းငယ် စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းရှိလာသည်။

“မြွေ... မြွေပေါက်လိုက်သလားဟင်၊ ဘုရား... ဘုရား... သွားမယ်... ဆေးခန်းတစ်ခုခု သွားမယ်နော်၊ ခုမှ ညကိုးနာရီ ရှိသေးတယ်၊ ထ... ထ... ဒုက္ခပါပဲကိုကြီးရယ်၊ ဘာလို့ စောစောက မပြောသလဲ”

သူလက်ကိုကိုင်ရင်း ပျာယာခတ်သွားသည်ကို သူ ကြည့်နူးစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျော့တင်ပိတယ် မြွေကြီးရယ်၊ မင်း လုပ်လိုက်လို့ ဒါတို့ အဆင်ပြေသွားကြပြီကွဲ့။ သို့ပေမယ့် သူ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုစတိုင် ဖမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ အလွမ်းမင်းသားပုံစံဖြင့် ...

“ရှိုပါစေတော့ ညီမလေးရယ် ... ကိုယ့်လို တစ်ကောင်ကြွက် ချစ်သူမဲ့တဲ့အကောင်အတွက် သေခြင်းရှင်ခြင်းဟာ မဆန်းပြားပါဘူး။ ညည်းအထင်လွဲမှုခံနေရတဲ့ဘဝမှာ သေတာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်”

သူက ဒီလိုပြောတော့ ကောင်မလေးက မျက်ရည်စို့သည်။ မြွေပမ်းရကျိုး နပ်ပြီဖြစ်သည်။

“ဟာ ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲများ၊ ကိုကြီး မသေ ရဘူးသိလား ... ဟင့်အင်း ... ကိုကြီးသေလို့မဖြစ်ဘူး။ ချစ်တယ် ... ကိုကြီးကို ချစ်တယ်၊ မမပွေးပွေးမို့လည်း ချစ်တယ်၊ ဝေးခေါင်ဆိုတဲ့ လူကြီးကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ထ ... လာ ... သွားမယ်နော်”

အခန်းအလယ်မှာ ကျောက်ဆစ်ရှုပ်ကြီးလို ရပ်နေသည့် သူ လက်ကို ကောင်မလေးက အတင်းဆွဲခေါ်တော့ သူက တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်တော့သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ညီမလေးရဲ့၊ ပြတင်းပေါင်နဲ့ ခြစ်မိတာပါ၊ စိတ်ချ ... စိတ်ချ ... ကိုယ် တော်တော်နဲ့မသေဘူး ... သိလား။ ညည်းနဲ့ လက်ထပ်၊ သားတွေ၊ သမီးတွေ တစ်ပြုံကြီးရတော့မှ”

“အား ... ဆိုးတယ်များ၊ ထွက် ... ထွက် ... ကိုကြီး မြန်မြန် ဒီအခန်းထဲကယွက်မှ ဖြစ်မယ်”

ခုတော့လည်း ကောင်းကင်က မှန်ပြာရီအလင်းစွင့် ကြယ် ပြာလေးတစ်ပွင့်နှစ်ပွင့်နဲ့ တောင်ဝင်းဆင့် ပြုံးပြက်နေချေပါပြီ။

သူမရဲ့ အသက်အတွက် အန္တရာယ်မရှိအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ လျှို့ဝှက်တံခါးကို တိုးလျှိုပေါက် ဖွင့်ထားခိုင်းခဲ့သည်။

ယုံကြည်ပါ ကောင်မလေး။

ဒီကျားက ချစ်သူအတွက်တော့ ကြောင်ကလေးပေါ့။

အလုပ်တွေကတော့ အရမ်းရှုပ်နေပြီဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်မှာကျင်းပမည့် ဆွတ်ပျံ့နှင်းမွှေးနေ့ပွဲအတွက် ဒီကနေ့ အလုပ်ရှုပ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ သက်စေ့ဆွမ်းကပ်ဖို့အတွက် သံဃာတော်တွေပင့်ရသည်။ ပြီး ခင်မင်သူတွေနှင့် မွှေးနေ့ပွဲလေး ကျင်းပမည်။ အမွေခွဲဝေခြင်းလည်း ပြုမည်ဖြစ်သည်။ နီးစပ်ရာတွေအားလုံးကတော့ စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်ရှုပ်ရှုပ် ဝေးခေါင်က တော့ သူကောင်မလေးကိုပဲ သတိပိရိယအပြည့်နှင့် တစ်ရံမပြတ် စောင့်ရှောက်ပြုဖြစ်သည်။ သံချပ်ကာအင်္ကျီတစ်ထည်နယ်။

ယခုတော့ အိမ်မှာ ဒေါ်မေကြည်ဦး၏မောင် (မွှေးစားသား) ထူးလည်း ရောက်နေသည်။ အခြေအနေတွေကတော့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး။ မည်သူကို မသင်္ကာရမှန်းပင် မသိတော့။

ဆွတ်ပျံ့နှင်းခမျာ ဖြေနှင့် နှစ်ခါလုပ်ကြံခံရ ကားတိုက်မှု တစ်ခါ ဖြစ်ရ။ သွေးရိုးသားရိုးတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်။ နီးစပ်ရာအပေါင်း အသင်း၊ ဆွေမျိုးနီးစပ်များနှင့် ခြံထဲမှာလည်း ပြင်ဆင်ခြယ်သနေကြ သည်မှာ ရုတ်စိရုတ်စိနှင့်မို့ ပျော်စရာကောင်းနေတော့သလိုလို ဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် ဝေးခေါင် ဆွတ်ပျံ့နှင်းကို လှမ်းလှမ်းအကဲခတ် နေသည်။ သူမ မပျော်ပါလား။ မပျော်ရုံမက ညှိုးလည်းညှိုးနွမ်းလှပါ

သည်။ သူမရဲ့မိတ်ဆွေများနှင့် စုကာဝိုင်းကာ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်နေကြ သည်မို့ အနားကပ်ခွင့် မရ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပဲ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့် ရှုစောင့်ရှောက်နေရတော့သည်။

သည်စဉ် ညဉ့်ခန်းထောင့်မှ ဟယ်လီပုန်းပြည်လာသဖြင့် ဆွတ် ပျံ့နှင်း သွားရောက်နားထောင်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူမထံမှ အလန့်တကြား အာမေဇိုတ်သံကြောင့် ဝေးခေါင် အနားသို့ အရင်ဆုံးရောက်သွားခဲ့သည်။

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အိမ်ရှိ လူစုံလူကုန် သူမအနီးသို့ ဝိုင်းအုံလာခဲ့ကြသည်မှာ ဒေါ်ညိုတို့ ဦးလေးခိုင်တို့ပါ မကျနံ။

“ဒေါ် ... ဒေါ်မေကြည်ဦး ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံ ဆေးရုံရောက်နေတယ်တဲ့”

မြတ်စွာဘုရား ...။ ဒေါ်မေကြည်ဦးယူသွားတာ ဆွတ်ပျံ့နှင်းရဲ့ ကား မဟုတ်လား။ ဒေါ်မေကြည်ဦးကတော့ ကြားထဲက ဓားစာခံဖြစ်ရ ပြီ ထင်သည်။ သူမကားက ဦးလေးခိုင်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်း လွှတ် ထားသည်မို့ ဆွတ်ပျံ့နှင်းကားကို ခေတ္တယူသုံးစဉ်မှာ ယခုလိုဖြစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသေးစိတ် မသိရသေး။

သူများက သူမကို ဝင်တိုက်သလား။ သူမက သူများကို ဝင် တိုက်သလား။ ဒဏ်ရာအနည်းအများ ဘာမှအတိအကျ မသိရ။ အနား မှာရောက်နေသည့် ထူးက ဆတ်ခနဲထပြီး အားလုံးကို မသင်္ကာ အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

ပထမ ဦးဘရှင်။ နောက် ဆွတ်ပျံ့နှင်းနှင့် ဝေးခေါင်။

“အောင်မာ့... ရာရာစစ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်ကများ”

ဒါက ဦးဘရှင်းရဲ့စကားဖြစ်သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေ ဆောင်
မှန်းတော့ မသိ။

“ခင်ဗျားတို့ ထမင်းဝအောင် စားထားကြပေါ့ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ကယ်နှင့်ထွက်ခွာသွားတော့ ကျွန်လူများမှာ
ကြောင်တိကြောင်တောင်။ ဝေးခေါင်နှင့် ဆွတ်ယုံနှင်းမှာလည်း ဘာ
ဆက်လုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့။ အခြေအနေက ပျော်စရာမကောင်းတော့
ပြီပို့ အားလုံးကို ပြန်လွှတ်လိုက်တော့သည်။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်တာလည်း
ထမင်းဆိုင်တစ်ခုခုကိုပဲ မှာဖို့စီစဉ်ရသည်။ လူတွေလည်း ဒီအတိုင်း။
အိမ်မှာ ဘာမှစီစဉ်လို့မရတော့။

“သနားပါတယ် ... နှင်းသွားကြည့်ချင်တယ် ကိုကြီး”

ဝေးခေါင် ငုံ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် သူမက
မော့ကြည့်တောင်းဆိုနေပြီ မဟုတ်လား။

“သွားလေ ... ဒါပေမဲ့ ခဏစောင့်ဦး။ ဦးလေးခိုင်ကို လိုက်
ပို့ခိုင်းကြမယ်”

ဒါက သူသွေးတိုးစမ်းကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ဦး
လေးခိုင်က ပျာပျာသလဲပြောရှာပါသည်။

“လိုက်ပို့ပို့မယ် ကလေးတို့ရယ်၊ ဦးလေးခိုင် လိုက်ပို့ပို့မယ်
သွားကြစို့”

ခုတ်ရာတခြား ရှာရာတလွဲပင်တည်း။
ဘယ်မာရ်နတ်ဆိုးတွေက နှောင့်ယှက်နေပါလိမ့်။

(၁၁)

လူတစ်ယောက်မှရှိမနေသည်အလား နှင်းပွင့်ရိပ်မြို့ကြီးက
အမှောင်အောက်မှာ ထီးထီးမားမားရှိလှသည်။

မကောင်းမှုတို့ ဖြစ်နိုင်ခြေအရှိဆုံး အနေအထားပင်တည်း။
လဆုတ်ရက်များမို့ ကောင်းကင်က အလင်းပျောက်နေရသည်ကြားထဲ
နီကျင်ကျင်မီးရောင်များကလည်း ပိုးစုန်းကြူးသောသား။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ကောင်မလေးရဲ့အသံလည်း ဘာမှမကြားရ။
မနက်က ဒေါ်မေကြည်ဦး၏ ဆေးရုံပေါ်မှမြင်ကွင်းကို စိတ်ထိခိုက်နေ
ရှော့ထင့်။ တစ်နေ့လုံး သူမမှာ မှိုင်တိုင်တိုင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်စရာမရှိပေမယ့် ဒေါ်မေကြည်ဦးမပြု
သေကောင်ပေါင်းလဲတော့ ခံရပေဦးမည်။

ထူးတို့လင်မယားနှင့် သူမအဖေကြီးပါ အနားမှာ ပိုင်းရံ
စောင့်ကြပ်နေကြသည်မို့ လိုအပ်တာလောက်ပဲ ကူညီရန် ပြင်ဆင်ကြ
ရသည်။

သို့ပေမယ့် အားလုံးက ခါးခါးသီးနေကြသည်မို့ ဘာမျှကူညီ
ခွင့်မရဘဲ သူတို့ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

ကားဘရိတ်ပေါက်ခြင်းပါတဲ့။ ဆွတ်ယုံနှင်းမှာ အံ့အံ့သြသြ။
သူမရဲ့ကားက အကောင်းကြီးမဟုတ်ပါလား။ ဘယ်တုန်းကများ ချို့
ပွင်းသွားခဲ့ပါလိမ့်။ ဒေါ်မေကြည်ဦးမပြု လမ်းဘေးအုတ်နံရံ တစ်ခုခုကို

ဝင်ဆောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“နှင်းရဲ့ကိုယ်စား ဒေါ်မေကြည်ဦးက ခံရတာနော်၊ နှင်းကို ဘယ်သူတွေကများ သေစေချင်နေကြပါလိမ့်၊ ဒီတစ်ခါ မေမေတို့ လာခေါ်ရင် လိုက်သွားတော့မယ်”

မြတ်စွာဘုရား။

သူမက ဘယ်ကို လိုက်သွားမှာတဲ့လဲ။

တာဝတ်သားကိုလား... ယောရုဏ်ကိုလား။

ဝိညာဉ်နှုတ်ခံထားရသူမဟာ လွင့်လွင့်ပျံ့ပျံ့ရှိလှသည် သူမသို့ ဝေးခေါင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ စိတ်မချတော့။

နောက်ထပ် (သူ မသိသည့်) အတွင်းပြဿနာတစ်ခုခုတော့ ရှိချေပြီ ထင်သည်။ သူမကို ဘယ်သူက ဘာမှိုင်းများ တိုက်ထားသေးပါ လိမ့်။

သည်စဉ် သူတို့ခြံပေါ်မှ ငှက်ဆိုးထိုးသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရ သည်။

ညသန်းခေါင်ယံပေါ့။

အိပ်ရာထက်မှာ လူးရင်းလိုမို့ရင်း ဝေးခေါင် သူမကို အရမ်းပဲ စိုးရိမ်သွားမိသည်။

ကဲ... ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ကွာ။

မင်းအခန်းထဲခိုးဝင်လို့ ငါ့ကို သေလုအောင်မှန်းလည်း မှန်း တော့၊ တစ်ခါမှ အသုံးမချူးသေးသည့် ငှက်တံခါးလေးကို သူ ဖြည့်ညင်း စွာ တွန်းဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျီခနဲ အသံမြည်သွားသံက တိုးညင်းသော်ငြား သူ့နားထဲ မှာ ချိန်ကိုက်ခုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသံနယ် ထင်မှတ်မိလိုက်သည်။

ထို့နောက် ငှက်တံခါးလေးမှ လေးဘက်ထောက်ဝင်ရင်း သူ ဆွတ်ယုံနှင်းရဲ့အခန်းသို့ ကျင့်သားရအောင်ကြည့်လိုက်ရသည်။ ပျံ့ပျံ့လေး လင်းနေသည့် ညမီးရောင်က အမှောင်ထုမှ လွတ်တယ်ဆိုရုံမျှ ဖြစ်နေ သည်။

သူမလည်း ခုထိ အိပ်မပျော်သေးပါလား။ ဒါမှမဟုတ် ခုမှ နိုးသွားခြင်းလား သူ မသိနိုင်တော့။

သူမနိုးနေသည်မို့ ရှေ့ဆက်သွားဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ အခန်း ထောင့်ဗီရိုဘေးသို့သာ ပြေးကပ်ပုန်းကွယ်နေလိုက်တော့သည်။

သူမ ဘာ့အတွက် မအိပ်သေးပါလိမ့်။ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင် လျက်ကလေးဖြစ်သည်။ အမှောင်ထုရဲ့အိပ်ရာပေါ်မှာ မှုန်ပျံ့ပျံ့ဝင်း၊ ရှေးတုန်းက ပပဝတီတို့တောင့် ခုနစ်ဆောင်တိုက်ခန်း မီးမထွန်းဘဲ လင်းခဲ့သေးတာပဲနော်။

အတွေးဖြင့်ပြူးချင်မိသော်ငြား သူရင်တွေ အရမ်းခုန်သွားခဲ့ သည်မှာ သူမရဲ့အခန်းတံခါးက တကျွဲကျွဲမြည်ရင်း ဖွင့်လာခဲ့လို့ဖြစ် သည်။ ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်လို့ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ထားခဲ့ပါလိမ့်။ မိုက်လိုက်တာ၊ ကိုယ့်မှာ ရန်သူ ဘွဲ့ ဒီလောက်များနေတာတောင်။

အခန်းတံခါးက ဖွင့်သာသွားခဲ့သည်။ ဖွင့်သူလည်း မတွေ့ ရသေး။ သည်စဉ် ဝရန်တာမီးများ အားလုံးပိတ်သွားသည်။ သဘာဝ လရောင်ပျံ့ပျံ့နှင့် သူမရဲ့အခန်းမှ မီးရောင်ပျံ့ပျံ့သာ ကျန်တော့သည်။ အမှောင်ထုသာသာ။

မဟုတ်ချေတော့။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်။

အသံမကြားအောင် ရိပ်ခနဲ သူရွေ့လျားပစ်လိုက်သည်မို့ ဗီရိုအကွယ်မှ သူမခုတင်ဘေး မှန်တင်ခုံနားသို့ ရောက်သွားရသည်။

ရန်သူလက်ဦးမှာစိုးလို့ ဖြစ်သည်။ ဝရန်တာမီးတွေကို ဘယ်သူက ပိတ်ပစ်လိုက်တာလဲ။

လောလောဆယ်လည်း ဒီအိမ်မှာ ဦးဘရှင်းရယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရယ်။ အင်း ... ပြီးတော့ ဒေါ်ညိုနှင့် ဦးလေးခိုင်ပေါ့။ ဒါပဲရှိသည်မဟုတ်လား။ အပြင်လောကမှ လာရောက်ကြလျှင်တော့လည်း မတတ်နိုင်။

သည်စဉ် ...

အခန်းထဲသို့ ဖြူဖြူကြီးတစ်ယောက်နှင့် ညိုညိုကြီးတစ်ယောက် (နောက်ကျောခိုင်းပုံစံဖြင့်) တရွေ့ရွေ့ တဆုတ်ဆုတ် ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

သူကတော့ မအံ့သြ။ တစ်ခါက သူကြုံခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။ မျဉ်းလုံးနှင့်တောင် ပစ်လိုက်ပြီမဟုတ်ပါလား။

သို့ပေမယ့် အံ့သြစရာ။ သူမ (ဆုတ်ယုံနှင်း) က အဲဒါကို ဘာလို့ မကြောက်ရတာတဲ့လဲ။ သည်စဉ် သူမ ထရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေ မေမေ”

ဪ... လက်စသတ်တော့ သူမက ဒီလိုကိုး။

သူမက ဒီအရိပ်တွေ အကောင်တွေကို သူမရဲ့မိဘတွေလို ထင်နေရှာသည်မို့ မကြောက်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

ဒီကောင်မလေးနယ် ... ဒီလောက်တောင် ဆင်ခြေတုတရား ခဲ့ရသလား။ သူကတော့ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာတွေ့ရသည့် ကျောက်ပျဉ်ခပ်လတ်လတ်ကို ကောက်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

သရဲအတုအယောင်တွေ သေပေရော။

သည်စဉ် နောက်ဆုတ်ဝင်လာကြသည့် အညိုကြီးနှင့် အဖြူကြီး

က သူမနှင့် ခြေနှစ်လှမ်းစာလောက်သာ ရောက်လာတော့သည်။

မျက်နှာတွေကတော့ လှည့်မလာသေး။

သူမကိုယ်လုံးလေး တဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာပြီ။ မိဘတွေလို ထင်ထားရှာပေမယ့်လည်း ပုံစံတွေက လိပ်ပြာလွင့်ချင်စဖွယ် မဟုတ်ပါလား။ မျက်နှာလှည့်လာတဲ့အထိ စောင့်နေလျှင်တော့ သူမ နှလုံးခုန်ရပ်သွားတော့မည်။ မစောင့်တော့။

မှန်တင်ခုံဘေးမှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး သူ သူမရှေ့သို့ ရိပ်ခနဲ အရောက် မျက်နှာကြီးတွေကလည်း ဖျတ်ခနဲလှည့်လာခဲ့ကြသည်။

“အား”

သွေးသံတရဲရဲနဲ့ မျက်နှာကြီးတွေကိုကြည့်ပြီး သူမ သူ့ကျောက် ကျုံးရုန်းဖက်ထားစဉ်မှာပဲ သူကလည်း အနီးဆုံးမျက်နှာကြီးတစ်ခုကို ကျောက်ပျဉ်နှင့် ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

ကဲကွာ ... ရက်စက်တယ်တော့ မထင်ကြနဲ့ပေါ့။ သူ့ထက် ရန်သူများက အကြံပိုပြီးပက်စက်တယ် မဟုတ်ပါလား။

သူနံ့ကြားထဲလည်း ပူခနဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အကောင်ကြီးနှစ်ကောင်ကတော့ တစ်ကောင်တစ်ကောင် တွဲပိုးပြီး လှစ်ခနဲ ပြေးသွားလိုက်ကြသည်မှာ မှတ်သန်မှန်တိုင်းထက် တောင် ပြန်ထင်သည်။

သူ ဆက်မလိုက်တော့။ လိုက်လို့မိမည် မထင်။ အခန်းမီးများကိုပွင့်လိုက်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ခိုကြွေးနေရှာသည့် သူမကိုသာ ချော့မော့ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် နာလိုက်တာလည်း မချို့မဆုံး။

“အား ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

နံ့ကြားထဲမှ သွေးများယိုစီးကျလာသည်မို့ သူ ဓားထိသွားခဲ့

မှန်း သိလိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ကို ... ကိုကြီး”

“အေး ... ထား ... ထား ... ဖုန်းနံပါတ် ----- ကို ဆက်စမ်း ... ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ကိုကြီးဆီလာခဲ့ပါလို့ ဂျိုး ... နာလိုက် တာကွာ”

သူမမေမှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေရှာသည်။

“ဟေ့ ... ဖုန်း ... ဖုန်းအရင်ဆက်၊ ပြီးမှ မင်း ငါ့ဆီလာ”

မတတ်နိုင်။ ဒဏ်ရာက နာသည်ကို။ ကောင်မလေးကို ပိတ် အော်ပစ်လိုက်ရသည်။ ကောင်းတော့လည်း ကောင်းပါသည်။ လိပ်ပြာ လွင့်မတတ် ကြောက်ရွံ့ရမည့်ကိစ္စတစ်ခုနေရာမှာ စိုးရိမ်စရာကိစ္စတစ်ခုက အစားထိုးသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ကောင်မလေးမေမှာ ကြောက်ဖို့သတိမရတော့။ ဖုန်း ကယျာ ကယာဆက်ပြီး သူ့အနားသို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးလာရှာသည်။

“ကို ... ကိုကြီး”

ဘာမှလည်း ရှေ့ဆက်မပြောတတ်။ သူကတော့ နံကြားကို လက်ဝါးနှင့်ဖိရင်း ရှုံ့ငဲ့ ှစ်နေသည်။

“အင်္ကျီချွတ်လိုက်မယ်နော်”

“မချွတ်နဲ့၊ အအေးပတ်ပြီး သေသွားအောင်လား။ ငါ့ကိုသေ စေချင်လို့လား မင်းက”

ဘာမှလည်းမဆိုငါ။ နိုင်တိုင်းဖိဟောက်နေသည့်သူ့ကို သူမ ကတော့ မော့မော့လေး ငေးကြည့်နေတော့သည်။

(၁၂)

တစ်အုပ်တစ်မကြီး ဝင်လာခဲ့သည့်လူတွေကြောင့် သူမမှာ ဖုံးထွက်လည်းအံ့ထွက် အားလည်းရှိခဲ့သည်။

အောက်ထပ်တည့်ခန်းမှာ မီးတွေ ထိန်ထိန်ညှိုးညှိုး၊ သူကတော့ နီဝင်ဘာဆောင်ညကြီးထဲမှာ ချမ်းချမ်းစီးစီး၊ နံကြားထဲ ဆေးထည့်နေ ရချေတော့သည်။

သက်လှယ်အတွက်ဆိုရင် ရန်သူတကာ ဗိုလ်မထားပါဘူးဆို သည့် မဟာလက်ဝှေ့ကျော်ကြီးမေမှာ ခုတော့လည်း ကွဲသွားသည့် နံကြားကို တစ်ချက်ချုပ်လိုက်ရင်း တစ်ချက်အော်ရင်း ဖြစ်နေတော့၏။

အော်ပေမည်လေ။ အနားမှာ မျက်စည်တဝဲဝဲနှင့် ထွေးဖက် ကြင်နာမည့်သူလည်း အဆင်သင့်မဟုတ်ပါလား။ တစ်ခါနာလိုက်ရင်း ကောင်မလေးလက်မောင်းကို တစ်ခါဖျစ်လိုက်ရင်း။

“ပိုလိုက်တာ ... ဒဏ်ရာကနည်းနည်း၊ ခွဲတာကများများ”

ဒါကတော့ သူမမကြီး ကြည့်မျိုးစုရဲ့ နားကြားပြင်းကတ်သံ ဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာဖြစ်လဲ ... သွား ... မနာလိုမရှိနဲ့”

နာလို့အော်တာကိုရပ်ပြီး သူမမကြီးကို ရန်ထောင်တော့ အား လုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ မေမေနဲ့ကွားဘွားရဲ့အသံက အကျယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

ခေါ်လာသည့်ဆရာဝန်ကလည်း သူ တစ်ချိန်မှာ ယောက်ဖ တော်ရမည့်သူမို့လား မသိ။ သူ့ကို ဂရုတစိုက်၊ တညင်တသာရှိလွန်း လှသည်။ ညီမလေးသွယ်မျိုးစုကလည်း အနားမှာ ကူညီပေးနေသည်။ ကေန္တတော့ ကေန္တပါပဲ။ ဆရာဝန်မျက်နှာကလည်း သူ့နံကြားမှာထက် ညီမလေးမျက်နှာမှာသာ များများကျက်စားနေတော့ရာ ...

“ဟေ့လူ ... အနာလည်း သေချာကြည့်ပါဗျာ ... တကတဲ”

ဆရာဝန်ခမျာ ရှက်ရမ်းရမ်းသွားပြီတည်း။ မဆီမဆိုင် ပြော လာသည်က ...

“ခင်ဗျားဗျာ တော်တော်အမွေးထူတဲ့လူ၊ ခင်ဗျားအမွေးတွေ မျက်စိနှောက်လိုက်တာ၊ ဝိတ်ပစ်လိုက်ပါလား”

သူတင်မက သူ့ညီမတွေပါ အော်ရယ်ကြတော့ပြီ။ ဆွတ်ပျံ့ နှင်းလေးခမျာမှာသာ ရှက်မျက်ရည်တဝဲဝဲ။

ဟေ့ ... မင်းက ကြားထဲက ဘာရှက်နေရတာလဲ ကောင်မ လေးရဲ့။ သို့ပေမယ့် သူကလည်း (အူမြူးနေသည်မို့) လျှာကခပ်ရှည်ရှည်။

“ဝိတ်လိုမဖြစ်ဘူးဗျာ ကျုပ်ကောင်မလေးက ကျုပ်ကို ဒီအမွေး တွေနဲ့ သင်္ကေတပြုထားတာ မေးကြည့်လေ ... သူ သဘောတူရင်တော့ ခင်ဗျားရိတ်ချင်ရိတ်ပေါ့”

မည်သူမှမကြည့်ဘဲ သူက ခပ်တည်တည်ပြောနေပေမယ့် မလုံ သည့်အိုးလေးကတော့ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးသို့ တပုန်းပုန်းထုနေချေတော့ သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ မေမေ၊ ဘွားဘွားနှင့် သူ့နှမ လေးယောက်။

“ညီမရေ ... အပြင်ခဏထွက်ချင်လို့တဲ့ မေမေက”

တစ်ပြုတစ်မကြီး အပြင်ထွက်စဉ် ညီမငယ်သွယ်မျိုးစု အု ယားဖားယား ပြေးလာခဲ့သည်မို့ သူတို့ လန့်သွားခဲ့ကြသည်။

“ကိုကို ... ကိုကို ... ဟိုဘက်အခန်းထောင့်ထဲမှာ ညည်းသံ ကြားရတယ်”

“ဟင်”

သူနှင့် ဆရာဝန် ကပျာကယာသွားကြည့်တော့ အောက်ထပ် အခန်းထောင့်လေးမှာ ညည်းသံကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

“အခန်းတံခါးကို ကိုယ်စောင်းတိုက်ပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့”

“ဟင်”

တစ်မျက်နှာလုံး ပဲ့ခွဲစုတ်ပြတ်နေသည့် ဒေါ်ညို။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ သူတို့တစ်မိသားစုလုံးကို သတ်ပစ်ချင်တယ်။ ဘာနင်း၊ ဘာရှင်းတို့ရဲ့ အဘွားလေ... သူတို့သား ကိုဘဦးကိုပဲ ကျွန်မ ဆွဲဆောင်သလိုလို ဖျက်ဆီးသလိုလို တကယ်ကျ ကျွန်မက ကလေးသာသာပါ။

လူလူချင်း မတူမတန်သဘောထား။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မယားပေါ့။ သားလေးဘာရှင်းရလာတော့ ကလေးကိုယူထားပြီး ကျွန်မကို ပြန်နှင့်လွှတ်လိုက်ကြတယ်။ သားတကွဲ့ လင်တကွဲ့ နေခဲ့ရတယ်။

အားလုံးသေတော့မှ ဦးဘနင်းဆီမှာ ပြန်ပြီး အိမ်ဖော်အဖြစ်နဲ့ အလုပ်ဝင်ရတယ်။ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှမသိကြဘူး။ သားကလည်း ကျွန်မကို မသိဘူး။

ဒီကြားထဲ သားကိုလည်း လူရာမသွင်းချင်ကြဘူး။ ကြည့်လေ... အဖေမွဲခွဲတာကိုက တရားမဝင်သားကျတော့ ရလိုက်တာ။ ကျွန်မ သားလေးကျတော့

မှန်းတယ်။ အဲဒီလူမဆန်တဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကို ကုန်အောင် ဖြုတ်ပစ်မလို့ဟာ”

အာဃာတတရားများ အတော်ကြောက်ဖို့ကောင်းပါလား။ ယခုတော့ တရားခွင်မှာ အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား။ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်မေကြည်ဦးမိဖုရားလည်း အတော်နောင်တ

ရသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

သူက အာဃာတတရားသာ ထားသည်။ တကယ့်တကယ် ကျတော့ ရက်စက်တတ်သူ မဟုတ်။ သူ့ ငါထင်၊ ငါ့ သူထင်နှင့် ယုန်ထင်ကြောင်ထင် အန္တရာယ်ကြီးက ယခုတော့ သူတို့ဘယ်လိုမှ မထင်သည့် ဒေါ်ညိုလက်ချက်ဖြစ်နေတော့သည်။

“နောက်တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါ်ညိုတို့ကြံစည်တာ နှစ်ယောက်လေ”

“ဒီအခြေကျမှ မထူးတော့ပါဘူး။ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က ဒေါ်ညိုရဲ့မောင် မောင်ခိုင် (ဦးလေးခိုင်)ပါ။ သူ့မယျာ နှမကိုချစ်လို့သာ ဖြေပမ်းပေး။ သရဲလိုက်လုပ်လို့လုပ်၊ ကားဘရိတ်တွေ ဖြုတ်လို့ဖြုတ်”

မြတ်စွာဘုရား။

ဆွတ်ယုံနှင်းလေးမယျာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး။ သူမအဖြစ်က ဟကယ့်ဖြေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ခဲ့ရပါလား။

သူမ မည်သူ့ကိုများ ယုံရတော့မှာတဲ့လဲ။ ဘဝမှာ။

မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်သူတို့ကတော့ မကောင်းရာလမ်းကို သွားကြပေရောမည်။

ယခုတော့ မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ကြည်လဲ့ပြာစင်နေချေပြီ။
ငြိမ်းချမ်းသော ဆောင်းဝတ်ရည်လေးများ တသသတနစ်နစ် ကမ္ဘာ
ကြီးတစ်ခုလုံး သစ်လွင်လှပနေလေတော့ပြီဖြစ်သည်။

လူသားတွေဟာ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ကြရသလား။ အ
တောမသတ်ရှည်လျားသည့် သံသရာထဲမှာ အိမ်ကလေးများက မှိတ်
ချည်လင်းချည်နှင့် သမုဒ္ဒရာရေဖျက်များစွာမှာ ခရီးသွားနေကြရပြန်ပါ။

ချစ်သူမပါသောခရီးဟာ အချည်းနှီးဖြစ်ခြင်းပင်။ မိုးတိမ်
မြူရိုင်းတို့ ကဆုန်စိုင်းလွင့်ပေါက်၊ ကောင်းကင်ကြီးကိုလည်း သမုဒ္ဒ
ရာတစ်စင်းအဖြစ် သူမြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။

အဆုံးအစမရှိ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများမှာ လှေနဝါလေးတစ်စင်း
နှင့် ခရီးသွားလာနေကြသည့် သူတို့ဘဝမှာ အဖော်မွန်မပါရင် အင်အား
ဆုတ်ယုတ်ရတော့ပြီပေါ့။

ဝရန်တာမှ ငေးမောလွင့်ယုံလိုက်တော့ ခြံထဲမှ ခရေပင်ရင်းမှာ
ဦးထွင်ဖော်နှင့် ဒေါ်မေကြည်ဦး။ တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး ဇနီးမောင်နှံ
နှစ်ဦးကတော့ ငပုလီကို တရားဝင် တစ်ခေါက်ထပ်ကျော့ကြဦးတော့
မည်ဖြစ်သည်။

သူလည်း မနက်ကျ ခရီးသွားရမှာပါ။ သူ့ရဲ့ချစ်သူလေးသည်
အရာရာမှာ အန္တရာယ်တွေကင်းရှင်း နေသားကျသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဘိုးဘိုး၊ ဘွားဘွားတို့နှင့်အတူ မိုးကုတ်သို့ပြန်ရုံပဲ ရှိရတော့မည်။

ကွယ်လွန်သူဦးဘနှင့်က ဒေါ်မေကြည်ဦးကိုရော၊ ဆွတ်ပုံ
နှင်းကိုရော အမွေတစ်ဝက်စီ ပေးခဲ့သည်သာမက ညီဖြစ်သူဦးဘရှင်း
အတွက်လည်း ထိုက်တန်စွာပေးခဲ့ပါသည်။ တရားမျှတစွာ ခွဲဝေခြင်းမို့
စောဒကတက်စရာလည်း မရှိပါ။

ဒီနှင်းပွင့်ရိပ်မြို့တော့ ဆွတ်ပုံ၊ နှင်းရဲ့ မေမေနာမည်နဲ့မို့ သမီး
ဖြစ်သူတစ်ယောက်တည်းပိုင် ဖြစ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ညဉ့်အတော်နက်သည့်တိုင် တစ်ယောက်တည်း တွေဝေ ငေး
မောနေမိသည်က ဘဝမှာ ဒေါင်ကျကျ၊ ပြားကျကျနေလာခဲ့သော
ခပ်တေတေ သူသည် ယခုကျတော့ ပုစင်းရင်ကွဲတစ်ကောင်လို ရင်ထဲ
မှာ အခွံကြီးသာ ကျန်တော့သဖြင့် ဖြစ်သည်။

ချစ်သူကို သူ မခွဲချင်၊ မခွဲနိုင်တော့။

သည်စဉ် ...

“ကိုကြီး ... မအိပ်သေးဘူးလား။ မနက်ကျ ခရီးသွားရဦးမှာ
လေ၊ တော်ကြာ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး မသွားနိုင်ဖြစ်နေဦးမယ်”

အနွေးထည်ဖွားဖွားလေးနှင့် ယုန်ဖြူမလေးက သူ့အနားမှာ
ရပ်လာရင်းပြောတော့ သူ့မှာ ရင်နာခဲ့ရသည်။

နှင်ပြီပေါ့ ကောင်မလေးရယ်။

မင်းဘဝမှာ ဝေးခေါင်ဆိုတာ မလိုအပ်တော့ဘူးပေါ့။

ပြန်စေချင်ပြီပေါ့နော်။

သူပြန်သွားမှာကိုတောင် အမှာမပါ။ စကားမရွှေ့၊ အအိမ်
မပျက်၊ အစားမပျက်ခဲ့သည့် ညီမလေးဟာ သူ့ကိုရော သံယောဇဉ်
မှရှိရဲ့လား။ ချစ်ရောချစ်ရဲ့လား။ မရေရာ။

နာကျင်ဆွေးရုံသော မျက်ဝန်းများဖြင့် လွမ်းမောစကားလည်း မဆိုနိုင်တော့အောင် သူ့ခွန်အားများ ဆုတ်ယုတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည့် ယုန်ဖြူမလေးကတော့ တဝါးဝါးသမ်းရင်း ပြန်အိပ်ဖို့ ပြင်နေတော့ပြီ။

သူမရဲ့ အခန်းပေါက်ဝရောက်မှ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်မှာ

“ကိုကြီးရေ... ကောင်းသောညချမ်းပါနော်၊

နေဦး... မသိလို့ပေးပါရစေဦး ကိုကြီး... မိုးကုတ်တရားရုံးက အသက် ၁၈ နှစ်ပြည့်ပြီးရင် လက်ထပ်ခွင့်ပေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာ... ဘယ်လို”

ပုစင်းရင်ကွဲကြီး ငေါက်ခနဲ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားခဲ့ချေပြီတည်း။

“ပြီးရင်တော့ နှင်းနောက်ပဲ ပြန်လိုက်ရမှာဗျ... နော်၊ ရာသက်ပန် သက်တော်စောင့်ကြီးအတွက် လခကတော့ ထမင်းကျွေး၊ အဝတ်ဆင်ရုံပဲ၊ မကျေနပ်လည်း ခုကတည်းက ပြော”

လျှာလေးတစ်လစ်နှင့် ပြုံးပျော်ပြောင်ပြသွားသော ကောင်မလေးသို့ မချင့်မရဲကြည့်မိပေမယ့် သူ လျှို့ဝှက်တံခါးလေးကို သုံးမည်မဟုတ်ပါ။

ဖြူစင်သောအချစ်ဆိုသော ပြာစင်နညက်သော မိုးကောင်းကင်ကြီးလို အဆုံးမရှိ အစမရှိ၊ အစွန်းအပြောက် မရှိစေရပေါ့နော်။

